

Charles Bukowski

*SIRADAN DELİLİK
ÖYKÜLERİ*

ALAMUT

LINDA KING'E

o ki bana getirdi ve geri alacak

KIRAYI ÖDEMEYE 45 MILIMETRE

bir kizi vardı Duke'ün, Lala, dört yaşında. Duke'ün ilk çocuğuydu, bir gün onu bir şekilde öldürürler korkusu ile kaçınmıyordu çocuk yapmaktan, ama şimdi deli oluyordu kız için, mest oluyordu. Duke'ün aklından geçen herseyi biliyordu kız, özel bir hat vardı aralarında sanki.

Duke ile Lala süpermarketteydiler ve sürekli bir şeyler söylüyorlardı birbirlerine, herseyden konuşuyorlardı, kız ona bildiği herseyi söylüyordu; içgüdüsel olarak çok şey biliyordu, Duke ise fazla bir şey bilmiyordu ama bildiklerini ona söylüyordu ve ise yarıyordu, mutluydular birlikte.

"bu ne?" diye sordu Lala.

"bu bir hindistan cevizi."

"içinde ne var."

"süt ve kitir şeyler."

"neden içinde?"

"çünkü iyi hissediyor kendini orada, o sütlü ve kitir şey kabuğun içinde iyi hissediyor kendini, kendi kendine, 'ah, ne kadar iyi hissediyorum kendimi burada!' diyor."

"neden iyi hissediyor kendini orada?"

"hersey kendini iyi hisseder orada, ben hissedirdim."

"Hayır, hissetmezdin, arabani süremezdin onun içinde... beni göremezdin, jambonlu yumurta yiyemezdin."

"jambonlu yumurta hersey degildir."

"nedir hersey?"

"bilmiyorum, günesin içi belki, donmus bir kütle."

"GÜNESİN İÇİ...? DONMUS?"

"tabii."

"donmus olsa neye benzer ki günesin içi?"

"günes atesten bir top. bilim adamlarının bana katılacaklarını sanmıyorum, ama bana sorarsan buna benzer."

Duke bir avokado aldı.

"hey!"

"evet, avokado budur aslında: donmuş güneş, güneşi yer ve içimiz sıcak doluyoruz."

"o içtiğin buralarda da güneş var mı?"

"var."

"benim içimde var mı?"

"tanıdığım herkesten daha çok."

"bence senin de içinde KOCAMAN BİR GÜNEŞ var!"

"tesekkür ederim, askim."

markette dolanıp alışverişi tamamladılar. Duke hiçbir şey seçmedi. Lala canı ne çekerse koymustu sepete, bir kısmını yiyemezdi: balonlar, kalemler, oyuncak bir tabanca, havaya atınca arkasından parasütü açılan bir astronot, nasıl astronotsa!

Lala kasiyer kızdan hoşlanmadı, suratını astı zavallı kızı: keşçelen-mis, bombos bir yüz -bir korku gösterisiydi ve bunun farkında bile değildi.

"merhaba, tatlı şey!" dedi kasiyer. Lala cevap vermedi. Duke cevap vermesi için zorlamadı kızını, ödemeyi yapıp arabaya yürüdüler.

"paramızı aldılar," dedi Lala.

"evet."

"bu gece ise gidip daha çok para kazanman gerekecek, geceleri ise gitmeni sevmiyorum, annecilik oynamak istiyorum, ben anne olurum, sen de bebek."

"peki, ben şimdi bebek oldum, tamam mı, annem?"

"tamam, bebek, arabayı kullanabilecek misin?"

"deneyebilirim."

arabaya bindiler ve yola çıktılar, sola dönerken gaz pedalını sonuna kadar köklemiş orospu çocuğunun teki az kalsin kafadan giriyordu onlara.

"bebek, neden baskaları arabaları ile bize çarpmaya çalışıyorlar?"

"çünkü mutsuzlar ve mutsuz insanlar acı vermeyi severler, annem."

"mutlu insan yok mu?"

"mutluymuş gibi yapan çok insan var."

"neden?"

"çünkü utaniyorlar, korkuyorlar, itiraf edecek cesaretleri yok."

"sen korkuyor musun?"

"ben sadece sana itiraf edebilecek kadar cesurum -o kadar korkuyorum ki, annem, her an ölebilecekmişim gibi hissediyorum kendimi."

"bebek, bira istiyor musun?"

"evet, annem, ama eve gidinceye kadar bekleyelim."

Normandie'ye vardıklarında saga döndüler, saga dönerken sana çarpmaları daha zordu.

"bu gece ise gidecek misin, bebek?"

"evet."

"neden gece çalışıyorsun?"

"karanlık olduğu için. insanlar beni göremez."

"insanların seni görmesini neden istemiyorsun?"

"çünkü görürlerse beni yakalayıp hapse atarlar."

"hapis nedir?"

"hersey haptir."

"ben hapis DEĞİLİM!"

park edip poşetleri eve tasıdılar.

"anne," dedi Lala, "çok şeyler satın aldık! donmuş güneşler, astronot, hersey!"

anne (Mag'di adı), "iyi," dedi.

sonra Duke'e döndü: "lanet olsun, bu gece ise çıkma, kötü bir his var içimde, çıkma, Duke."

"içinde kötü bir his var, öyle mi? ben her ise çıktığımda içimde kötü bir his var. isin bir parçası, çıkmak zorundayım, meteliksiziz, kız eline her geçeni sepete doldurdu, konserve jambondan havyara kadar."

"Tanrı askına, engelleyemiyor musun çocuğu?"

"mutlu olmasını istiyorum."

"sen demir parmaklıkların ardındayken mutlu olmayacak."

"bak, Mag, bu meslekte arada sırada içeri girmek kaçınılmazdır, bunu kabullenmek zorundasın, ki ben diğerlerinden şanslıyım, çok yatmadım."

"namusunla çalısmaya ne dersin?"

"yavrucugum, pres makinesinde çalısmaktansa bu isi yaparım, namuslu is yok zaten, bir sekilde ölüyorsun, ben kendi yoluma girmisim bir kere -bir tür disçi olduğumu farzet, toplumun dislerini çekiyorum, yapmayı bildiğim tek sey. artık çok geç. hem sabikalılara nasıl muamele ettiklerini bilmiyor musun? ne yaptıklarını bilmiyor musun, söyledim sana..."

"biliyorum söylediğini, ama..."

"ama ama ama!" dedi Duke, "lanet olsun, bırak da sözümü bitireyim.!"

"bitir o zaman."

"Beverly Hills ve Malibu'da oturan o sanayici orospu çocukları, sabikalıları islah etmekte uzmanlaşmış o orospu çocukları, köle tacirleri hepsi, şartlı tahliye kurulu bunu bal gibi biliyor, baskalarını zengin etmek için köpek gibi çalıştırır insanı, seni normal insanın çalıştığının üç katı daha fazla çalıştırır, ürünleri maliyetin on katına satarlar ve hersey yasal, kendi yasalarına uygun..."

"yüzlerce kere dinledim bunları senden..."

"ve şimdi bir kere daha dinleyeceksin! hiçbir şey görmediğimi, hiçbir şey hissetmediğimi mi sanıyorsun? susmamı mı istiyorsun? kendi karıma bile yakınamayacak mıyim? karım değil misin? düzümüyor muyuz? birlikte yaşamıyor muyuz? yaşamıyor muyuz?"

"bu işe giren SENSİN, şimdi de ağlıyorsun."

"bir hata ettim, teknik bir hata! gençtim; onların .iktirici kurallarını anlayamadım..."

"şimdi de kendini haklı çıkarmaya çalışıyorsun!"

"hey, bunu sevdim! SEVDİM bunu. küçük karıcığım benim, kancık, kancık! beyaz sarayın basamaklarında bir kancıktan başka bir şey değilsin, sonuna kadar açılmış ve zihinsel olarak donmuş bir kancık..."

"çocuk dinliyor, Duke."

"iyi. sözümü bitireceğim, kancık. REHABILITASYON, sözcük bu. o Beverly Hills .mcik ağızlıları o kadar ahlaklı ve INSANCIL'dırlar ki. kanlan Müzik Merkezi'nde Mahler dinleyip bagis yaparlar, vergiden muaf. ve L.A. Times tarafından yılın kadını seçilirler, ve KOCALARININ sana ne yaptıklarını biliyor musun? lanet fabrikalarında köpek muamelesi yaparlar, maasını kesip farkı ceplerine atarlar, kimse onlardan hesap sormaz, hersey o kadar acımasız ki. kimse bunun farkında değil mi? kimse olanları GÖRMÜYOR MU?"

"ben..."

"KES SESİNİ! Mahler, Beethoven, STRAVINSKY! mesaide adamın posasını çıkarıp parasını vermezler, ve götün yiyorsa hakkını ara, hemen şartlı tahliye memurunu ararlar: 'üzgünüm, Jensen, ama sana söylemek zorundayım, senin adamın kasadan yirmi bes dolar çaldı, yazık, bayagi sevmistik de onu.'"

"nasıl bir adalet istiyorsun, Duke? ne yapacağımı bilemiyorum artık, sürekli şikayet ediyorsun, sarhos

olup bana Dillinger'in gelmiş geçmiş en büyük adam olduğunu söylüyorsun, salıncaklı koltuğunda salınıp, Dilinger diye bağırıyorsun, ben de insanım, beni de dinle..."

"Dilinger'i sikiyim! o öldü. adalet mi? adalet diye bir şey yok Amerika'da, sadece bir tür adalet var. Kennedy'lere sor, ölmüslere sor, kime sorarsan sor!"

Duke salıncaklı koltuğundan kalktı, dolaba gitti, elini Noel süslemeleri ile dolu kutunun altına soktu ve silahı çıkardı. 45 milimetre.

"İşte bu. bu. Amerika'nın bildiği tek adalet bu. sadece bundan anlıyor insanlar."

salladı lanet şeyi havada.

Lala astronotla oynuyordu, parasütü açılması gerektiği gibi açılmıyordu, buyrun işte: bir sahtekarlık daha. ölü-gözlü marti gibi. yazmayan tükenmez gibi. kesik hatta Baba diye haykırın İsa gibi.

"su silahı yerine koy," dedi Mag. "ben çalışırım, izin ver de bir iş bulayım."

"SEN! kaç kere duydum ben bunu? senin yapmayı bildiğin tek şey düzümek, ve yatığa uzanıp çikolata atıştırarak dergi okumak."

"böyle konuşma, Duke, yalvarırım -SEVIYORUM seni. gerçekten seviyorum."

birden kendini yorgun hissetti Duke. "tamam, tamam, su posetleri

bosalt bari. işe çıkmadan yiyecek bir şey hazırla bana." Duke silahı dolaba koydu, oturdu ve bir sigara yaktı. "Duke," dedi Lala, "sana Duke dememi mi istersin, yoksa Baba mı?"

"nasıl istersen, tatlım, içinden nasıl gelirse." "hindistan cevizinin üstünde neden killar var?" "Tanrım, bilmiyorum, hayalarımnda neden killar var?" elinde bir kutu bezelye konservesi ile Mag çıktı mutfaktan, "çocuğumla bu şekilde konuşmana izin vermem."

"çocuğum mu? ağzına bak sunun, tıpkı benim ağzım, gözlerine bak. benim gözlerim, ruhu benim ruhum, çocuğummu -senin yarısından çıktığı, senin memelerini emdiği için mi senin oluyor? kimsenin çocuğu değil o. kendinin çocuğu."

"çocuğum yanında bu şekilde konuşmamanda ısrarlıyım!" dedi Mag.

"ısrarlısın... ısrarlısın..."

"evet, öyle!" dedi Mag konserve kutusunu avucunun ortasına koyup havaya kaldırarak. "İsrarlıyım!"

"yemin ediyorum, su konserve kutusunu gözümün önünden yok etmezsen o bezelyeleri tek tek G.TÜNE SOKACAGIM!" Mag bezelyelerle mutfığa döndü, mutfakta kaldı. Duke ceketini almak için dolaba gitti, küçük kızın yanına bir veda öpücüğü kondurdu, ekim güneşinden, yemyeşil bir vadide kosan 6 attan daha sıcaktı, öyle geçirdi içinden, karni düğümlendi, kendini dışarı attı, ama kapıyı usulca kapattı. Mag mutfaktan çıktı. "Duke gitti," dedi kız. "evet, biliyorum."

"uykum geldi anne. bana kitap oku." kanepeye oturdular. "Duke geri gelecek mi, anne?" "evet. gelecek orospu çocuğu." "orospu çocuğu nedir?" "Duke'dur. seviyorum onu." "orospu çocuğunu mu seviyorsun?" "evet," diye güldü Mag. "gel bi tanem, kucığıma gel."

sarıldı kıza, "simsicaksın, sıcak çörek gibi!"

"ÇÖREK DEĞİLİM BEN! sensin ÇÖREK!"

"dolunay bu gece. fazla aydınlık, fazla aydınlık, korkuyorum, tanrım, seviyorum adami, seviyorum."

Mag kolinin içinde duran çocuk kitaplarından birini aldı.

"anne, hindistan cevizinin üstünde neden killar var?"

"hindistan cevizinin üstündeki killari mi soruyorsun?"

"evet."

"dur kendime bir kahve koyayım, su kaynadi, duyuyorum."

"tamam."

Mag mutfaga gitti, Lala kanepede bekledi.

Duke o esnada Hollywood-Normandie kavsagında bir içki dükkanının kapisında durmuş, içinden, lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun... diye geçiriyordu.

kötü bir duygu vardı içinde, pis bir koku aliyordu, arka tarafta bir delikten içerisini gözetleyen silahlı biri olabilirdi. Louie'yi öyle hakla-mislardı. lunaparktaki alçidan kazlar gibi paramparça etmişlerdi, yasal cinayet, dünyanın tamamı yasal cinayet bokunun içinde yüzüyordu.

tuhaf bir şey vardı o dükkanda, bu gece küçük bir bar belki, ibnelerin takıldığı barlardan biri. kolay, kira parasi çıksın yeter.

cesaretimi yitiriyorum, diye geçirdi içinden, bir sonraki adım evde oturup Shostakovitch dinlemek.

61 model siyah Ford'a döndü.

ve kuzeye sürdü. 3 blok. 4 blok. 6 blok. 12 blok sürdü lanet dünyanın kuzeyine, Mag çocuğu kucagina alip kitaptan okumaya baslarken. ORMANDA HAYAT...

"sansar ve kuzenleri, vizon ile zerdeva esnek, hizli ve vahsi yaratiklardir, etoburdurlar ve birbirleri ile sürekli ve kanli bir rekabet..."

sonra güzel çocuk uyudu ve dolunaydı.

BİR NUMARALI HALK DÜSMANI İLE HÜCRE ORTAKLIĞI

Philadelphia'da Brahms dinliyordum, yıl 1942. küçük bir pikabım vardı. Brahms'in ikinci senfonisi, yalnız yasiyordum o sıralar, bir sise porto sarabini yavas yavas yudumluyor, ucuz bir puro içiyordum, küçük, temiz bir odaydı, kapi çalındı, biri bana Nobel ya da Pulitzer Ödü-lü'nü vermeye geldi herhalde, diye geçirdim içimden, köylü görünümlü iki aptal adam.

Bukowski?

evet.

kimlik gösterdiler. F.B.I.

bizimle gel. ceketini giysen iyi edersin, bir süre için misafirimiz olacaksın.

ne yaptigimi bilmiyordum, sormadim, hersey yitirilmisti nasil olsa. biri Brahms'i kapatti, asagi inip sokaga çıktık, bütün baslar pencerelerden disari çıkmisti haberleri varmis gibi.

sonra o her zamanki kadin sesi: iste akorkunç adam! yakalamislar!

kadinlar beni pek sevmez.

ne yapmis olabilecegimi düşünüp duruyordum, aklima gelen tek 12

sey sarhosken birini öldürdüğümdü. ama F.B.I'n devreye girmis olmasini anlayamiyordum.

ellerini dizlerinin üstüne koy, orada kalsinlar!

önde iki kisi, arkada iki kisiydiler, birini öldürmüs olduğuma karar verdim, önemli birini.

bir süre yol aldık, unuttum ve burnumu kasimak için elimi kaldirdim.

INDIR ELINI!!

büroya vardigimizda ajanlardan biri dört duvara dizilmis fotoğraflari isaret etti.

fotoğraflari görüyor musun? diye sordu ciddiyyetle.

fotoğraflara baktim, güzelce çerçevenmislerdi ama bana bir sey ifade etmediler.

evet, fotoğraflari görüyorum, dedim ona.

bunlar F.B.I'n hizmetinde ölmüs insanlar.

ne dememi bekledigini bilmedigim için bir sey demedim.

beni baska bir odaya götürdüler, masanin arkasinda bir adam oturuyordu.

JOHN AMCAN NEREDE? diye bagirdi bana.

ne? dedim.

JOHN AMCAN NEREDE?

ne demek istedigini anlamiyordum. bir an için sarhosken insan öldürmek amaci ile kullandigim gizli bir silahtan söz ettigini düşündüm, asabiydim, olanlari kavramakla güçlük çekiyordum.

JOHN BUKOWSKI'YI KASTEDIYORUM!

ha, o öldü.

hay Allah, demek bu yüzden onu bulamıyoruz!

portakal-sarı bir hücreye kapattılar beni. bir cumartesi aksamüstüydü. hücremin penceresinden dışarda yürüyen insanları görebiliyordum, ne kadar sansliydim! sokagin karşı tarafında bir plakçı vardı, kolonlardan bana doğru müzik yayını yapıyorlardı, herşey o kadar özgür ve rahat görünüyordu ki dışarda ne yapmış olabileceğimi düşünüp duruyordum, ağlamak istiyor ama ağlayamıyordum. hüznün verici, hastalıklı bir durum, hastalıklı hü./ün, kendini daha kötü hissedememe durumu, biliyorsunuz sanırım, arada sırada herkesin kapıldığı bir his. ben biraz fazla kapılıyorum, çok fazla.

13

Moyamensing Cezaevi eski bir satoyu andırıyordu, iki büyük tahta kapı beni içeri almak üzere açıldı, bir hendekten geçmemiş olmamız beni şaşırttı.

muhasibeci kilikli sisman bir adamla aynı hücreye koydular beni.

adım Courtney Taylor, dedi. bir numaralı halk düşmaniyim.

neden buradasın? diye sordu.

(hücreye girmeden önce sordugum için artık cevabi biliyordum.)

asker kaçağıyım.

burada iki şeye tahammül edemeyiz: asker kaçaklarına ve teshirci-lere.

hirsizler arasında şeref, ha? ülkeyi güçlü tutun ki soyabilesiniz.

biz yine de asker kaçaklarından hoşlanmayız.

aslında suçsuzum, tasandım, askerlik subesine yeni adresimi bildirmeyi unutmuşum, postaneye bildirmistim ama. bu kasabadayken St. Louis'den askeri muayene için başvurmamı söyleyen bir mektup aldım, onlara St. Louis'ye gidemeyeceğimi, beni burada muayene etmelerini yazdım, beni tutuklayıp buraya getirdiler, anlamıyorum: askerden kaçmak isteseydim onlara adresimi bildirmezdim.

senin gibiler hep suçsuzdurlar, masal anlatma.

ranzama uzandım.

gardiyanın teki geldi.

KALDIR KIÇINI O YATAKTAN! diye bağırıyor bana.

kaldırdım asker kaçağı kiçimi yataktan.

kendini öldürmeyi düşünüyor musun? diye sordu Taylor bana.

evet, dedim.

su ampulü tutan kabloyu asagi çek. kovaya su doldurup ayagini içine sok. ampulü çıkarip parmagini duya sok. çıktin buradan.

uzun süre baktim o kabloya.

tesekkür ederim, Taylor, çok yardım seversin.

isiklar söndüğünde yatagima yattim ve saldirdilar, tahtakurulari, ne lan bu? diye bagirdim, tahtakurusu, dedi Taylor.

bahse girerim ki benim yatagimda seninkinden daha çok tahtakurusu var. nesine?

14

on sent?

on sent.

tahtakurularimi yakalayip öldürmeye basladim, ölü tahtakurularini küçük tahta sehpanin üstüne koyuyordum.

sonunda zaman dedik, tahtakurularimizi alip hücrenin kapisina gittik, orasi aydinlikti, saydik, ben de 13 vardi, onda 18. on senti verdim, daha sonra kendininkileri ikiye bölüp uzattigini öğrenecektim, sahtekarlik yapmisti, gerçek bir profesyonel, orospu çocuğu.

avlude zarim tuttu, her gün kazaniyor, zengin oluyordum, mapus zengini, günde on bes-yirmi dolar para kazaniyordum, barbut oynamak kurallara aykiriydi, kuleden makineliyi üstümüze dogrultup, DAGI-LIN! diye bagirirlardi, ama oynamanin bir yolunu bulurduk mutlaka, teshircilerden biri sokmustu zarlari içeri, gerçekten hoslanmadigim biriydi bu teshirci, aslina bakarsan hiçbirinden hoslanmiyordum, hepsinin çeneleri küçük, gözleri sulu, kiçlari dardi. 10/1 erkek, onlarin suçu degildi herhalde, ama onlara bakmaktan hoslanmiyordum, bu herif her oyundan sonra yanima geliyordu, sansin açık, iyi para götürüyorsun, kardesini de gör. o nazik eline birkaç sent birakirdim, çükünü üç yasinda bir kiza gösterme hayalleri kurarak uzaklasirdi yılan, zor tutuyordum kendimi agzina bir tane çakmamak için, ama birine vurursaniz hücre cezasina çaptiriliyordunuz, hücrede insan bunalima giriyordu, verdikleri su ve ekmek daha da kötüydü, oradan çıkanlari görüyordum, bir ay sürüyordu eski hallerine dönmeleri, ama hepimiz kafayi yemistik zaten, ben yemistim, fazla yükleniyordum teshirciye. gözümün önünde olmadigi zaman mantik yürütebiliyordum.

zengindim, isiklar söndükten sonra aşçi nefis yemeklerle asagi geliyordu, büyük porsiyonlar, dondurma, kek, turta, kahve. Taylor aşçiya on bes sentten fazla vermememi söyledi, limit on bes. aşçi fisiltiyla tesekkür edip ertesi gün gelmesini isteyip istemedigimi sorardi.

tabii, tabii, derdim.

basgardiyenin yedigi yemeklerden yiyiyorduk ve basgardiyen midesine düskündü anlasilan, mahkûmlar açliktan ölürken ben ve Taylor 9 aylık hamile iki kadin gibi dolaniyorduk ortalikta.

iyi aşçidir, dedi Taylor, iki lesi var. önce birini öldürmüs, cezasini yatmis, çıkar çikmaz digerini öldürmüs, firar etmezse hayatinin sonuna kadar burada, geçen gece bir denizciye tecavüz etti. ikiye yardi de-

15

nizciyi. bir hafta yürüyemedi zavalli.

sevdim aşçıyı, dedim, iyi birine benziyor.

iyidir, diye onayladı Taylor.

gardiyan tahtakurularından sikayet edip duruyorduk, o da bize, NERDE OLDUGUNUZU SANIYORSUNUZ? OTELDE MI? TAH-TAKURULARINI BURAYA GETIREN SIZLERSİNİZ! diye bağırıyordu.

aliniyorduk tabii ki.

gardiyanlar kötüydü, gardiyanlar aptaldı, gardiyanlar korkuyorlardı, acıyordum onlara.

sonunda Taylor ile beni ayrı hücrelere koyup hücreyi ilaçladılar.

avlude Taylor'a rastladım.

genç bir çocuğun yanına verdiler beni, dedi Taylor, çaylağın teki, dünyadan haberi yok. korkunç.

benim sansima İngilizce bilmeyen, bütün gün oturagında oturup, TARA BUBA YER, TARA BUBA BOK YER! diyen bir ihtiyar düstü, bozuk plak gibiydi, hayati çözmüştü: ye ve siç. memleketinin efsane kahramanlarından birinden bahsediyordu sanırım, kim bilir, Taras Bulba, belki de? bilmiyorum, avluya ilk çıkışında ihtiyar çarşafımı yırtıp çamasır ipi yaptı; çoraplarını ve donlarını asmıstı lanet seye, hücreye girdiğimde hersey üstüme damlayıp durdu, hiç çıkmıyordu hücreden ihtiyar, dusa bile. suç işlememisti söylediklerine göre, orada kalmak istiyordu ve ona izin veriyorlardı, iyilik severlik mi? kızdım ona, çünkü yün battaniye cildimi tahrıs eder. çok hassastır cildim.

seni yaslı osuruk, diye bağırdım ona, bir kisi öldürdüm, aklını basına toplamazsan ikinci olacaksın!

ama oturagında oturup bana gülmeyi ve TARA BUBA YER, TARA BUBA BOK YER, demeyi sürdürdü.

pes ettim, ama bir kez bile yerleri silmek zorunda kalmadım, evi her zaman ıslak ve pırlıplı. Amerika'nın en temiz hücresiydi bizimki, dünyanın, ve geceleri o ilave yemeğe bayılıyordu, parmaklarını yiyi-yordu.

F.B.I askerden bilerek kaçmadığıma karar verdi ve beni askerlik subesine sevk ettiler, sağlık kontrolünden geçirdiler, sağlam çıktım, sonra psikiyatri görmeye gittim.

savasa inanıyor musun? diye sordu.

16

hayır.

savasmaya hazır mısın?

evet.

(siperden çikip vuruluncaya kadar dsman atesine dogru yürümek gibi çilginca bir fikir vardı kafamda.)

uzun süre bir sey söylemeden önündeki kagıda bir seyler yazdı, sonra basını kaldırdı.

bu arada, çarsamba günü doktorların, avukatların ve yazarların davetli olduğu bir parti veriyoruz, seni davet etmek istiyorum, gelir misin?

hayır.

pekala, dedi. gitmek zorunda değilsin.

nereye?

savasa.

baktım ona sadece.

anlayacağımızı sanmamıstın, değil mi?

hayır.

bu kagidi yan masadaki adama ver.

uzun bir yryst, kagıt atasla kartıma tutturulmst, kenarından kaldırıp bir göz attım: "...ifadesiz yüzünün arkasında asiri bir hassasiyet gizli..." kiçimle glerim, diye geçirdim içimden, tanrı askına!: hassas: ben.

bu da Moyamensing'in sonu oldu. iste, savası böyle kazandım.

ZİRVEDEN NOTLAR

I

Yeni gelenlere mutlaka güvercin boku temizletirlerdi ve güvercin boku temizlerken güvercinler gelir, saçına, yüzüne, elbiselerine biraz daha sıçarlardı. Sabun filan vermezlerdi -sadece su ve fırça, zor çıkardı boklar. Daha sonra saati üç sentten atölyeye yollarlardı, ama yeni gelmissen önce güvercin boku temizlerdin.

Blaine'in aklına parlak bir fikir geldiğinde ben de yanındaydım. Uçamayan bir güvercin grmst ksede. "Dinle," dedi Blaine, "kusların birbirleriyle konuştuklarını biliyorum. Bu kusa diğerlerine anlatabileceği bir sey yapalım. Onu halledip çatıya fırlatalım ki diğerlerine basına geleni anlatsın."

"Tamam," dedim.

Blaine gidip kusu yakaladı. Küçük, kahverengi bir jilet vardı elinde. Etrafına bakındı. Avlunun gölgeli bir ksesindeydik. Sıcak bir gün olduğu için mahkumlar orada toplanmslardı.

"İçinizde bu ameliyatta bana asistanlık yapacak biri var mı beyler?" diye sordu Blaine.

Cevap alamadı.

Blaine kusun bacaklarından birini kesmeye basladı. Güçlü erkekler

18

baslarını çevirdiler. Kusa yakın duran birkaçının ellerini sakaklarına bastırıp bakmamaya çalıştıklarını fark ettim.

"Neyiniz var sizin?" diye bağurdım onlara. "Kusların saçımıza gözümüze sıçmalarından bıktık! Bu kusu halledip dama fırlatacağız, basına gelenleri diğerlerine anlatacak. 'Bu orospu çocuklarının sakaları yok! Onlardan uzak durun!' diyecek. Bu güvercin sayesinde öbür güvercinler üstümüze sıçmaktan vazgeçecekler."

Blaine kusu dama fırlattı. İse yarayıp yaramadığını hatırlamıyorum şimdi. Ama yerleri silerken iki kesik kus bacağına rastladığımı hatırlıyorum. Çok tuhaf görünüyorlardı tek baslarına. Boklarla birlikte onları da süpürdüm.

II

Koguslar tika basa doluydu, birkaç kez irkçi ayaklanmalar olmuştı. Ama gardiyanlar sadıstı. Blaine'i benim kogusumdan alıp zencilerin kogusuna koydular. Blaine kogusa girdiğinde zencilerden biri, "Bu benim oğlanım! Evet, bu adam benim oğlanım olacak! Aslında hepimiz istifade edebiliriz! Kendin soyunur musun yavrum, yoksa yardım edeyim mi?" demisti.

Blaine soyunup yere uzanmisti.

Zenciler etrafında dönmeye başlamışlardı.

"Tanrım! Ömrümde bu kadar ÇIRKIN bir kiç deliği görmedim!"

"Kaldıramıyorum Boyer, inan bana çüküm kalkmıyor!"

"Çürük domatesi andiriyor!"

Hepsi uzaklaşmış, Blaine ayağa kalkıp giyinmisti. Bana avluda anlattı. "Sansim varmış. Beni parçalayacaklardı," dedi.

"İgrenç kiç deligine sükret," dedim.

III

Sears vardı bir de. Sears'i de zenci dolu bir kogusa koydular; Sears etrafına bakınıp içlerinden en irisini seçti ve onunla dövüştü. Adam ranzasında kestiriyordu. Sears havaya sıçrayıp iki dizi ile adamın göğ-

19

süne çöktü. Dövüştüler. Sears adamı marızledi. Diğerleri seyretmekle yetindiler.

Hiçbir şeyi umursamazdı Sears. Avluda bacaklarının üzerine çö-melmiş izmarit içiyordu. Zencilerden birine baktı. Gülümsedi. Dumani üfledi.

"Benim nereden olduğumu biliyor musun?" diye sordu zenciye.

Zenci cevap vermedi.

"Two Rivers, Mississippi," dedi Sears, izmaritten bir duman çekti, içinde tuttu, sonra dumani salıp gülümsedi. "Severdin oralari."

Sonra izmariti fırlatıp kalktı, avlunun karsi tarafına doğru yürüdü.

IV

Beyazlara da takmisti Sears. Saçı tuhaftı, kafatasına yapışıkmiş gibi, arada sırada havaya dikilirdi. Kirlı bir kızıldı saçının rengi. Yanagında bıçak yarası vardı ve gözleri yuvarlaktı, yusuvarlak.

Ned Lincoln 19'unda gösteriyordu ama 22 yasındaydı -ağı açık, kamburca ve sol gözünde yarım perde. İlk gününde Sears onu avluda gözüne kestirdi.

"HEY, SEN!" diye bağırıldı Ned'e.

Çocuk dönüp ona baktı.

Sears işaret parmağını ona doğrulttu. "SEN! HARCAYACAGIM LAN SENİ! HAZIRLIKLI OL, YARIN ISINI BITİRECEGİM! BİTTİN OGLUM SEN!"

Ned Lincoln, Sears'in ne demek istediğini anlamamıstı, öylece durdu. Sears herseyi unutmuş gibi başka bir mahkumla sohbet etmeye başladı. Unutmadığını biliyorduk ama. Tarzi böyleydi. Açıklamasını yapmıstı, o kadar.

Çocukla aynı koguştaki kalan mahkumlardan biri o gece onunla konuştu.

"Hazırlıklı ol, evlat. Sakası yoktur orospu çocuğunun. Kendine bir şey tedarik et."

"Ne gibi?"

Musluk kutbunu söküp içindeki demiri asfalta sürterek kendine bir sis yapabilirsin. Ya da iki dolara çok iyi bir sis satabilirim sana."

20

Çocuk sisi satın aldı ama ertesi gün avluya çıkmadı. "Korkuyor küçük bok," dedi Sears. "Onun yerinde olsam ben de korkardım," dedim. "Sen avluya çıkardın," dedi Sears. "Çıkmazdım," dedim. "Çıkardın," dedi. "Haklısın, çıkardım," dedim.

Sears ertesi gün dusta solugunu kesti çocuğun. Kimse bir şey görmedi, sabunlu su ile birlikte akan taze kanın dışında.

V

Bazı insanlar pes etmez. Çukur bile onları yola getiremez. Joe Statz da onlardan biriydi. Sürekli çukurdaydı. Gardiyanın örnek kötü oyuncusuydu. Joe'yu yola getirebilse diğerlerini daha iyi kontrol edecekti.

Bir gün gardiyan iki adamini yanina alip çukurun kapagini açti ve çömelerek bagirdi:

"JOE! YETTI MI, JOE? ÇIKMAK ISTIYOR MUSUN? UZUN SÜRE UGRAMAYACAGIM BURAYA, ONA GÖRE!"

Cevap gelmedi.

"JOE! BENI DUYUYOR MUSUN, JOE?"

"Evet, duyuyorum."

"CEVABIN NE?"

Joe çis ve bok dolu kovayı kaptığı gibi gardiyanın yüzüne fırlattı. Gardiyanın adamları çukurun kapagini kapattılar. Bildiğim kadari ile hâlâ orada Joe, canlı ya da ölü. Gardiyana yaptığı mahkûmlar arasında yayıldı. Düşünürdük Joe'yu, özellikle geceleri.

VI

Disari çıktığımda bir süre bekleyeceğim, diye düşünürdüm, sonra dönüp disardan bakacağım buraya ve içerde olup bitenleri çok iyi biliyor olacağım ve o duvarlara uzun uzun bakıp bir daha buraya düşmemeye yemin edeceğim.

21

Ama çıktıktan sonra hiç gitmedim oraya. Hiç bakmadım disardan. Kötü bir kadından farksızdı. Dönmenin yararı yoktu. Görmek bile istemiyordun. Ama ondan söz edebilirdiniz. Ben de bugün öyle yaptım. Kolay gelsin arkadasım sana, içerde ya da disarda.

HOLLYWOOD'UN HEMEN BATISINDA DELILER KOGUSU

Kapı çalındı gibi geldi bana, saate baktım -öğlenin bir buçuguydu henüz. Tanrım, eski robolarımdan birini geçirdim üstüme (her zaman çıplak yatarım, pijama saçmalık bana sorarsanız) ve kapının yanındaki kırık pencereyi açtım.

"Evet?" dedim. Çatlak Jimmy'ydi gelen. "Uyuyor muydun?", "Evet, ya sen?", "Hayır, ben kapıyı çalıyordum.", "Girsene." Bisikletle gelmişti. Ve yeni bir Panama sapka vardı basında. "Yeni Panama sapkama nasıl buldun? Çok yakışıklı olmamış mıyım?", "Hayır."

Kanepeme oturdu ve koltuğumun arkasındaki boy aynasında sapkasi ile oynayarak kendini seyretti. İki kahverengi kesekagidi getirmisti yaninda. Birinin içinde her zamanki ucuz porto sarabından bir sise vardı. Diğerinin muhteviyatini sehpaye bosalttı -bıçaklar, çatallar, kasıklar, minik bebekler, metal bir kus (açık mavi, gagasi kırık ve boyası dökülmüş) ve daha bir alay çöp. onları -hepsi çalintiydi- Sunset ve Hollywood Bulvarı'ndaki ucuz hipi butiklerine ve eskici dükkanlarına satıyordu, benim oturduğum semtte, hepimizin oturduğu semtte, o civarda oturuyorduk -kırık dökük avlularda, lavanalarında, garajlarda yasiyor ya da geçici dostlarımızın dösemelerinde yatıyorduk.

23

Bu arada Çatlak Jimmy kendini ressam sanıyordu, ama ben resimlerinin çok kötü olduğunu düşünüyordum ve bunu ona söylemistim. O da bana benim resimlerimi çok kötü bulduğunu söylemistim.

İkimiz de hakli olabilirdik.

Ama Çatlak Jimmy'nin durumu gerçekten vahimdi. Gözleri, kulaklari ve burnu olumsuzdu. Sol ve sag kulak tikanik; burun mukozasi iltihapli. Çatlak Jimmy bu dükkanlara satmak üzere ne çalacagini çok iyi bilirdi. Mükemmel bir küçük hirsizdi. Ama solunum sistemi: sol ve sag akciğerlerin üst kismilarinda hirilti ve tikaniklik. Sigara içmedigi zaman ya cigaralik sariyordu ya da sarap içiyordu. Sistol 112, Diyastol 78, nabiz 34. Kadınlarla basariliydi, ama hemoglobini çok düşüktü; yüzde 73, hayir 72. Hepimiz gibi, içtigi zaman yemek yemeyi sevmiyordu ve çok içiyordu.

Çatlak Jimmy aynanın karsisinde Panama sapkasi ile oynamaya devam ediyor, küçük ve korkunç sesler çikariyordu. Gülümsedi kendine. Disleri çürük, dis etleri iltihapliydi.

Sonra o aptal Panama sapkasinin altında siseden bir firt çekti ve benim gidip kendime iki bira almama neden oldu.

Döndüğümde bana, "Adimi 'Deli Jimmy'den 'Çatlak Jimmy'ye degistirmissin. Haklisin -'Çatlak Jimmy' çok daha güzel," dedi.

"Ama sen gerçekten çatlaksin, biliyorsun degil mi?"

"Koluna o iki koca deligi nasıl açtin?" diye sordu Çatlak Jimmy. "Et oldugu gibi yanmis. Neredeyse kemigin görünecek."

"Kafam iyiydi, yatakta D.H.Lawrence'in Kanguru'sunu okuyordum. Kolum lambanın kablosuna dolandi, lamba koluma düstü. Lanet seyi üstümden atana kadar ampul canima okudu. Yüz vatlik General Elektrik."

"Doktora gittin mi?"

"Doktorum bana kizgin. Ona ne zaman gitsem koltuga oturup kendime teshis koyuyor, tedavi öneriyor, hemsiresine ücretini ödeyip çikiyorum. Kafami bozuyor. Bana Nazi günlerini anlatmayi seviyor. Fransiz'lara esir düsmüs. Nazi esirleri bir yük vagonuna doldurmuslar, esir kampina gidinceye kadar yol kenarinda toplanan Fransizlar bunlara aklina ne gelirse fırlatmislar."

"Bak!" dedi Çatlak Jimmy sehpayi göstererek. "Su gümüs çatallara bak! Hakiki antika!"

24

Bir çatal tutusturdu elime. "Bir bak su çatala!"

Baktim.

"Ya," dedi, "robunun açilmasina engel olamaz misin?"

Çatali sehpanin üstüne fırlattim. "Ne var, Kamis görmedin mi hayatinda?"

"Beni rahatsiz eden .asaklarin! Öyle iri ve killilar ki! Korkunç!!"

Açık biraktim robumu. Emir almayi sevmem.

O aptal Panama sapka ile oynayip duruyordu ve çarpintisi MCBur-ney Esigi'nin üstündeydi. Karacigeri

elle muayeneye hassasti ayrica. Dalak olumsuz. Herseyi olumsuz ve çarpinti. Lanet mesanesi bile sorunluydu.

"Telefonunu kullanabilir miyim, moruk?" diye sordu Çatlak Jimmy.

"Shiriçi mi?"

"Shiriçi."

"Yanlislik olmasin. Geçen gece dört kisiyi öldürüyordum az kalsin. Arabamla kovaladim hergeleleri, kentin altini üstüne getirdik. Sonunda kenara çektiler. Arkalarinda durup motoru söndürdüm. Arabadan hisimla firladigimda gazladilar. İçime oturdu. Arabayi çalistirip yola çıktigimda gözden kaybolmuslardı."

"Shirlerarasi telefon mu ettiler?"

"Hayir, kim olduklarini bilmiyorum. Baska bir mesele."

"Bu shiriçi."

"Et öyleyse, birader."

Ilk birami bitirip siseyi odanın ortasindaki tabut büyüklüğündeki tahta sandigin içine vurup parçaladim. Ev sahibi bana haftada iki çöp bidonu veriyordu, ama siselerle bas etmenin tek yolu onlari kirmakti. Benden baska iki bidonluk kiraci yoktu sokakta, ama dedikleri gibi, herkesin kendine göre üstün olduğu bir sey vardır.

Küçük bir sorun: yalin ayak dolasmayi severim, sise kiriklari bazen sandigin içinden haliya siçiyor ve ben onlari yerden ayaklarimin tabanlari ile topluyorum. Zavalli, yasli bir kadın bekleme odasinda kanserden ölürken her hafta ayak tabanlarimdan cam parçalan ayiklamak doktorumu öfkelenirdigi için büyük parçalan kendim çıkarmayi öğrendim, küçükleri ise kendi hallerine biraktim. Tabii, kafan iyi degilse onlari girdikleri an hissediyor, hemen çıkariyordun. Bu en güzelidir.

25

Kan fiskiriyor ve hafif bir kahramanlik duygusuna kapiliyordun -yani ben kapiliyordum.

Çatlak Jimmy tuhaf tuhaf elindeki ahizeye bakiyordu. "Açmiyor."

"Kapat öyleyse, hiyar!"

"Çaliyor ama açmiyor."

"Ve sana son bir kez daha kapatmani söylüyorum!"

Kapatti. " -Dün gece hatunun teki yüziime oturdu. Sonunda yanaklarinin arasindan bir göz attigimda günes dogmak üzereydi. Dilim ortadan yarildi sanki, çatal dilli gibi hissediyorum kendimi."

"Büyük ikramiyeyi vurmak gibi bir sey olurdu."

"Evet. Ayni anda iki yarik birden yalayabilirdim."

"Tabii. Ve Kazanova mezarında siçardı."

Panama sapkasi ile oynadı. Rektuma gelince; basur baslangici, rek-tal sfinkter fazlasi ile siki. Panama'li Çocuk. Prostatta büyüme ve elle muayeneye hassasiyet.

Sonra yerinden fırlayıp aynı numarayı bir kez daha çevirdi dangalak.

Panama'si ile oynadı. "Sürekli çalışıyor," dedi.

Oturdu karsıma, telefonun zilini dinleyerek, iskelet ve kas yapısı berbat -yani kötü durus (kifosis). 5 S'de fitik olasılığı.

Panama'si ile oynadı. "Telefonu açmıyor."

"Açmaz tabii, düzünüyor"

"Tabii. Sürekli çalışıyor."

Yanına gidip telefonu kapattım.

Sonra, "Agzına siçayım!" diye bağırdım.

"N'oldu, moruk?"

"Cam! Yerler cam dolu!"

Tek ayagımın üstünde durup öbür ayagımın topugundan cam parçasını çıkardım. Harikaydı. Sivilce sıklığına bes çekirdi. Anında kan fiskirdi.

Koltuğuma dönüp fırçalarımı temizlemek için kullandığım eski bezi kanlı topuğuma sardım.

"O bez kirli," dedi Çatlak Jimmy.

"Kirli olan senin beynin," dedim ona.

"Lütfen! Robunu kapat."

"İste," dedim, "gördün mü? "

26

"Görüydüm zaten. Kapatmanı o yüzden istedim."

"Tamam, lan, tamam."

İstemeye istemeye örttüm ,asaklarımı. Gece vakti herkes .asakları-ni sergileyebilir. Ama öğlenin ikisinde .asak ister.

"Dinle," dedi Çatlak Jimmy, "geçen gece Westwood Village'da bir ekip otosunun üstüne isediğini biliyor musun?"

"Polisler neredeydi?"

"Elli metre ötede bir meseleyi halletmeye çalışıyorlardı."

"Birbirlerini düziyorlardı muhtemelen."

"Olabilir. Ama o da yetmedi sana. Dönüp aynı arabanın üstüne bir daha isedin."

Zavallı Jimmy. Gerçekten berbat durumdaydı, 1, 5 ve 6 S'de (boyun) kireçlenme. Ayrıca sağ kasıkta fitik.

Ve karşıma geçmiş ekip otosuna isedigim için şikayet ediyordu.

"Pekala, Jimmy, kendini bir bok saniyorsun, öyle mi? Küçük çalıntılarla dolu kesekagıtlarla üstelik. Ben sana bir şey söyleyeyim!"

"Ne?" diye sordu aynaya bakıp Panama ile bir kez daha oynayarak. Sonra saraptan bir fırt aldı.

"Mahkeme tarafından araniyorsun! Hatırlamazsın ama Mary'nin kaburgaların kırmış, iki gün sonra da dönüp yüzünü dağıtmistin."

"MAHKEME MI? MAHKEME? hayır, moruk, gerçekten MAHKEMEYİ kast etmiş olamazsın?"

İkinci bira sisemi odanın ortasındaki devasa sandığın içine çarpıp kırdım. "Evet, yavrucuğum, gerçekten kafayı yemissin sen. Yardıma ihtiyacın var. Mary aleyhine müessir fiil davası açtı..."

"Müessir ne, moruk?"

Gidip kendime iki bira daha aldım.

"Dinle, göt herif, bal gibi biliyorsun müessirin ne olduğunu. Bütün hayatını bisiklete binerek geçilmedin herhalde!"

Baktım ona. Cildi kuru ve yorgundu. Ayrıca sol kalçasında bir ur olduğunu biliyordum.

"Ama bu MAHKEME isini anlayamıyorum! Ne anlama geliyor? Kabul ediyorum, küçük bir tartışma geçti aramızda. Ben de George'un çöldeki barakasına gittim. Otuz gün aralıksız porto sarabı içtik. Döndüğümde BAGIRDI bana! Görmeliydin onu! Ona zarar vermek değildi niyetim. İri kişni ve memelerini tekmeledim biraz, hepsi bu..."

27

"Senden korkuyor, Jimmy. Hasta bir adamsın. Çok iyi inceledim seni. Biliyorsun otuzbir çekmedigimde ya da ayık olduğumda kitap okurum, her tür kitap. Sen kafayı yemissin, dostum."

"Ama üçümüz ne kadar yakındık bir zamanlar. Bir ara seni düzmek bile istemiş, bana sevgisinden düzmemisti. Bunu bana kendi söyledi."

"Ama, Jimmy, bu söylediğin o zamandı. Bazı şeylerin zamanla nasıl değişebileceklerini bilmiyorsun. Mary çok iyi bir insandır. Mary..."

"Allah askına! Robunu kapat! LÜTFEN!"

"Hay allah! Afedersin."

Zavalli Jimmy. Üreme sistemi -sol sperm kanali tıkalı, sağ tarafta doku yapışması. Muhtemelen geçmişte geçirilmiş bir hastalığın sonucu.

"Anna'yi arayacağım," dedi. "Anna, Mary'nin en iyi arkadaşı. O bilir. Mary beni neden mahkemeye vermek istesin?"

"Ara öyleyse, moruk."

Jimmy aynada Panama'sini düzeltti ve aradı.

"Anna. Jimmy. Ne? Hayır, olamaz! Biraz önce Hank söyledi. Dinle, bu tür oyunlar oynamam ben. Ne? Hayır, kaburgalarım kırmadım. İri kışını ve memelerini tekmeledim sadece. Ne yani, gerçekten mahkemeye mi gitmek gerekiyor? Gitmem. Jerome'a giderim, Arizona'ya. Kalacak yerim var. Ayda iki yüz yirmi beş dolar. Büyük bir arazi satışından on iki bin dolar para kazandım... Kes sesini, lanet kan, su MAHKEME meselesine dönelim! Hemen şimdi ne yapacağım, biliyor musun? Mary'ye gidiyorum, SIMDI! Onu öpüp dudaklarını çigneyeceğim! Yarınının her kilini tek tek yalayacağım! Bana ne mahkemedem? Kışını, koltuk altlarını, memelerinin arasını, ağzını, her yerini..."

Jimmy bana baktı. "Kapattı."

"Jimmy," dedim. Sol kulağını yıkatsan iyi edersin. Anfizem belirtileri gösteriyorsun. Egzersiz yap ve sigarayı bırak. Belin için fizyoterapiye ihtiyacın var. Kalça sorununu ağırlık çalışması yaparak giderebilirsin, kabızlık..."

"Nedir bu saçmalık?"

"Kalçadaki ur bir tür sigil, sanıyorum."

"Sigil senin anandır."

"Evet," dedim, "nereden buldun bisikleti?"

"Arthur'un. Arthur'da acayip bir mal var. Arthur'a gidip sigaralık 28

ıçelim."

"Arthur'dan hoşlanmıyorum. Hassas bokun teki. Bazı hassas bokları severim. Ama Arthur öbür türden."

"Önümüzdeki hafta altı aylığına Meksika'ya gidiyor."

"Hassas bokların çoğu sürekli bir yerlere giderler. Nedir? Burs mu?"

"Evet, burs. Ama resim değil."

"Onu biliyorum. Heykeltraşlığına vermişlerdir."

"Sevmiyorum heykellerini," dedi Panama'lı Çocuk.

"Bak, Jimmy, Arthur'dan hoslanmayabilirim ama kendimi heykellerine çok yakın hissetmişliğim var."

"Ama hep bildiğimiz şey -Yunan tarzı- elbiseleri uçusan koca memeli, koca götlü hatunlar. Birbirlerinin kamislerini ya da sakallarını kavramış güres tutan adamlar. Ne sikim yani?"

Öyleyse, okur, Çatlak Jimmy'yi bir an için bırakıp Arthur'a geçelim -ki hiç sorun değil- yazma tarzımı da kastediyorum burada: saga sola sıçrarım ve siz hiç de zorlanmadan benimle gelirsiniz. Hiç önemi yoktur, görürsünüz.

Arthur'un sim devasa ölçülerde çalışmasıydı. Çok çok etkileyici. Bütün o beton. En küçük heykeli bile geldiğiniz günün havasına bağlı olarak, günışığında ya da ayışığında ya da siste, iki buçuk metre yüksekliğin bütün heybeti ile dikilirdi tepenize.

Bir gece evine arka bahçeden girmeye kalktım, o devasa beton insanlar oradaydı. Bazıları dört-bes metre yüksekliğinde. Devasa göğüsler, yarıklar, .asaklar her yerde. Donizetti'nin Ask İksiri' ni yeni dinlemiştim. Yaran olmadı. Cehennemde bir pigme gibi hissettim kendimi. "Arthur, Arthur, yardım et!" diye bağirmaya başladım. Ama kafası iyiydi galiba, ya da benimki iyiydi. Neyse, lanet korku büyümeye başladı.

Ben bir seksen boyunda, 110 kilo ağırlığındayım, içlerinde en iri orospu çocuğuna bir omuz attım.

Bakmadığı bir anda arkadan saldırmıştım. Yüzüstü düştü, hem de ne düşüş! Bütün kent duymuş olmalıydı gümbürtüyü.

Sonra, meraktan, döndürdüm onu, tahmin ettiğim gibi, kamisi, .asaklarından biri, burnunun bir kısmı ve sakalının yarısı kırılmıştı.

Katil gibi hissettim kendimi.

29

Sonra Arthur dışarı çıktı, "Hank, seni görmek ne güzel!".

"Gürültü için özür dilerim, Arthur," dedim, "ama senin küçük bebeklerinden birine takıldım, lanet şey devrilip parçalandı."

"Takma kafana," dedi.

İçeri girdik, sabaha kadar esrar içtik. Ondan sonra hatırladığım, güneş doğmuştu ve arabamı sürüyordum -sabahın dokuzu- ne kadar dur isareti ve kırmızı ışık çıktıysa önüme hepsinde geçtim. Hiç sorun çıkmadı. Hatta arabamı evin bir buçuk blok ötesine park etmeyi bile basardım.

Kapıya geldiğimde beton bir kamis buldum cebimde. Yarım metre vardı lanet şey. Gidip ev sahibemin posta kutusuna sığdırdım, ama çoğu dışarda kalmıştı, kıvrık ve ölümsüz, basi iri ve yuvarlak, postacının takdirine kalmış.

Pekala. Çatlak Jimmy'ye dönelim.

"Yani," dedi Çatlak Jimmy, "gerçekten MAHKEMEYE mi çıkmam gerekiyor? MAHKEMEYE?"

"Bak, Jimmy, gerçekten yardıma ihtiyacın var. Patton'a ya da Ca-marillo'ya götüreyim seni."

"Off, yorulduum o kodugum elektrosoklarından... Birrrrr!!!! Birrrrr!!!!"

Çatlak Jimmy koltuğunda bütün vücudunu titretip bir kez daha aldı elektriği.

Sonra aynada Panama'sini düzeltti, gülümsedi, kalktı ve telefona yürüdü.

Numarayı çevirdi, bana baktı ve, "Çalıyor," dedi.

Hepsi gelirdi beni görmeye. Doktorum bile beni telefonla arıyor. "İsa psikiyatrların ve egoların en büyüğüdü -Tanrı'nın oğlu olduğunu iddia etti. Paragözleri kiliseden attı. Yaptığı en büyük hata. Siçtilar ağzına. Bir çivi tasarruf etmek için ayaklarını üst üste çivilediler. Ne boktan is."

Hepsi gelirdi beni görmeye. Soyadı Ranch ya da Rain olan bir tip var, her seferinde uyku tulumu ve anlatacak acikli bir hikaye ile gelir. Bu yöntemle Berkeley ile New Orleans arasında mekik dokur. İki ayda bir bende. Berbat, modası geçmiş rondolar yazar. Ve her gelisinde cebimden bir beslik çıkar, yedigi içtiği de cabası. Olsun, kamistan çok para verdim bu hayatta, ama bu insanlar benim de yaşam mücadelesi

30

verdiğimin farkında degiller mi?

Ve iste Çatlak Jimmy, iste ben.

Ya da Maxie. Maxie, Halkın Sesi Örgütü'ne yardım etmek için Los Angeles'in kanalizasyonunu tikamayı planlıyor. Gerçekten güzel bir jest, kabul etmek lazım. Ama, Maxie, evlat, bana birkaç gün önceden haber ver, olur mu? Halkın yanındayım. Eski dostuz. Kenti terkederim.

Dava ve Bok iki ayrı şeydir ve Maxie bunu idrak edemiyor. Beni aç bırak, ama bokumu ya da tuvaletimi tikama. Hatırlıyorum, bir keresinde ev sahibim bir haftalığına Hawaii'ye tatile gitmişti. Gider.

Gittiği gün tuvaletim tikandı. Bok fobim olduğu için pompa bulundururum, ama pompaladım pompaladım, hiç bir işe yaramadı. Neye battığımı söylememe gerek yok.

Yakın dostlarımı aradım, öyle fazla dostu olan biri de değilim, varsa da değil telefonları, tuvaletleri bile yok... hiçbir şeyleri yok genellikle.

Neyse, telefonu ve tuvaleti olan birini aradım. Çok kibar davrandı.

"Tabii, Hank, ne zaman istersen bende siçabilirsin!"

Davetini kabul etmedim ama. Söyleyiş şekli ile ilgiliydi belki. Ev sahibim Hawaii'de hula kızlarını seyrediyordu ve ağzına siçtiğim bok parçaları suyun üstünde dönüp bana bakıyorlardı.

Siçmek zorunda kaldığım her gece bok parçalarını sudan toplayıp bir kesekagidina koyuyor, arabama binip onları atabileceğim uygun bir yer arıyordum.

Genellikle motoru söndürmeden park edip bir duvarın üstünden fırlatıyordum. Önyargısız olmaya çalışıyordum, ama özellikle sessiz bir yer olan Düşkünler Yurdu'nu en az üç kez onurlandırdığımı biliyorum.

Ya da bazen arabanin penceresini açip bir bilek darbesi ile salliyordum kesekagidini, sigara külü ya da puro izmariti sallar gibi.

Ve boktan söz açılmisken, kanserden korkmam kabizlikten korktuğum kadar. (Döneceğiz çatlak Jimmy'ye. Böyle yazdığımı söylemistim size.) Bir gün sıçmasam, hiçbir yere gidemem, hiçbir şey yapamam -çaresizlikten sistemi açmak için kendi çükümü emmeye bile kalkımsı-simdir. Ve kendi çükünüzü emmeyi denemisseniz insanın sirtına, boynuna, bütün kaslarına binen yükün farkındasınızdır. Kamisi gerektiği kadar sivazladıktan sonra iskence aletinde bir yaratık gibi bacaklarını basının üstünden geçirip parmaklarını somyanın yaylarına geçirirsin,

31

kiçinin deligi ayazda ölmekte olan bir serçe gibi titrer, bütün ağırlığın o koca bira göbeğinin üstüne katlanmıştır, ve yirmi yirmi bes santimle iskalasını yüreğin yanmaz, -iki santimle iskalarsın- o kadardır dilinle kamisinin bası arasındaki mesafe, ama de ki kırk kilometre. Tanrı, ya da her kimse, bizi yarattığında ne yaptığını biliyormuş.

Ama çatlaklara dönelim.

Jimmy saat bir buçuktan altıya kadar aynı numarayı aradı. Sabrım tasana kadar. Hayır, altı buçuktan sabrım tastığında. Ne fark eder? 749'uncu telefonda sonra robumu açtım, yanına gittim, telefonu elinden aldım ve, "Buraya kadar," dedim.

Hayden'in 102. Senfonisi'ni dinliyordum. O gecelik yeterince bira içmistim ve Çatlak Jimmy tahammülümün sınırını asmışti. Can sıkıcı herifin tekiydi. Kumsineği. Timsah kuyruğu. Topuga bulamış köpek boku.

Bana baktı. "Mahkeme? Yani beni mahkemeye mi veriyor? İnanamıyorum, insanların oynadığı oyunlara inanamıyorum..."

Yavanlıklar. Ve S 5'te fitik.

Ben de esneyip Izzy Steiner'i aradım, onu bana musallat eden en yakın arkadaşını. Izzy Steiner yazarlık iddiasındaydı. Ben yazamadığını söylüyordum. O da benim yazamadığımı söylüyordu. İkimizden biri haklı olabilirdi, ya da haksız.

1.50 boyunda ve 100 kilo ağırlığında bir Yahudi çocuğuydu Izzy -kolları kalın, bilekleri kalın, boga boyunlu, bası tikli; gözleri çok küçük ve ağız son derece sevimsiz -Izzy Steiner'in ihtisamını dillendirip sürekli bir şeyler çiğneyen küçük bir delik. Sürekli yedi: tavuk kanadı, hindi budu, somun somun Fransız ekmeği, örümcek boku -ne bulursa.

"Steiner?"

"Hi?"

Hahamlık eğitimi alıyordu ama haham olmak istemiyordu. Tek istediği yemek ve genişlemektir. İsemek için bir dakikalığına tuvalete girerdin, çıktığında ya buzdolabını bosaltmış ya da o doymak bilmez ve utangaç ifade ile son lokmayı zikkimlaniyor olurdu. Allahtan çig et yemez -az pismis sever, çok az pismis, ama çig değil.

"Steiner?"

"Slop..."

32

"Su agzindakini bitir. Sana söylemek istedigim bir sey var."

Çigneyisini dinledim. Samanlikta düzüsen on iki tavsani andiriyordu.

"Dinle, Çatlak Jimmy burada. Adamin. Bisikletle gelmiş. Kusmak üzereyim. Buraya gel. Hemen. Seni uyariyorum. Senin dostun. Senden baska dostu yok. Hemen buraya gel. Götür onu buradan, beni kurtar. Elimden bir kaza çıkabilir."

Kapattım.

"Izzy'yi mi aradin?" diye sordu Jimmy.

"Evet. Gerçek dostunu."

"Hay Allah," dedi Çatlak Jimmy. Çatallarini, kasiklarini, bıçaklarini, tahta bebeklerini filan kesekagidina doldurup disari çıktı, bisikletinin sepetine zulaladi.

Zavalli Izzy yoldaydi. Tank. Gökyüzünü emen kara bir kara delikten farksiz agziyla. Hemingway, Faulkner, Mailer ve Mahler'e saplanip kalmisti.

Ve birden Izzy belirdi. Asla yürümezdi. Uçararak dalardi kapilardan içeri.

Sonra Çatlak Jimmy'yi ve sarap sisesini gördü.

"Paraya ihtiyacim var, Jimmy! Ayaga kalk!"

Izzy, Jimmy'nin ceplerini ters yüz etti ama bir sey bulamadi.

"N'apiyorsun moruk ya?" dedi Çatlak Jimmy.

"Seninle son kez dövüstüğümüzde gömlegimi yırttin. Pantolonumu yırttin. Pantolon için 5, gömlek için de 3 dolar borçlusun bana."

".iktir lan, gömlegini mömlegini yırtmadim."

"Kes sesini, Jimmy. Seni uyariyorum!"

Izzy bisiklete kosup sepeti karistirmaya basladi. Kahverengi kesekagidi ile döndü. Kesekagidini sehpanin üstüne bosaltdi.

Çatallar, kasiklar, bıçaklar, lastik bebekler... tahtadan oyma figürler...

"Bi bok etmez bunlar!"

Izzy bisiklete gidip sepeti karistirdi yine.

Çatlak Jimmy ivir ziviri kesekagidina doldurdu tekrar. "Sadece gümüsler yirmi papel eder! Nasıl bir g.t oldugunu görüyor musun?"

"Evet."

Izzy içeri daldı. "Jimmy, para edecek hiçbir bok yok o bisiklette!

33

Bana sekiz dolar borçlusun, Jimmy. Bak, son dövüştüğümüzde elbiselerimi yırttin!"

".iktir git!"

Jimmy aynanın karsısında yeni Panama sapkasını düzeltti bir kez. daha.

"Bakar misin! Bak ne kadar yakisikliyim!"

"Evet, görüyorum," dedi Izzy ve Jimmy'nin yanına gidip Panama'yi Jimmy'nin basından aldığı gibi yan tarafına kocaman bir delik açtı. Sonra tekrar Jimmy'nin basına koydu. O kadar yakisikli görünmüyordu artık Jimmy.

"Yapiskanli bant ver bana," dedi Jimmy, "sapkami tamir etmeliyim."

Izzy masanın üstündeki banti aldı, deligin içine bir miktar tıkadıktan sonra banti sapkanın etrafından geçirdi, ama çoğunu iskalamısti. Bant sapkanın kenarından asagi, Jimmy'nin burnunun üstüne sarkti.

"Ne isim var benim mahkemede? Oyun oynamam ben! Ne sikim is bu?"

"Pekala, Jimmy," dedi Izzy, "seni Patton'a götürüyorum. Hastasin sen! Yardima ihtiyacin var! Bana 8 dolar borçlusun, Mary'nin kaburgalarını kirdin, yüzünü dagittin... hastasin, hasta, hasta!"

".ikerim lan g.tünü," dedi Jimmy. Ayaga kalkip Izzy'ye bir tane salladı, iskaladı ve yere düsti. Izzy onu kaldırıp havada döndürmeye basladı.

"Yapma Izzy," dedim, "yerler kırık cam parçalan ile dolu"

Izzy onu kanepeye fırlattı. Çatlak Jimmy kahverengi kesekagidi ile disari kostu, bisikletin sepetine yerlestirdi ve küfür etmeye basladı.

"Izzy, sarap sisemi çaldin! Bir sise sarabim daha vardı kesekagidin-da! Çaldin, orospu çocuğu! 54 sente patladı o sise bana. Satın aldığımda bütün param 60 sentti. Simdi sadece 6 sentim var."

"Bak, Jimmy, Izzy senin siseni neden alsın? Nedir o yanındaki? Kanepede?"

Jimmy siseyi aldı, agzından içeri baktı.

"Hayir, bu degil. Bir tane daha var, Izzy aldı."

"Jimmy, arkadasın sarap içmez. Ne yapsın siseni. Bu kuruntulardan vazgeçip burdan .iktir olmaya ne dersin?"

"Ben de yoruldu senden, Jimmy," dedi Izzy, "pedalla bakıyım. 34

Suyun kaynadi."

Jimmy aynanın karsısında Panama'sından arta kalani düzeltti. Sonra dışarı çıktı, Arthur'un bisikletine bindi ve ayısının altında pedalla-di. Saatlerden beridir bendeydi. Hava kararmısti.

"Zavallı, orospu çocuğu," dedim pedallayışını izlerken, "acıyorum ona."

"Ben de," dedi Izzy.

Sonra çalının içine elini sokup sarap sisesini çıkardı. İçeri girdik.

"İki bardak getireyim," dedim.

Bardakları aldım, oturup sarabi içtik.

"Kendi çükünü emmeyi denedin mi?" diye sordum Izzy'ye.

"Eve gidince denerim."

"Yapılabileceğini sanmıyorum."

"Sonucu sana bildiririm."

"İki santim kısa kalıyorum. Delirtiyor beni."

Sarabi bitirip Shakey'nin Yeri'ne gittik, büyük bardaklarda o koyu biradan içip eski dövüşleri seyrettik -Louis'nin Dutchman tarafından yere serilişi; üçüncü Zale-Rocky dövüşü; Braddock-Baer; Dempsey-Firpo, hepsini, sonra eski bir Lorel ile Hardy koydular... tren kompart-manında battaniyeyi paylaşamadıkları bir sahne vardı. Benden başka kimse gülmedi. Herkes bana bakıp duruyordu. Fistikleri ağzıma atıp kahkahalarla güldüm. Sonra Izzy gülmeye başladı. Sonra herkes gülmeye başladı battaniye kavgasına. Çatlak Jimmy aklımdan silindi, saatlerden beri ilk kez insan gibi hissetmeye başladım kendimi. Hayat kolaydı -yeter ki sal kendini. Biraz da paran olacak. Bırak baskaları savassın savaşlarda, bırak baskaları girsin kodeslere.

Kapanısa kadar kaldık, sonra Izzy kendi evine gitti, ben kendi evime.

Soyundum, kamisi sabunladım, ayak parmaklarımı somyanın yaylarına geçirip tesbih böceği gibi kivrildim. Aynı şey - iki santim. Her-seye sahip olamıyordu insan hayatta. Uzanıp Tolstoy'un Savaş ve Barış'ını aldım, ortasından açıp okumaya başladım. Değişen bir şey yoktu. Hâlâ kötüydü.

MESLEK OLARAK YAZARLIĞI ÖNERİR MİSİNİZ?

Bar. Elbette. Kalkış pistine bakıyordu. Bara oturmamış ama barmen bizimle ilgilenmiyordu. Havaalanı barlarında barmenler züppe oluyordı anlaşılan. Eskiden yataklı vagon görevlilerinin olduğu gibi. Bağirmaktansa, ki barmenin istediği oydu, masalardan birine oturmayı önerdim Gerson'a. Masalardan birine oturduk.

İyi giyimli hirsizler her yerde; rahat ve sikilmiş görünüyor, içkilerini yudumlayıp sessizce muhabbet ederek

uaklarini bekliyorlardi. Gerson ile oturdugumuz yerden garson kizlari kesiyorduk.

"Hasiktir," dedi Gerson, "etekleri o kadar kisa ki klotlari görünüyor."

"Hi him," dedim.

Sonra onlari degerlendirmeye basladik. Birinin kii çok siskaydi. Öbürünün bacaklari inceydi. Ve ikisi de aptal grnmlydler ve kendilerini bir bok saniyorlardi. Siska kili olan yanimiza geldi. Gerson'a ne istedigini sorduktan sonra kendime sulu skoç söyledim. Kiz içkileri almaya gitti, sonra döndü. Ikiler normal bir barda koyduklarından daha çok degildi, ama külotunu gsterdigi için iyi bir bahsisi

36

hak ediyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Gerson.

"Evet," dedim, "ama neyi kastediyorsun?"

"Ilk kez uçacak olman?"

"Korkacagimi sanmistim. Ama simdi, bunlari gördükten sonra -' elimi salladim, "-önemi yok..."

"Ya siir dinletilerinden?"

"Sevmiyorum siir dinletilerini. Çok aptalca buluyorum. Çukur kazmak gibi bir sey. Hayatta kalma savasi."

"Yapmak istedigini isi yapiyorsun hiç olmazsa."

"Hayir," dedim, "senin yapmak istedigini isi yapiyorum."

"yle olsun. O zaman insanlar yaptigin is için sana minnet duyacaklar diyelim."

"Umarim. Bir sone okudugum için linç edilmek istemem."

Seyahat çantama uzandim, bacaklarimin arasina yerlestirip içkimi tazeledim. Onu içtikten sonra Gerson'a ve bana birer içki daha söyledim.

Klotu firfirli olan siska kili: o firfirli klotun altina bir külot daha giymis miydi acaba? Ikilerimizi bitirdik. Gerson'a beni havaalanina getirdigi için bir beslik verdim ve uçaktaki yerimi almak için yukari ıktim. Son siradaki son koltuga oturmamla uagin hareket etmesi bir oldu. Kairmama ramak kalmisti.

Uzun zaman aldi havalanmamiz. Yanimda, pencere kenarinda yasli bir nine oturuyordu. Sakin görünüyordu, nerdeyse sikilmis. Genelevler zinciri isletiyor, haftada 4-5 kez uçuyordu muhtemelen. Emniyet kemerimi tam olmasi gerektiği gibi baglayamadim ama benden baska kimse sikayet etmediği için öyle biraktim. Koltuktan firlayip uçmak hostesi agirip emniyet kemerimi baglamasini istemekten daha az utanç vericiydi.

Havalanmistik ve çiglik atmamistim. Tren yolculugundan daha sakindi. Devinim yok. Sikici. Saatte elli kilometre filan yapiyorduk sanki; daglar ve bulutlar telassiz geiyorlardi pencerenin önünden. Iki hostes koridorda bir asagi bir yukari gidip geliyor, gülümsüyor gülümsüyor glmsyorlardi. Biri fena parça

degildi ama boyun damarlari firlamisti, iri iri damarlar. Yazik. Öbür hostesin kiçi siskaydi.

Yemek yedik, sıra içkilere geldi. Bir dolar. İçki istemeyenler vardı.

37

Tuhaf kurbagalar. Sonra hosteslerin gerçek yüzlerini görebilmek için uçağın kanatlarından birinin kopmasını diledim. Boynu damarlı olanın korkunç bir çığlık atacagından emindim. Siska kiçlinin ne yapacağını tahmin etmekte zorlandım. Boynu damarlı olanı tutuğum gibi uçak düşerken tecavüz ederdim. Sip sak. Yere çarpmadan hemen önce birbirimize kenetlenip aynı anda bosalırdık.

Düşmedik. İkinci içki hakkımı kullandım, sonra ninenin gözlerinin önünde üçüncüyü götürdüm. Gözünü bile kırpmadı. Ben kırptım. Double. Sek. Bir dikiste.

Sonra vardık. Seattle...

Biraktım insanları. Baska çarem yoktu. Şimdi de çözemiyordum emniyet kemerini.

Boynunda iri damarları olan hostesi çağırdım.

"Hostes Hanım! Hostes Hanım!"

Yanıma geldi.

"Kusura bakmayın... ama emniyet kemeri... nasıl açılıyor bu lanet şey?"

Kemere dokunmadığı gibi, yanıma da yaklaştı.

"Ters çevirin efendim."

"Evet?"

"Arkadaki küçük klipsi çekin..."

Gitti. Klipsi çektim. Havagazi. Çektim ve çektim. Tanrım!... sonra birden açıldı.

Uçuş çantamı kapıp normal davranmaya çalıştım.

Hostes gülümsedi bana kapıdan çıkarken.

"İyi akşamlar, yine bekleriz, efendim!"

Merdivenden inip yürümeye başladım. Sarı saçlı genç bir oğlan beni bekliyordu.

"Bay Chinaski?" diye sordu.

"Evet, Belford sen misin?"

"Yüzünüzden tanıdım sizi..." dedi.

"Tamam, tamam," dedim, "çikalım buradan."

"Dinletiyeye birkaç saat var."

"Harika."

Altını üstüne getiriyorlardı havaalanının. Otoparka gidebilmek için otobüse binmek gerekiyordu. Otobüs henüz gelmemisti. Bekletiyorlar-38

di insanları. Kalabalık birikti. Belford onlara doğru ilerledi.

"Dur! Dur!" dedim, "o lanet kalabalığın içine sokma beni!"

"Sizin kim olduğunuzu bilmiyorlar, Bay Chinaski."

"Bana mi söylüyorsun? Ama ben onların kim olduklarını biliyorum. Burada duralım. Otobüs gelince fırlarız. Bu arada bir yudum alır misin?"

"Hayır, Bay Chinaski."

"Bana kısaca Henry de, Belford."

"Benim de adım Henry," dedi.

"Doğru ya, unutmuşum..."

Orada dikildim ve içtim.

"Otobüs geliyor, Henry!"

"Tamam, Henry!"

Otobüse doğru koştuk.

Ondan sonra benim, "Hank" onun "Henry" olduğuna karar verdik.

Bir adres vardı elinde. Bir arkadaşın dağ evi. Dinletiyeye kadar orada istirahat edebilecektik. Arkadaşı kent dışındaydı. Dinleti saat dokuzdan önce başlamayacaktı. Henry bir türlü bulamadı dağ evini. Dağa güzeldi. Çamlık ve çamlık ve göller ve çamlık. Temiz hava. Trafik yok. Sıkıldığımı hissettim. Güzellik yoktu içimde. Hiç de iyi biri değilim, diye geçirdim içimden. Karşımda olması gerektiği gibi bir hayat var ve ben kendimi hapiste gibi hissediyorum.

"Güzel yer," dedim, "ama bir gün buranın da içine ederler herhalde."

"Ederler," dedi Henry, "kar yağdıktan sonra görmelisin."

Allaha şükür ondan yırttık, diye geçirdim içimden...

Belford bir barın önünde durdu. İçeri girdik. Nefret ederim barlardan. Barlar hakkında çok fazla öykü ve şiir yazmıştım. Belford bana kiyak yaptığını zannediyordu.

Bir süre sonra insanın gırtlığına takılıp kalıyordu barlar. Kusmak istiyordunuz. Bar müdavimleri eskici

dükkanındaki insanlardan farklı degildirler:, zamani ve herseyi öldürmek için giderler oraya.

Belford'u izledim. Masalardan birinde oturan insanlari taniyordu. Bu bilmem ne profesörü. Su bilmem ne profesörü. Bu bilmem kim, o bilmem kim. Bir masa dolusu. Birkaçi kadin. Kadınlar tereyagi gibi

39

duruyorlardi nedense. Hepsi oturmus önlerindeki büyük bardaklardan yesil, zehir gibi bir bira içiyorlardi.

Benim önüme de yesil biradan geldi. Bardagi kaldirdim, nefesimi tuttum ve bir yudum aldım.

"Çalışmalarinizi hep begenmisimdir," dedi profesörlerden biri, "bana seyi hatirlatiyorsunuz..."

"Özür dilerim," dedim, "birazdan dönerim..."

Helaya gittim. Les gibi kokuyordu tabii ki. Dört dörtlük hos bir mekan.

Bar... kusuyorum seni!

Kabinlerden birinin kapisini açacak zamanım olmadı. Pisuara kostum. Üç pisuar ötede barın sarlatanı isiyordu. Kırmızı kepli. Komik adam. iktir.

Kustum, ona en pis bakışlarımın birini fırlattım, dışarı çıktı.

Sonra ben çıktım, yesil biramin önüne oturdum.

"Bu gece siirlerinizi nerede okuyorsunuz?"

Cevap vermedim.

"Hepimiz orada olacağız."

"Ben de orada olurum herhalde," dedim.

Olmak zorundaydım. Bana yolladıkları çeki tahsil etmiş, parayı yemistim bile. Öbür dinleti, ertesi gün, ondan kaçabilirdim belki.

Tek istediğim Los Angeles'daki odama dönmekti; perdeler çekilmiş, üstüne kırmızı biber serpilmiş haslanmış yumurta ile votka, radyoda Mahler...

Aksamin dokuzu. Belford beni içeri soktu. Küçük yuvarlak masalara oturmuş insanlar. Sahne.

"Seni tanistirmami ister misin," diye sordu Belford.

"Hayır," dedim.

Sahneye çıkan basamakları buldum. Bir iskemle ile bir masa vardı sahnede. Seyahat çantamı masanın üstüne koyup içindekileri çıkartmaya başladım.

"Adım Chinaski," dedim onlara, "ve bu bir sort, iste bir çift çorap, bir gömlek, cep viskisi ve birkaç siir kitabı."

Viski ile kitapları masanın üstünde bıraktım. Siseyi açtım, bir yudum aldım. "Sorusu olan var mı?"

40

Çit yok.

"Pekala, başlayalım öyleyse."

Önce eskilerden okudum birkaç tane. Siseye yumuldukça güzel le-siyordu şiirler -benim için. Üniversite öğrencileri önyargılı degillerdi zaten. Tek bir şey istiyorlardı -onlara bilerek yalan söylenmesin. Haklıydılar bence.

İlk yarım saati atlattım, sonra on dakikalık bir ara istedim, mavi sisemle sahneden inip Belford ve dört-bes öğrenci ile birlikte masalardan birine oturdum. Genç bir kız kitaplarımdan biri ile yanıma geldi. Her-yerini imzalarım senin yavrurum!, diye geçirdim içimden.

"Bay Chinaski?"

"Elbette," dedim dahi elimi sallayarak. Adını sordum. Sonra bir şeyler yazıp çıplak bir kadını kovalayan çıplak bir adam çizdim. Tarihi attım.

"Çok teşekkür ederim, Bay Chinaski!"

Bu is böyle yürüyordu demek? Bir ton palavra.

Sisemi çocuklardan birinin ağzından çektim. "Bana bak, evlat, bu aldığın ikinci yudum. Yarım saat daha o sahnede terleyeceğim ben. Bir daha o siseye dokundugunu görmeyeyim."

Masanın ortasında oturuyordum. Siseden siki bir fırt aldım.

"Meslek olarak yazarlığı önerir misiniz?" diye sordu genç öğrencilerden biri.

"Komik olmaya mi çalışıyorsun?" diye sordum ona.

"Hayır, hayır. Ciddiyim. Meslek olarak yazarlığı önerir misiniz?"

"Yazmak seni seçer, sen yazmayı seçmezsın."

Kesti sesini. Bir daha yumuldum siseye, sonra sahneye çıktım. Yegledigim şiirleri sona saklarım hep. İlk kez bir üniversitede okuyordum ama gelmeden önce ısınmak için bir Los Angeles kitapçısında iki gece üst üste okumustum. Sarhos. En iyisini sona sakla. Çocukken yaptığın gibi. Şiirleri okudum, sonra da kitapları kapattım.

Alkis sasirticiydi. Kuvvetliydi, uzun süre kesilmedi. Mahcup oluyordu insan. O kadar da iyi sayılmazdı şiirler. Baska bir şeyi alkisliyorlardı. Okumanın sonunu getirebilmiş olmami herhalde...

Proesörlerin birinin evinde bir parti vardı. Fena halde Hemingway'i andırıyordu profesör. Hemingway ölmüştü, tabii ki. Profesörün de ölmüş olduğu pekala söylenebilirdi. Edebiyat ve yazmak üzerine konu-

41

suyordu sürekli -daha iğrenç bir konu düşünemiyorum. Nereye gitsem pesimdeydi. Bir tek tuvalete girmedim benimle. Ne zaman dönsem, kar-simdaydı-

"Oo, Hemingway! Öldüğünü sanıyordum!"

"Faulkner'in de ayyasın teki olduğunu biliyor muydun?"

"Evet."

"James Joyce hakkında ne düşünüyorsun?"

Hastaydı: başka bir şey düşünemiyordu.

Belford'u buldum. "Evlat, buzdolabı boş. Hemingway içki stoklamıyor anlaşılan..."

Bir yirmilik tuturdum eline. "Gidip hiç olmazsa bira alacak birini biliyor musun?"

"Evet, biliyorum."

"Güzel. İki de puro."

"Hangisinden?"

"Fark etmez. Ucuzundan. On ya da on beş sentlik. Tesekkürler."

Yirmi-otuz kişi vardı orada ve bu buzdolabını ikinci doldurmuşumdu. Bu palavra böyle yürüyordu demek?

Odadaki en güzel kadını seçip benden nefret ettirmeye karar verdim. Mutfak masasında tek başına oturuyordu.

"Güzelim," dedim, "su lanet Hemingway hasta bir adam."

"Biliyorum," dedi.

"Dostluk kurmaya çalıştığını biliyorum, ama edebiyattan başka bir şey konuşmuyor, ne iğrenç bir konu! Biliyor musun, bugüne kadar taniyip da hoşlandığım bir yazar çıkmadı. Hepsi tatsız tuzsuz, boktan herifler..."

"Biliyorum," dedi, "biliyorum..."

Basını çevirip öptüm. Karsı koymadı. Hemingway bizi gördü, öbür odaya gitti. Hey! O kadar da yapışkan değilmiş koca oğlan! Kayda değer!

Belford alışverişten döndü, biraları önümüze koydu ve ben saatlerce konuştum hatunla; öptüm, oksadım. Hemingway'in karsı olduğunu ancak ertesi gün öğrendim...

Yatakta uyandım, yalnız, bir evin ikinci katında. Hâlâ Heming-

way'in evindeydim muhtemelen. Her zaman olduğumdan daha aksamdan kalmaydım. Yüzümü güneşten öte yana çevirip gözlerimi kapattım.

Biri beni sarsti.

"Hank! Hank! Uyan!"

"Off, git basımdan."

"Hemen çıkmamız gerekiyor. Saat on iki'de bir dinletin var. Yolumuz uzun. Ancak varırız."

"Varmayalım."

"Mecbursun. Sözleşme imzaladın. Bekliyorlar. Televizyona çıkaracaklar seni."

"Televizyon mu?"

"Evet."

"Aman Allahım, ya kameranın karşısında kusarsam?"

"Hank, gitmek zorundayız."

"Tamam, tamam."

Yataktan çıkıp ona baktım. "Sen iyi birisin, Belford. Benimle ilgilenmek kolay değildir. Neden hiç sinirlenmiyor, küfür filan etmiyorsun?"

"En sevdiğim yasayan sairsin de ondan," dedi.

Güldüm. "Tanrım, kamisimi çıkarıp üstüne bile iseyebilirim öyleyse..."

"Hayır," dedi, "benim ilgimi çeken sidigin değil, siirlerin."

Iste, haddimi bildirmisti, onun adına sevinmistim. Çantamı kaptım, Belford merdivenden inmeme yardımcı oldu. Hemingway ile karisi aşağıdaydılar.

"Tanrım, berbat görünüyorsun!" dedi Hemingway.

"Dün gece için özür dilerim, Ernie. Karın olduğunu ancak..."

"Unut gitsin," dedi, "kahve ister misin?"

"Evet," dedim, "kahve iyi gelecek."

"Bir şeyler yemek ister misin?"

"Sagol. Yemek yemem."

Sessizce oturup kahvelerimizi içtik. Sonra Hemingway bir şey söyledi. Ne olduğunu tam olarak hatırlamıyorum. James Joyce hakkındaydı yanılmıyorsam.

"Lanet olsun!" dedi karisi, "susmayı bilmez misin sen?"

43

"Hadi, Hank," dedi Belford, "çıkmamız gerekiyor."

"Pekala," dedim.

Ayaga kalkıp kapiya doğru yürüdük. Hemingway'in elini siktim.

"Seninle arabaya kadar geleyim," dedi.

Belford ve Hemingway arabaya doğru yürüdüler. Hatuna döndüm.

"Hoşçakal," dedim.

"Hoşçakal," dedi, sonra da öptü beni. Hiç böyle öpülmemistim. Bütün benliği ile öpmüştü beni.

Sonra dışarı çıktım. Hemingway ile bir kez daha el sikistik. Sonra biz arabaya bindik, o da eve, karisinin yanına döndü...

"Üniversitede Edebiyat dersi veriyor," dedi Belford.

"Evet," dedim.

Gerçekten hastaydım. "Bu işi kivrabileceğimden emin değilim. Öğle saatinde siir dinletisi mi olur?"

"Öğrencilerin büyük çoğunluğu seni görme fırsatını ancak o saatte bulabilirler."

Bir süre yol aldık, bu isten kaçış olmadığı tam olarak o zaman dank etti kafama. Her zaman yapmak zorunda olduğun bir şey vardı, yoksa üstünü çiziveriyorlardı. Katlanması güç bir olguydu ama kafama not edip, bir gün bu zorunluktan kaçmanın bir yolunu bulabilecek miyim acaba, diye geçirdim içimden.

"Bu işi kivrabilecek gibi görünmüyorsun," dedi Belford.

"Bir yerde dur. Bir sise skoç alalım."

O tuhaf görümlü Washington marketlerinden birinin önüne çekti. Kendime gelmek için bir küçük votka, dinleti için de bir büyük skoç aldım. Belford gideceğimiz yerde insanların hayli tutucu olduğunu, viskiyi içmek için bir termos satın almanın iyi fikir olabileceğini söyledi. Bir termos satın aldım.

Bir yerde kahvaltı molası verdik. Güzel yerdi ama garson kızlar külotlarını göstermiyorlardı.

Tanrım, her yer kadın doluydu, yarısından fazlası adamın çükünü kaldırıyor ve elden bir şey gelmiyordu -bakiyordunuz sadece. Kim tasarlamıştı bu korkunç numarayı? Ama bir yandan da hepsi birbirine benziyordu, bir papatya tarlası. Hangisini seçerdin? Hangisi seni seçerdi? Önemi yoktu, hüznü vericiydi. Seçimler yapıldıktan sonra da zaten

44

yürümezdi, kimse için, dediklerine kulak asmayın siz.

Belford ikimiz için sıcak çörek ile sahanda yumurta söyledi. Sarisi az pismis.

Bir garson. Göğüslerine, kalçalarına, dudaklarına ve gözlerine baktım. Zavallı. Ne zavallisi? Açması orospu çocuğunun tekini söğüsle-mekten başka bir şey düşünemiyordu muhtemelen...

Çöreklerin çoğunu mideme indirmeyi basardım, sonra arabaya atladık.

Belford dinletiyeye yetismeye kararlıydı. Azimli bir genç adam.

"Dünkü dinletide sisene iki kez yumulan tip var ya..."

"Evet. Kasiniyordu."

"Herkesin ödü kopuyor ondan. Yurttan kovuldu ama hâlâ ortalıkta dolanıyor. Sürekli LSD alıyor. Kafayı yemis."

"Beni hiç irgalamaz, Henry. Kadınimi çal ama viskime dokunma."

Benzin almak için durduk, sonra yine yola koyulduk. Skoçu termosu bosaltmış, votkayı mideme indirmeye çalışıyordum.

"Birazdan oradayız," dedi Belford, "yurt gökdelenleri buradan görünüyor. Bak!"

Baktım.

"Aman Tanrım!" dedim.

Yurt gökdelenlerini götür görmez basımı arabanın penceresinden çıkarıp kusmaya başladım. Belford'un kırmızı arabasının yan tarafı kusmuk olmuştü. Kararlı bir şekilde arabayı sürmeye devam etti. Hâlâ bu işi kivrabileceğim! düşünüyordu, kusmam bir sakaydı sanki. Habi-re geliyordu.

"Kusura bakma," diyebildim.

"Önemi yok," dedi, "saat on ikiye geliyor. Bes dakikamız var. Yetistigimiz için mutluyum."

Arabayı park etti. Seyahat çantamı kaptım, arabadan indim ve otoparka kustum.

Belford topuklamısti.

"Bir dakika," diye seslendim.

Bir direge tutunup tekrar kustum. Yanımdan geçen öğrenciler bana baktılar: su yaşlı adama bak, ne yapıyor?

Belford'un pesine takıldım... suradan yukarı, buradan aşağı. Ameri-

45

kan Üniversitesi -bol çalılık, patikalar matikalar. Adımı gördüm bir afiste -HENRY CHINASKI, SIIR

DINLETISI...

Bu benim, diye geçirdim içimden. Bir kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Bir odaya itildim. Tika basa doluydu. Küçük beyaz yüzler. Küçük beyaz hamurlar.

Bir iskemleye oturtular beni.

"Efendim," dedi televizyon kameranin arkasındaki tip, "kolumu kaldırdığımda baslıyorsunuz."

Kusacağım, diye geçirdim içimden. Çantamda siir kitabı aramaya başladım. Oyalanıyordum. Belford onlara kim olduğumu anlatmaya başladı... kuzeybatı Pasifik'te ne kadar eğlendiğimizi filan...

Adam kolunu kaldırdı.

Başladım: "Adım Chinaski. İlk siirimin adı..."

Üç-dört siir okuduktan sonra termosu asılmaya başladım. Gülüyorlardı. Neye güldükleri umurumda bile değildi. Termosu birkaç kez daha asıldım, rahatladım. Mola yok bu kez. Yan tarafta duran televizyon ekranına baktım, yarım saatten beri saçımın bir teli alnımın tam ortasından burnumun üstüne kıvrılmıskın okudüğümü fark ettim. Bu beni eğlendirdi en azından; sonra saçımı geriye attım, okumaya devam ettim. Isın üstesinden gelmişim anlaşılan. Alkis öbür yerdeki kadar olmasa da iyi sayılırdı. Ne önemi vardı? Yeter ki çıkayım buradan. Bazılarının elinde kitaplarım vardı, imzalatmaya geldiler.

Hi himm, diye geçirdim içimden, kazın ayacı böyle demek.

Bunların dışında fazla bir şey olmadı. Yüz dolarım için bir makbuz imzaladım, Edebiyat Bölüm Başkanı ile tanıştım. Felaket seksi bir hatundu. Ona tecavüz edeceğim, diye geçirdim içimden. Daha sonra tepedeki dağ evine gelebileceğini söyledi -Belford'un arkadaşının dağ evi- ama siirlerimi dinledikten sonra gelmedi tabii ki. Bitmişti. Köhne avluma ve delilige, ama benim bildiğim türden bir delilige dönüyordum. Belford beni havaalanına götürdü, bara oturduk. İçkileri ben ısmarlıyordum.

"Tuhaf," dedim, "aklımı kaçırıyor olmalıyım. Adımı duyup duruyorum."

Haklıydım. Piste vardığımızda uçakım havalanmak üzereydi. Geri döndüm, görüşmek için bir odaya soktular beni. Okul çocuğu gibi hissettim kendimi.

46

"Pekala," dedi masanın arkasındaki adam, "sizi bir sonraki uçağa bindireceğiz. Bu sefer kaçırmayın ama."

"Tesekkür ederim, efendim," dedim. O telefona bir şeyler söylerken ben bara gidip içki söyledim.

"Sorun yok," dedim Belford'a, "bir sonraki uçaktayım."

Sonra uçağı sürekli kaçırabileceğim geldi aklıma. Ve her seferinde gidip o adamı görüyordum. O her seferinde biraz daha öfkeli, ben daha üzgün. Mümkündü. Belford gider, baskaları gelirlerdi. Benim için küçük bir fon baslatırlardı...

"Anne, babama ne oldu?"

"Los Angeles uçağına binmeye çalışırken Seattle havaalanının barında öldü."

Inanmayacaksınız ama, son anda yetistim bir sonraki uçağa. Kollu-, guma oturdum ve uçak hareket etti. Nedenini anlayamadım. Neden bu kadar zor oluyordu? Neyse, uçaktaydım. Sisemi açtım. Hostes beni enseledi. Kurallara aykiri. "Uçaktan indirilebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?" Kaptan pilot biraz önce 5.000 metreye tırmandığımızı duyurmustu.

"Anne, babama ne oldu?"

"O bir sairdi."

"Sair nedir, anne?"

"Baban bilmediğini söylerdi. Hadi, ellerini yıka, yemek hazır."

"Bilmiyor muydu?"

"Evet, bilmiyordu. Hadi ama, yıka ellerini..."

BÜYÜK ZEN DÜĞÜNÜ

Arka koltuktayım. Romanya ekmeği, ciger ezmesi, bira ve mesrubatların arasına sıkışmış; on yıl önce gömdüğüm babamın cenazesinden bu yana ilk kez bağladığım yeşil kravatımla. Bu kez bir Zen düğününde sağdıç olacağım. Hollis satte yüz otuz basıyor, Ray'ın iki metre uzunluğundaki sakalı yüzüme uçuyor. Benim 62 model Comet ara-bamdayız ama ben kullanmıyorum -sigortam yok, hem iki kez alkollü araba kullanmaktan enselenmişim ve yine sarhos olmak üzereyim. Hollis ile Roy iki senedir birlikte yaşıyorlar, geçimlerini Hollis sağlıyor. Arka koltukta oturmuş bira içiyorum. Roy bana Hollis'in aile fertlerini tek tek anlatıyor. Roy entelektüel palavra ile daha becerikli, ağzı laf yapıyor. Evlerinin duvarları ilginç fotoğraflarla kaplı.

Fotoğraflardan birinde Roy otuzbir çekerken bosalıyor. Roy tek basına çekmiş. Otomatik makine ile. İp bağlamış, tel filan. Teskilat. Mükemmel pozu yakalayınca kadar altı kez patlatmak zorunda kaldığını iddia ediyor. Bir günlük çalışma. Duvarında asılı. Sütü bir poz. Hollis otobandan çıkıyor. Gideceğimiz ev pek uzak değilmiş. Bazı zengin evlerinin bir kilometre uzunluğunda girişleri olur. Bununki pek uzun değildi: 300 metre. Arabadan iniyoruz. Tropik bahçeler. Dört-bes köpek. İri, kara, tüylü, salya sümük yaratıklar. Sonu gelmeyen basamak-

48

lar. Bir türlü kapiya varamıyoruz -ve karsimizdaydı, zengin adam. Verandada durmuş elinde içkisi ile bize bakıyordu. "Hey, Harvey, orospu çocuğu" diye bağırıyor Roy, "seni görmek ne kadar güzel!" Harvey hafifçe gülümsüyor. "Seni görmek de öyle, Roy." İri çoban köpeklerinden biri sol bacağıma çigniyor. "Köpegini çağır Harvey, orospu çocuğu. Seni görmek çok güzel!" diye bağırıyorum. "Aristo, kes artık!" Aristo uzaklaşıyor, tam zamanında. Ve.

Merdivenden bir çıkıyor bir iniyoruz, elimizde salamlar, tuzlanmış Macar kedibalığı, karides, istakoz. İstakoz kuyruğu. İncecik doğranmış güvercin keçi.

Arabada ne varsa içeri tasidik. Oturup bir bira açtım. Tek kravatlı bendim. Tek düğün hediyesi getiren de. Hediyesi Aristo'nun çignediği sol bacağımla duvarın arasına sakladım. "Charles Bukowski..." Ayaga kalktım. "Charles Bukowski!" "Hi him." Sonra: "Bu, Marty." "Merhaba, Marty." "Ve bu Elsie."

"Siz sarhos olunca esyalari ve camlari kirip ellerinizi gerçekten parçalar misiniz?" diye sordu Elsie. "Hi him."

"Böyle seyler için biraz yasli degil misiniz?" "Elsie, kafami bozma benim..." "Ve bu Tina." "Merhaba Tina." Oturdum.

Adlar! İlk karimla iki buçuk yil evil kaldik, bir gece misafirlerimiz geldi. Karima; "Bu yarim-kiç Louie, bu saksofon kraliçesi Marie, bu topal Nick," dedim. Sonra gelenlere dönüp, "Bu karim... karim... sey..." deyip durdum. Sonunda karima dönüp "Neydi senin adin alla-haskina?" diye sormak zorunda kaldim.

49

"Barbara," dedi.

"Bu Barbara," dedim misafirlerime.

Zen Üstadi henü/. gelmemisti. Biraya devam ettim.

Baska insanlar da gelmisti. Merdivenden çıkıp duruyorlardı. Hol-lis'in akrabaları. Roy'un bir ailesi yoktu anlasılan. Zavallı Roy. Ömründe bir gün bile çalışmamisti. Bir bira daha aldım.

Çikiyorlardı merdivenden: sahtekarlar, düzenbazlar, sakatlar, degisik yutturmaca alanlarında çalışan pazarlamacılar. Aile fertleri ve dostlar. Düzinelerce. Dügün hediyesi yok, kravat yok.

Biraz daha gömüldüm köseme.

Adamin biri bayagi kötü durumdaydı. Basamakları tırmanması yirmi bes dakika sürdü. Özel koltuk degnekleri yaptırmisti kendine. Güçlü aletler, koltuk altları lastik takviyeli filan. Alüminyum ve lastik. Tahta yakismaz bu yavruya. Olayı çözdüm: sulandırılmış uyusturucu ya da zamanında yapılmamış bir ödeme. Berberde sakal trasi olurken kirivermişlerdi diz kapaklarını, yüzünde ıslak sıcak havlu ile otururken. Birkaç hayati yerini kil payi iskalamışlardı.

Baskaları vardı. Biri UCLA'da öğretim görevlisiydi. Bir diğeri San Pedro Körfezi'nden Çin balıkçı tekneleri ile uyusturucu sokuyordu.

Yüzyilin en büyük katilleri ve tüccarları ile tanisiyordum.

Ben, issiz.

Sonra Harvey yukarı çıktı.

"Viskiye ne dersin, Bukowski?"

"Tabii Harvey, tabii."

Mutfaga girdik.

"Bu kravat da neyin nesi?"

"Pantolonumun fermuari bozuk, sortum ise çok kısa, kravat çükü-mün üstündeki kilları örtüyor."

"Yasayan en büyük öykü ustası sensin bence."

"Tabii, Harvey. Nerede viski?"

Harvey bana sisenin yerini gösterdi.

"Öykülerinden birinde bu markadan söz ettiğinden beri başka marka içmiyorum."

"Ama ben viskimi degistirdim, Harvey. Daha iyisini buldum."

"Markasi ne?"

"Hatirliyorsam allah belami versin."

50

Yüksek bir su bardagi bulup yarisini viski yansini su doldurdum.

"Sinirleri yatistirir, biliyorsun," dedim.

"Tabii, Bukowski."

Bardagi diktim.

"Bir tane daha?"

"Tabii."

Bardagimi doldurup içeri girdim, köseme çekildim. Herkes heyecanlandi birden. Zen Üstadi GELMISTI!

Çok fiyakali bir kiyafet giymisti Üstad, gözlerini kısıarak bakıyordu. Ya da öyleydi gözleri.

Zen Üstadi çok sakin görünüyordu. İçkimi dipleyip tazelemek için mutfaga gittim, tazeledim ve döndüm.

Altın saçlı bir çocuk girdi içeri. On birinde filan.

"Bukowski," dedi bana, "öykülerinden bazılarını okudum. Bugüne dek okuduğum en büyük yazar sensin!"

Uzun sari bukleler. Incecik bir vücut.

"Tamam yavrum, yeterince büyüdüğünde evleniriz. Senin paranla yasariz. Ben yoruldu. Beni küçük hava delikleri olan camdan bir kafesin içine koyup herkese gösterirsin. Genç çocuklarla düşüp kalkmana izin veririm. Hatta sizi seyrederim."

"Bukowski! Saçlarım uzun olduğu için hemen kız olduğumu varsa-

yıyorsun! Adım Paul! Tanistinlmistik! Hatırlamıyor musun?"

Harvey, Paul'un babası, bana bakıyordu. Gözlerini gördüm. O an-da o kadar da iyi bir yazar olmadığımı karar verdiğini gördüm. Kötü bir yazar olduğuma belki de. Kimse sonsuza dek saklanamaz.

Oglan iyiydi ama: "Bosver, Bukowski," dedi, "hâlâ okudugum en büyük yazarsin. Babam bazi öykülerini okumama izin verdi..."

Sonra elektrikler kesildi. Oglan gevezeligi ile bunu hak etmist...

Her yerde mum yaniyordu. Eline mumu alan yakiyordu.

"Allah kahretsin, sigorta atmis olmalı," dedim. "Sigortayi degistirin."

Biri sigorta ile ilgisi olmadigini söyledi, baska bir seydi, ben de içki koymak için mutfaga gittim. Harvey oradaydi, hay allah... "Harika bir oglun var, Harvey. Oglun Peter..." "Paul." "Afedersin. Incil adlari karisiyor."

51

"Anliyorum."

(Zenginler anlarlar, ama anladiklari seyler için bir sey yapmazlar.)

Harvey yeni bir sise açti. Kafka'dan söz ettik. Dos, Turgenev, Gogol. Kabiz muhabbet, can sikici. Ortalik mumlardan geçilmiyordu. Zen Üstadi artık törene baslamak istiyordu. Roy bana iki yüzük vermisti. Yüzükleri yokladim. Oradaydilar. Herkes bizi bekliyordu. O kadar viskiden sonra Harvey'nin yere yigilacagim umuyordum. Ama bosuna bekliyordum. Benim içtigim her bardaga karsilik iki bardak içmisti hergele ve hâlâ ayaktaydi. Pek sik olan bir sey degildir. On dakika süren mum yakma seansinda sisenin yarisini devirmistik. Mutfaktan çıktik. Yüzükleri Roy'a verdim. Roy günler önceden Zen Üstadi ile konusmus, benim ayyasin teki oldugumu anlatmisti -güvenilmez- umursamaz ya da saldirgan- dolayisiyla tören sirasinda yüzükleri Bukows-ki'den isteme. Yüzükleri kaybedebilir, ya da kendini.

Iste oradaydim ve Üstat nihayet kara kitabinin sayfalarini parmaklamaya basladi. Pek kalın degildi kitabi. Yüz elli sayfa kadar.

"Tören sirasinda içki ve sigara içilmemesini talep ediyorum," dedi Zen.

İçkimi dipledim. Herkes içkisini dipliordu.

Sonra minik ve boktan bir gülümseme belirdi Zen'in dudaklarinda.

Hristiyan düğünlerini deneyimden biliyordum, maalesef. Zen töreninin Hristiyan töreninden pek farki yoktu aslinda, biraz daha tantanalıydi sadece. Bir süre sonra küçük çubuklar yakildi. Bir kutu dolusu çubugu vardi Zen'in -iki yüz, üç yüz tane. Çubuklar yakildiktan sonra bir tanesi içi kum dolu kavanozun ortasina dikildi. O, Zen çubuguydu. Sonra Zen Roy'a elindeki yanik çubugu Zen çubugunun yanina dikmesini söyledi. Hollis'e de diger yanina dikmesini.

Çubuklari iyi yerlestirmediler ama. Zen Üstadi gülümseyerek uzandi, çubuklari yeni bir derinlige ve yüksekligelike düzeltti.

Sonra kahverengi bir tespah çıkardi Zen.

Tespahi Roy'a verdi.

"Simdi mi?" diye sordu Roy.

Allah'kahretsin. diye geçirdim içimden, Roy çok okuyan, her konuda bilgi sahibi bir insan, neden kendi düğün töreni hakkında bilgi edinmez?

Zen uzanıp Roy'un sağ elini Hollis'in sol elinin üstüne koydu, böy-

52

lece tespih ikisinin de elini çevrelemisti.

"Kabul ediyor musun?"

"Ediyorum..."

(Bu muydu Zen?)

"Ve sen Hollis, kabul ediyor musun?"

"Ediyorum..."

Bu arada götün teki mum isiginda fotograf çekip duruyordu, yüzlerce. Canimi sikmis, beni tedirgin etmisti. FBI olabilirdi.

Klik! Klik! Klik!

Hepimiz temizdik tabii ki. Ama tedbirsizlik söz konusuydu, sinir olmustum.

Sonra mum isiginda Zen Üstadinin kulaklarini fark ettim. Mum isigi kulaklarından geçiyordu, ince tuvalet kagidindan yapılmisti sanki kulaklari.

Bir erkekte o güne dek gördüğüm en küçük kulaklara sahipti Zen. Buydu onu kutsal yapan! O kulaklara mutlaka sahip olmalıydım! Cüzdanıma koyar, erkek kedime verir ya da ani olarak saklardım.

Kafamdan geçen bu düşüncelerin nedeninin viski olduğunu biliyordum elbette, ama bir yandan da bilmiyordum.

Zen'in kulaklarından alıyordum gözlerimi.

Baska konusmalar yapıldi.

"...ve sen Roy, Hollis ile beraberligin boyunca uyusturucu kullanmayacagina söz veriyor musun?"

Roy duraksadi. Sonra tespihin içindeki eller kenetlendi: "Söz veriyorum, uyusturucu kullanmayacağım," dedi Roy.

Ve bitmisti. Zen dogrulup hafifçe gülümsedi.

Roy'un omuzuna dokundum: "Tebrikler."

Sonra egildim, Hollis'in yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarından öptüm.

Herkes oturmustu yine. Geri zekâlılar.

Kimse kipirdamıyor, mumlar bütün aptallıkları ile yanıyorlardı.

Zen Üstadı'nın yanına gittim. Elini siktim: "Tesekkürler. Töreni çok güzel yönettiniz."

Hosuna gitti, kendimi daha iyi hissettim. Ama gangsterler bir uzak dogulunun elini sikmayacak kadar aptal ve gururluydular.

Roy'dan baska sadece bir kisi daha öpmüştü Hollis'i. Sadece bir ki-

si sikhmişti Zen Üstadı'nın elini. Yildirim nikahi kiydirsalar da olurmus. Bos bir aile kalabaligi!

Düğün bitmiş, ortalık daha da sogumustu. Herkes birbirine bakıyordu. İnsan irkını asla anlayamayacağım, ama birinin sarlatanı oynaması gerekiyordu. Yesil kravatımı çıkarıp fırlattım.

"HEY! OROSPU ÇOCUKLARI! ACIKMADINIZ MI?"

Masaya gidip peynir atıstirmaya başladım, birkaç kisi yerinden kalkıp bana katıldı. Yapacak baska sey yoktu.

Onlari orada birakip viski almak için mutfaga gittim.

Mutfakta kendime viski koyarken Zen'in, "Benim artık gitmem gerek," dedigini duydum.

"Aaa, gitmeyin..." diyen bir kadın sesi geldi son üç yilin en kapsamlı gangster kalabaliginin içinden. O bile inandırıcı değildi. Ne isim vardı benim bunların arasında? O UCLA profesörüne ne demeliydi? Yok, hayır, UCLA profesörü aitti oraya.

Bir günah keçisi gerekiyordu. Bağışlanmak.

Zen'in kapıdan çıktığını duyar duymaz içkimi dıpleyip dışarı fırladım. Orosu çocuklarıyla dolu mum isigi ile aydınlatılmış odada insanların arasından kosarak (hiç de kolay olmadı) kapiya ulastım, açtım, kapattım ve... On bes basamak gerisindeydim Bay Zen'in.

Kirk-elli basamak daha vardı. Onun her adimina iki adım sendeleyerek pesine düştüm.

"Hey! Üstadım!" diye bağirdim.

Zen arkasına döndü. "Evet, ihtiyar?"

Ihtiyar?

Kivnla kivrila tropikal bahçeye inen merdivende durmuş birbirimize bakıyorduk. Daha samimi bir ilişki kurmanın zamanı gelmişti.

"Ya kodugum kulaklarını verirsin ya da kiyafetini -üstündeki neon isikli robu!"

"Delirmissin sen ihtiyar!"

"Zen'de bu tür degersiz önyargılara yer olmadigini sanirdim. Beni hayal kırıkligina ugrattiniz Üstat!"

Zen göge bakip avuçlarını bitistirdi.

Kendimi basamaklardan aşağı bırakarak ona doğru uçtum, yere düşmek üzereyken bir yumruk salladım ama yönsüz bir devinimdim, iskaladım. Zen beni yakalayip düzeltti.

54

"Oglum, oglum..."

Çok yakındık. Bir direk çıkardım. İyi yakaladım onu bu sefer. Tisladi. Bir adım geri çekildi. Bir direk daha çıkardım, iskaladım. Yarım metre solundan geçmişti. Cehennemden ithal bazı bitkilerin içine düştüm. Kalktım, üstüne yürüdüm yine. Ay ışığında pantolonumu gördüm -kan, mum ve kusmuk lekeleri.

"Sen de sonunda üstadını buldun orospu çocuğu," açıklamasında buldum üstüne giderken. Bekledi. Yıllarca ayak işlerinde çalışmak tamamen öldürmemisti kaslarımı. Solumu midesine gömdüm, yüz on kilo destekli.

Küçük bir nefes bıraktı Zen, bir kez daha gökyüzüne danistikten sonra Doğu dilinde bir şeyler mirildandı ve bana küçük bir karate darbesi indirdi. Sefkatle. O anda bana Brezilya ormanlarının insan yiyen bitkileri gibi görünen saçma sapan Meksika kaktüslerinin arasına düştüm. İyice gevşedim ay ışığının altında, mor bir çiçek üstüne eğilip nefesimi kesmeye çalışıncaya kadar kaldım orada.

Allah kahretsin, Harvard Klasikleri için yüz elli yıl geçmesi gerekmişti. Seçim yoktu; yattığım yerden doğruldum, sürünerek basamakları çıkmaya başladım. Tepeye vardığımda kalktım, kapıyı açıp içeri girdim. Farkına varmadılar. Baktan muhabbetlerini sürdürüyorlardı. Köseme yigildim. Karate darbesi sol kasımı yarmıştı. Mendilimi çıkardım.

"Lanet olsun! Bir içkiye ihtiyacım var!" diye bağırDIM.

Harvey elinde içkiyle geldi. Sek viski. Diktim. İnsan viziltisi nasıl bu kadar anlamsız olabiliyordu? Bana gelinin annesi olarak tanıtılan kadının bacak açığını fark ettim, fena değildi bacakları, naylon çorap, topuklular. Geri zekâli birini bile tahrik edebilirdi, ben sadece yarı-ge-riydim.

Ayaga kalkıp gelinin annesinin yanına gittim, etegini kalçalarına kadar siyirip dizinden yukarı doğru öpmeye başladım.

Mum ışığının yararı olmuştur. Her şeyin.

Birden kendine geldi ve "Hey!" diye bağırDI, "ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kıçından bok çıkıncaya kadar düzerim seni! Ne dersin?"

İtti beni, sirtüstü yere serildim, debelenip ayaga kalkmaya çalıştım.

"Allahın cezası Amazon!" diye bağırDIM.

55

Birkaç dakika sonra ancak kalkabildim. Biri güldü. Kendimi ayakta bulunca mutfagin yolunu tuttum yine.

Bir içki koyup dipledim. Sonra bir tane daha koyup disari çıktım, Ordaydılar iste: Lanet akrabalar.

"Roy ya da Hollis, neden hediyenizi açmıyorsunuz?" diye sordum. Elli metre folyo kagidina sariliydi. Roy folyoyu açıp duruyordu. Nihayet bitirdi.

"Bir yastıkta kocayın!" diye bagirdim.

Herkes görmüştü hediyemi. Çit çıkmiyordu.

Ispanya'nın en iyi el işi sanatçılarından biri tarafından yapılmış küçük bir tabut. Alt kısmı pembemsi-kırmızı kaplama. Gerçek bir tabutun küçük bir kopyasıydı, ama bu sevgi ile yapılmıştı belki.

Roy öldürücü bir bakış attı bana. Tahtanın nasıl cilalanması gerektiğine dair talimat kagidini tabutun içine atıp kapagini kapattı.

Kimse tek kelime etmemişti. Düğünün tek hediyesi hoş karşılanmamıştı. Ama çok geçmeden toparlanıp iki paralık sohbetlerine döndüler.

Suskunlaşmıştım. Küçük tabutumla gurur duymuştum oysa. Saatlerce hediye aramıştım. Aklımı kaçırmak üzereyken rafların birinde tek başına duran tabut dikkatimi çekmişti. Üstünde elimi gezdirmiş, ters çevirip içine bakmıştım. Fiyatı yüksek ama işçiliği mükemmeldi. Tahtası, minik menteselleri, herşeyi dört dörtlüktü. Karınca zehirine de ihtiyacım vardı. Karıncalar ön kapıma yuva yapmışlardı. Arka tarafta karınca zehiri bulmuş, tabutla birlikte kasaya götürmüştüm. Genç bir kız duruyordu kasada. Tabutu isaret ederek, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sormuştum.

"Ne?"

"Bir tabut."

Kapagini açıp ona içeri göstermiştim.

"Karıncalar beni delirtiyor. Ne yapacağım, biliyor musun?"

"Ne?"

"Karıncaları öldürüp bu tabutun içine koyacağım, sonra da gömeceğim."

Güldü. "Günüme renk kattın!"

Gençlere takılmak mümkün değil artık; tamamen üstün bir ırk. Hesabi ödeyip disari çıkmıştım.

Aralarında en nazik olan Harvey'di, şu zengin olan. Nazik olabilecek kadar parası olduğu için belki de. Sonra Eski Çin üzerine okuduğum bir şeyi hatırladım:

"Zengin olmayı mi yeglersin, sanatçı olmayı mi?"

"Zengin olmayı çünkü sanatçılar sürekli zenginlerin ön kapılarında bekliyorlar."

İçkimi içtim ve umursamadım artık. Birden herşey bitmişti. Arabamın arka koltuğundaydım. Holly direksiyondaydı ve Roy'un sakalı yüzüme uçuşuyordu yine. Elimdeki siseye asıldım.

"Baksanıza, benim küçük tabutumu çöpe mi attınız? İkinizi de seviyorum, bunu biliyorsunuz! Benim küçük tabutumu neden çöpe attınız?"

"Bukowski! İste tabutun!"

Roy tabutu gösterdi.

"Çok sevindim!"

"Geri almak ister misin?"

"Hayır! Hayır! Tek düğün hediyeniz! Saklayın! Lütfen!"

"Tamam."

Yolun kalan kısmı oldukça sessiz geçti. Oturduğum semtte park yeri bulmak güçtü. Evimden iki sokak ilerde bir yer buldular. Arabami park edip anahtarı elime tutuşturdular. Sonra karsıya geçip kendi arabalarına doğru gittiler. Peslerine takılıp evime doğru yürürken pantolonumun paçalarından birine basıp elimde Harvey'nin sisesi ile yere kapaklandım. Havada içgüdüsel olarak siseyi düşündüm (anne ve bebek) basımı ve siseyi yukarıda tutup omuzlarımın üstüne düşmeye gayret ettim. Siseyi kurtardım ama basım kaldırıma çarptı.

İkisi de görmüştü düştüğümü. Sancıdan bayılmak üzereydim ama onlara seslenebildim: "Roy, Hollis! Beni kapıma kadar götürün lütfen, yaralandım!"

Bir an durup bana baktılar. Sonra arabalarına bindiler, çalıştırdılar, arkalarına yaslanıp uzaklaştılar.

Bir şey için cezalandırılıyordum. Tabut mu? Her neyse -arabamın kullanılması ya da sarlatanlığım ya da sağdıçlığım... İşlerine yaramazdım artık. İnsanlık beni hep iğrendirmiştir. Onları özellikle iğrenç kılan akrabın ilişkileri hastalığıydı, ki buna evlilik, güç değiş tokuşu ve yardımasma, mahalleniz, bölgeniz, şehriniz, ülkeniz, devletiniz, mille-

57

tiniz de dahil. Hayvanca-korku aptallığı ile vizildayip durdukları kurtuluş kovanında herkes birbirinin kışına yapıştı.

Hersey berrakti, yardımlarına muhtaç olduğumu bile bile beni terk ettiklerinde her şeyi kavramıştım.

Bes dakika daha, diye geçirdim içimden, kimse bana bulasmadan burada bes dakika daha yatabilsem kendimde kalkacak gücü bulacak, evime yürüyüp içeri girebileceğim. Kanunsuzların sonucusuydum. Billy the Kid elime su dökemezdi. Bes dakika daha. İzin verin de inime varayım. Yaralarımı iyilestireyim. Beni bu tür toplantılara davet ettiklerinde onlara ne yapmaları gerektiğini söylerim bundan böyle. Bes dakika. Sadece bes dakika.

İki kadın yaklaştı. Dönüp bana baktılar.

"Aa, suna bak! Nesi var?"

"Sarhos."

"Hasta olmasin?"

"Degil, siseye nasıl sarıldigina baksana. Bir bebege sarilir gibi."

Allah kahretsin! Bagirdim onlara:

"IKINIZI DE YALARIM! KURUYUNCAYA KADAR EMERIM IKINIZI DE, KALTAKLAR!"

"Oooo!"

Oturduklari binaya dogru kostular. Cam kapidan içeri girip kayboldular. Ve ben hâlâ yerden kalkamiyordum. Bir seylerin sagdici. Tek yapmam gereken evime ulasmakti -elli metre ilerde bir milyon isik yili kadar yakin. Kiralik bir kapidan elli metre uzaktaydim. Iki dakika daha yatsam kalkabilecektim. Her deneyiste biraz daha güçleniyordum. Eski bir ayyas her zaman ayaga kalkar, yeter ki zaman taniyin. Bir dakikam daha olsaydi kalkmistim.

Ama gelmislerdi. Dünyanın kaçık ailesinin iki ferdi. Yaptiklarini neden yaptiklarini sorgulamayan iki deli. Tepe isigini açık birakip bir arabanin yanina yanastilar. Arabadan indiler. Birinin elinde el feneri vardi.

"Bukowski," dedi elinde fener olan, "basini belaya sokmadan duramiyorsun, degil mi?"

Adimi biliyordu, baska seferlerden.

"Bak," dedim, "tökezledim, hepsi bu. Basimi çarptim. Bilincimi asla yitirmem, tehlikeli degilim. Kapima varmama yardimci olur musu-58

nuz? Izin verin de yatagima girip uyuyayim, her seyi unutayim. Dogrusu da bu degil mi sizce?"

"Iki kadin onlara tecavüz etmeye kalkistiginizi ihbar etti, efendim."

"Beyler, iki kadina ayni anda tecavüz etmeyi aklimdan bile geçirmem."

Polislerden biri elindeki aptal feneri yüzüme tuttu. Ona müthis bir üstünlük duygusu veriyordu.

"Özgürlüğüm elli metre ötede! Bunu anlayamiyor musunuz?"

"Kentin en büyük eglencesi sensin, Bukowski. Bize daha iyi bir neden göstermen gerek."

"Durun, düşüneyim -kaldirimda sere serpe yatarken gördüğünüz sey bir düğünün sonucu, bir Zen düğününün."

"Biri sizinle evlenmek mi istedi?"

"Benimle degil göt..."

El fenerini iyice yüzüme yaklastirdi.

"Kanunu korumakla görevli memurlara daha saygili olmayi öğrenmelisin."

"Afedersiniz, bir an için unuttum."

Kan boynumdan asagi inmis, gömlegimin yakasından içeri sızıyordu. Çok yorgundum -herseyden.

"Bukowski," dedi el fenerini yüzüme tutan, "neden basini belaya sokmadan duramiyorsun?"

"Kesin bu boktan muhabbeti," dedim, "karakola gidelim."

Kelepçeyi takip beni arka koltuga fırlattılar. Yabancısi degildim.

Yavas sürüyorlardı, olası ve delice seylerden söz ederek -ön balkonu genişletmek, belki bir havuz, anneanne için ilave bir oda. Spora gelince -gerçek erkektiler bunlar- Dodgers'un sampiyonluk ümidi sürüyordu, ama isi zordu. Aileye dönüş -Dodgers kazanınca onlar da kazaniyordu. Bir adam aya ayak basınca onlar da basmis oluyorlardı. Ama açlıktan ölen biri onlardan üç kurus istemesin -kimlik yok, .iktir git, bok kafalı. Sivil dolastıkları zaman tabii ki. Bir polisten para isteyen bir aç görülmemistir henüz. Hiç süpheniz olmasin.

Bir kez daha suçluların arasındaydım. Genç olanlar kendilerini neyin beklediğini bilmiyorlardı henüz. ANAYASAL haklardan filan söz ediyorlardı. Genç polisler, şehir kodeslerinde olsun, kasaba kodeslerinde olsun, eğitimlerini sarhoslar üzerinde çalışarak tamamlarlar. Kendi-

59

lerini böyle kanıtlarlar. Gözümün önünde birini asansöre bindirip bir yukarı bir aşağı çıkıp indiler, asansörden çıktıklarında adam tanınmaz haldeydi -INSAN HAKLARI diye bağırıyordu zenci asansöre bindirilmeden önce. Sonra beyazlardan biri ANAYASA diye bağirmaya başladı, tuttukları gibi öyle bir götürdüler ki yürüyemedi, ayakları yere degmemisti. Geri getirdiklerinde duvara yasladılar, zangir zangir titriyordu, vücudu kırmızı lekelerle kaplıydı. Bir türlü geçmiyordu titremesi.

Fotografimi çektiler yine. Parmak izi, bir kez daha.

Sonra ayyaşların kogusuna götürdüler beni, kapıyı açtılar ve gerisi kogustaki yüz elli kişinin arasında kendine bir yer bulmaktan ibaretti. Bir lagim çukuru. Kusmuk ve sidikti her yer. Hemserilerimin arasında kendime bir yer buldum. Charles Bukowski'ydim. Santa Barbara'nin California Üniversitesi'nin kütüphanesinde kitaplarım vardı, profesörlerden biri benim bir dahi olduğumu düşünüyordu. Tahtaların üstüne uzandım. Genç bir ses duydum. Bir delikanlı.

"Bir çeyrege borunuzu üflerim bayım!"

Bozuk paralarını, banknotlarını, kimliğini, anahtarlarını, çakını ve sigaralarını alıp sana bir depozit makbuzu veriyorlardı, ki ya kaybeder ya da çaldırirdin. Ama içerde sigara ve para hep olurdu.

"Üzgünüm evlat," dedim ona, "son kurusuma kadar aldılar."

Dört saat sonra uyuyabildim.

Iste.

Bir Zen düğününe sağdıçlık yapmıstım ve bahse girerim ki gelinle damat o gece düzismemislerdi bile. Bir baskası düzülmüştü ama.

BULUSMA

Rampart duragında otobüsten inip Coronado'ya yürüdüm, yokusu tirmanip evimin önünde durdum. Kollarımı isitan günesin altında uzunca bir süre durdum. Sonra anahtarımı çikanp kapiyi açtim, üst kata çikmaya basladim.

"Kim o?" diye sordu Madge.

Cevap vermedim. Agir agir çikiyordum basamaklari. Çok solgun ve takatsizdim.

"Kim o? Kim var orada?"

"Telaslanma Madge, benim."

Merdivenin en üst basamağında durdum. Yesil bir elbise vardı üzerinde, ipek, eski. Kanepede oturuyordu. Elinde bir bardak sarap, buzlu, öyle severdi.

"Canım!" diye üstüme atıldı. Sevinmiş görünüyordu, öptü beni.

"Ay, Harry, sen misin gerçeklen?"

"Belki. Dayanabilirsem. Yatak odasında kimse var mı?"

"Saçmalama! İçki ister misin?"

"İçme, dediler bana. Haslanmış tavuk, rafadan yumurta filan yeme-liymisim. Liste verdiler."

"Orospu çocuklari. Otur. Banyo yapmak ister misin? Bir seyler ye."

"Istemem. Oturayim biraz."

Koltuga çöktüm.

"Ne kadar para kaldi?" diye sordum.

"On bes dolar."

"Çok hizli harcamissin."

"Sey..."

"Kira durumu ne?"

"İki hafta. Is bulamadim Harry."

"Biliyorum. Arabayi göremedim. Araba nerede?"

"Kötü haber. Birine ödünç verdim, önünü çarpmiş. Sen dönmeden önce yaptırmak istedim. Kösedeki tamircide."

"Çalışiyor mu?"

"Evet, önünü düzeltsinler istedim."

"Önü çarpık olsun. Radyatörü ve farları zarar görmemisse öyle kullanırsın."

"Allahaskına Harry! Doğru olanı yapmaya çalışıyordum!"

"Birazdan dönerim."

"Nereye gidiyorsun, Harry?"

"Arabaya bakacağım."

"Yarın bakarsın. İyi görünmüyorsun, Harry. Otur, konuşalım."

"Birazdan dönerim. Beni bilirsin. Yarım is sevmem."

"Of, Harry!"

"On beş doları ver."

"Of ki ne of!"

"İkimizden birinin bu gemiyi batmaktan kurtarması gerek. Bu sen olmayacağına göre!"

"Her sabah yataktan kalkıp is aradım. Yemin ederim. Is yok."

"On beş doları ver."

Madge çantasını alıp karıştırmaya başladı.

"Bu akşam için bir sise sarap alacak kadar para bırak bana, bu sise bitmek üzere. Dönüşünü kutlamak istiyorum."

"Biliyorum, Madge."

Çantasından bir onluk ile dört birlik çıkarıp uzattı. Çantayı elinden kapıp ters çevirdim. İçinde ne varsa yataya saçıldı. Bozuk para, bir küçük sise porto, bir birlik, bir de beslik. Beslige uzandı ama ondan önce davrandım. Doğrulup tokatladım.

62

"Orospu çocuğu! Hiç değismemissin. Hâlâ pislik herifin tekisin." "Bu yüzden ölmedim zaten." "Bana bir daha vurursan giderim." "Sana vurmaktan hoslanmadığımı biliyorsun, güzelim." "Bana vurmak kolay, bir erkeğe vursana, vurmazsın değil mi?" "Ne ilgisi var şimdi?" Besligi alıp aşağı indim.

Tamirci kösedeydi. İçeri girdiğimde Japon'un teki arabaya yeni taktığı ön kafese yıldız boya sürmekle mesguldü. Basına dikildim.

"Tanrım, gerçek bir Rembrandt olmuş bu," dedim.

"Sizin mi bayım?"

"Evet. Borcum ne?"

"Yetmiş bes dolar."

"Ne?"

"Yetmiş bes dolar. Bir bayan getirdi arabayı."

"Orospunun teki getirdi. Bana bak, araba yetmiş bes dolar etmezdi, hâlâ da etmez. Bu kafesi hurdacıdan bes dolara kaptın."

"Bakin bayım, bayan bana dedi ki..."

"Kim?"

"Sey, kadın dedi ki..."

"Kadının ne dediği beni ilgilendirmez. Hastaneden yeni çıktım. Bu parayı sana ancak taksit taksit ödeyebilirim. Su anda işsizim ve arabaya ihtiyacım var. İş bulunca öderim. Bulamazsam ödeyemem. Bana güvenmiyorsan araba sende kalsın. Hemen gidip ruhsatını getiririm. Nerede oturduğumu biliyorsun."

"Şimdi ne verebilirsin?"

"Bes dolar??"

"Çok az."

"Sana söyledim! Hastaneden yeni çıktım. İş bulursam öderim, ya kabul edersin ya da araba sende kalır."

"Pekala," dedi, "sana güveniyorum. Besliği ver."

"Bu beslik için ne yapmak zorunda kaldığımı bir busen."

"Nasıl yani?"

"Bos ver."

O besliği aldı, ben arabayı. Kontak anahtarını çevirdim, çalıştı. Ya-

63

rim depo benzin bile vardı. Yağını, suyunu dert etmedim. Tekrar araba kullanmak nasıl olacak diyerek biraz turladım. İyi oluyordu. Sonra içki dükkanının önüne çıktım.

"Harry!" dedi pis önlüklü yaşlı adam.

"Oo, Harry!" dedi karısı.

"Nerelerdeydin?" diye sordu ihtiyar.

"Arizona. Arazi işleri."

"Gördün mü, Sol," dedi kadın, "sana onun zeki biri olduğunu söylemistim. Kafası çalışan adam kendini belli eder."

"Pekala," dedim, "iki altılık Miller istiyorum, hesabıma yazın."

"Bir dakika," dedi ihtiyar.

"Bir sorun mu var? Şimdiye kadar borcumu hep ödemedim mi? Canımı sıkmayın benim."

"Seninle bir sorunumuz yok, Harry. Sorun senin kadınla. On üç dolar yetmiş beş sentlik borç yaptı."

"On üç dolar yetmiş beş sentin lafı mı olur? Daha önce hesabi yirmi sekiz dolara çıkarıp ödemedim mi?"

"Evet, Harry, ama..."

"Ama ne? Alisverisimi başka yerden mi yapayım? Bu hesabi takayım mı? Allahın cezası iki altılık için değer mi?"

"Tamam, Harry, tamam," dedi ihtiyar.

"Güzel. Bir posete koy. Bir paket Pall Mall ile iki Dutch Master ilave et."

"Pekala, Harry..."

Ve merdiveni çıkıyordum yine. Üst kata vardım.

"Ah, Harry, bira almissin! İçme, Harry. Ölmeni istemiyorum, sevgilim!"

"Biliyorum, Madge. İstemezsin. Bu doktorların bir boktan anladıkları yok ama. Bir bira aç bana. Yorgunum. Çok kosturdum. Allahın cezası hastaneden çıkali topu topu iki saat oldu."

Madge bir sise bira ve bir bardak sarapla döndü. Ayagında topukluları vardı, bacak bacak üstüne atınca külotu göründü. Siki hatundu. Yüzünü hesaba katmadan.

"Arabayı aldın mı?"

"Evet."

64

"O ufak tefek Japon iyi çocuk değil mi?"

"İyi olmak zorunda kaldı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Tamam, tamam, iyi çocuk. Buraya getirdin mi onu?"

"Harry, başlama. Japon düzmem ben!"

Ayaga kalkti. Karni hâlâ düzdü. Kalçaları, bacakları, kiçi tam sevdiğim gibi. Ne kancık! Siseyi bir dikiste yarıladi, ona doğru yürüdüm.

"Madge, bebegim, senin için deli olduğumu biliyorsun. Adam öldürürüm senin için, biliyorsun değil mi?"

İyice yaklaştım ona. Hafifçe gülümsedi. Bira siselerini fırlattım, elindeki sarap bardağını alıp diktim. Haftalardan beri ilk kez kendimi iyi hissediyordum. Sokuldu bana. Kırmızı, vahşi dudaklarını yaladı. İki elimle sertçe ittim. Kanepeye yığıldı.

"Orospu! Goldbarth'da 13.75'lik hesap yaptın, değil mi?"

"Bilmiyorum."

Elbisesi kalçalarına kadar siyirilmisti.

"Orospu!"

"Orospu deme bana!"

"13.75!"

"Haberim yok!"

Üstüne çıktım, yüzünü kavrayıp dudaklarını öpmeye başladım. Göğüslerini, kalçalarını, bacaklarını oksadım. Ağlıyordu.

"Orospu...deme...bana. Orospu... deme. Seni sevdiğimi biliyorsun, Harry!"

"Parçalayacağım seni, yavrum!"

Güldü.

Onu kaldırıp yatak odasına taşıdım, yatağın üstüne fırlattım.

"Harry, hastaneden yeni çıktın!"

"İyi ya! İki haftalık sperm birikimimi sana nakledeceğim demektir"

"Ağzını bozma!"

".iktir!"

Yatağın üstüne sıçradım, üstümdükileri çıkardım.

Sonra külotunu indirdim. İçerdedim, eskiden olduğu gibi.

Ağır ve yumusak vurdum, sekiz-on kere. "O pis Japon'u düzdüğü mü düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu,

"Pis olan herseyi düzersin sen."

Kendini geriye çekip beni disari çıkardı.

"Agzina siçayim!" diye bagirdim.

"Seni seviyorum, Harry, böyle konuşarak beni üzüyorsun."

"Tamam, yavrum, o pis Japon'u düzmedigini biliyorum. Saka ediyordum."

Madge bacaklarini açti, içerdeydim yine.

"Oh! Erkeğim benim! Çok uzun zaman oldu!"

"Emin misin?"

"Bu da ne demek? Yine mesele mi çıkaracaksın?"

"Hayir, hayir! Seni seviyorum, güzelim."

Dudaklarindan öptüm, alttan çalışmayı sürdürüyordum.

"Harry," dedi.

"Madge," dedim.

Hakliydi.

Çok uzun zaman olmustu.

Ihtiyara 13.75, iki altılık, sigara ve puro borcum vardı. Los Angeles Hastanesi'ne 225 dolar, o pis Japon'a da 70 dolar. Ayrıca gaz, elektrik ve su faturaları vardı ve birbirimize kenetlendik ve duvarlar üstümüze kapandı.

Ordaydik.

YARIK, KANT VE MUTLU BİR EV

Jack Hendley kulübe çıkan asansöre bindi, kulübe gitmiyordu aslında, asansörle yukarı çikiyordu sadece.

Yarış programı, gece programı emektar kir saçıdan almıştı -40 sent, ilk sayfayı açtı -1800 metre, 2500 dolar sınıfı- at satın almak yeni bir araba satın almaktan daha ucuzdu.

Jack asansörden indi ve kapının yanındaki çöp tenekesine kustu, al-lahin cezası viski - geceleri onu öldürüyordu. Eddie kentten ayrılmadan ondan tüyo almamakla hata etmişti, ama iyi bir hafta olmustu yine de, 600 dolarlık bir hafta, 1940 yılında New Orleans'da haftalığı 17 dolara çalıştığı günleri geride bırakmıştı.

ama bütün öğlesonrası kapısını çalan ufak tefek bir göt tarafından katledilmişti -iki saat boyunca kanepesinde oturup HAYATTAN konuşmuştu. Ama HAYAT hakkında hiçbir şey bilmiyordu çüce, hayatı yasama zahmetine bile katlanmamıştı, konuşmakla yetiniyordu.

cüce, Jack'in biralarını içip sigarasından otlamış, YARIS BÜLTE-NI'ni çalışmasını engellemiştir, önhazirligini yapamamıştır onun yüzünden.

biri gelip beni rahatsız edecek olursa yumrugumu suratına yiyecek,

e geçirdi içinden, izin verirsen yerler insani bunlar, ben acımasız biri değilim, ama onlar acımasız, isin sirri bu.

Jack bir sigara yaktı, öksürdü ve sigarayı fırlattı, tribünün ön tarafında etrafında kimselerin olmadığı bir yere oturdu, rahat bırakırlarsa bahislerini hazırlayabilecekti. Ama -ölü köpekler her yerdeydiler- zamanlarını nasıl harcayacaklarını bilmeyen birileri onu bulurdu mutlaka, bilgisiz, programı bile yok; ortalıkta dolanıp sağı solu koklamaktan başka işleri yoktu bunların, saatler önceden gelirlerdi hipodroma, tribünler bombosken, orada öylece otururlardı.

kahve güzeldi, sıcak, soğuk ve temizdi hava. sis bile yoktu. Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. Kalemını çıkarıp ilk kosa üstünde çalışmaya başladı, bütün öğlesonrasını katleden o cüceyi unuttu belki de, çarşıya gitti Jack'i orospu çocuğu, ancak yetecekti -ilk kosa sadece bir saat kalmıştı, o zamana kadar bütün oyunlarını hazır etmeliydi, kosa aralarında yapamazdınız -kalabalığın baskısı vardı, ayrıca tabeladaki değişiklikleri izlemek zorundaydınız.

ilk kosa üç aşağı bes yukarı hazırladı, güzel -başlamıştı en azından.

sonra duydu, bir ölü köpek. Jack yerine oturmak için aşağı inerken onun aşağıdaki otoparka baktığını görmüştü, "su arabalara bak" oynamaktan sıkılmış olmalıydı ölü köpek. Jack'e doğru geliyordu, basamak basamak, palto giymiş orta yaşlı bir tip. gözleri yok, titresimi yok. ölü et. palto giymiş bir ölü köpek.

ölü köpek ağır adımlarla ona doğru geliyordu, bir insan bir insana doğru, evet, kardeşlik, evet. Jack duydu onu. bir basamak indi, durdu, sonra bir basamak daha indi.

Jack dönüp baktı orospu çocuğuna, ölü köpek öylece durdu palto-suyla. yirmi beş metre mesafede tek bir Allahın kulu yoktu ve köpek gelip onu koklamadan edememiştir.

Jack kalemını ceketinin cebine koydu, sonra köpek hemen arkasına dayandı, eğilip Jack'in omuzunun üstünden programına baktı. Jack küfretti, programı katladı, kalktı ve on metre öteye, koridorun öte yanına oturdu.

programını açıp ise koyuldu yine, bir yandan da hipodrom ahalisini düşünüyordu -devasa ve aptal bir hayvandan farkı yoktu, aç gözlü, yalnız, tehlikeli, kaba, sıkıcı, nefret dolu. bencil ve bağımlı bir hayvan, ne yazık ki saatlerini öldürmek için seni de öldürmekten çekinmeyen

68

milyarlarca insan vardı dünyada.

ikinci kosa yeni başlamıştı ki duydu, ona doğru gelen ağır adımlar, etrafına bakındı, gözlerine inanmadı, aynı köpek!

Jack programı katlayıp ayağa kalktı.

"ne istiyorsun benden kardeşim?" diye sordu köpeğe.

"nasil yani?"

"yani, neden gelip omuzumun üstünden programima bakiyorsun, kilometrelerce bosluk var burada, gelip yanima oturmaya kalkiyorsun, nedir derdin?"

"özgür bir ülkede yasiyoruz, ben..."

"özgür bir ülkede yasamiyoruz -herseyin bir sahibi, herseyin bir fiyati var."

"ama ben istedigim yere oturmakta özgürüm, ben de senin gibi giris ücreti ödedim, sen bana ne yapacagimi söyleyemezsin."

"beni rahatsız etmedigin sürece istedigim yere oturursun elbette, kaba ve aptalca davraniyorsun, uzun lafin kisasi, beni UYUZ ediyorsun."

"giris ücretimi ödedim, ne yapacagimi senden öğrenecek degilim."

"pekala, senin dedigin gibi olsun, beni yine yerimi degistirecegim, kendime hakim olmak için elimden geleni yapıyorum, ama seni uyariyorum, ÜÇÜNCÜ KEZ yanima gelirsen... yumruğu suratının ortasına yiyeceksin!"

Jack bir kez daha yerini degistirdi ve köpeğin yeni bir kurban arayisi ile uzaklastigini gördü, ama orospu çocuğu beynindeydi hâlâ, kalkıp bara gitti, bir sulu skoç söyledi.

döndüğünde atlar ilk kosu için isinmaya baslamislardi bile. ilk kosuyu siralamaya çalışti ama ahali oradaydı artık, borazan sesli bir tip etrafındakilere 1945 yılından beri tek bir cumartesi bile yaris kaçırma-digini söylüyordu, sevimli saniyordu kendini, bir gece sis bastirsın da gör bak nasıl yolluyorlar seni yalnız dolabında otuzbir çekmeye.

çarmihtayım, yapacak bir şey yok, diye geçirdi içinden, nazik olursan çarmiha gererler adami, kanepesine oturup Mahler'den, Kant'tan ve yarıktan söz eden ve hiçbiri hakkında bir bok bilmeyen o cüce iste.

ilk kosuyu öylesine oynamaktan baska çaresi yoktu, iki dakika kalmisti kosunun başlamasına, bir dakika, ikili oynayan kalabalığı vardı, "kosu başlamak üzere" anonsu geldi, orospu çocuğunun teki iki ayagina birden basti, böğrüne bir dirsek yedi, yankesicinin teki sol göğsünü

69

yokladı.

fare-köpek kalabalığı. Serzenis'e oynadı, lanet olsun, sabah siralamasının favori atı. standart oyun. kafası dağılmaya başlamisti bile.

Kant ve yarık, köpekler.

Jack tribünün sonuna gitti, atlar start kulübelerine giriyorlardı, kosu başlamak üzereydi.

oturmak üzereydi ki bir köpek daha yanasti, transdaymiş ayaklarında, baska tarafa bakarak, ama ona doğru geliyordu, kaçis yoktu, atlar fırladığında dirseğini doğrultup adamin yumusak karnına gömdü, adam inleyip iki metre geriye gitti.

Jack yerine oturduğunda Serzenis ilk dönemeçte dört boy fark yapmıstı. Bobby Williams 1800 metrelik kosuyu çalmak niyetindeydi anlasılan, ama at canlı görünmüyordu Jack'e. hipodromda geçen 15 yıldan sonra Melerine bakıp atın zorlanıp zorlanmadığını sip diye anlıyordu. Serzenis zorlanıyordu -4 boy öndeydi ama dua ediyordu.

düzlüğün basında 3 boya indi fark. Sonra Hobby'nin Rekoru ataga kalktı, iste zorlanmadan kosan bir at. Serzenis hapi yutmıstı, düzlüğün basında üç boy fark yetmezdi, lanet olsun, finise otuz metre kala Hobby'nin Rekoru bir buçuk boy öndeydi. 2/7 ile akıllı bir ikinci seçim.

Jack 4 dolarlık ganyan kuponlarını yırttı. Kant ve yank, en iyisi eve gitmekti, parası cebinde kalırdı, bu gece o gecelerden biri değildi.

1200 metrelik ikinci kosa kolaydı, fazla kafa patlatmaya gerek kalmamıstı, ahalı kosuya iç kulvarda başlayacağı ve cokeyi Joe O'Brien olduğu için Ambro Indigo'ya oynuyordu, diğer favori, Altın Dalga, dış kulvarda baslıyordu, 9 numara, cokeyi kendini henüz kanıtlamamış Don McIlmurray. bütün kosular bu kadar kolay olmuş olsaydı on yıl önce kapığı Beverly Hills'e atmıstı bile. ama yine de, ilk kosuyu kötü oynadığı için ve Kant ve yarık yüzünden 5 dolarlık ganyanla yetindi.

Pamuk Helva kazandırdığı toplam para yüzünden tabelada yükselmeye başladı, herkes Pamuk Helva'ya kosmaya başladı, sabahki sıralamada 20 iken 9'a kadar inmişti, kerizler sapılmıstı. Jack balık kokusu aldı, yoldan çekilmeye çalıştı, ama bir DEV son sürat ona doğru geliyordu -iki metre boyunda vardı orospunun evladı- nereden çıkmıstı? daha önce hiç görmemıstı.

DEV, PAMUK HELVA'sini istiyordu, gözü giseden başka hiçbir 70

sey görmüyordu, atlar starttaki yerlerini alıyorlardı, adam genç, uzun ve aptaldı, simendifer gibi geliyordu Jack'in üstüne. Jack eğilmek zorunda kaldı, çok geç. Dev sakagina bir dirsek çakıp onu üç metre fırlattı, kırmızı, mavi, sarı, lacivert isiklar patladı havada.

"Hey, orospu çocuğu" diye bağırıldı Jack adama, ama Dev ganyan gisesine yaslanmış kaybedeceği biletlerden alıyordu. Jack yerine döndü.

Altın Dalga dönemeçten üç boy önde çıktı ve kosuyu rahat götürdü. 1/4 ile bulunmayacak at değildi. Jack sadece 5 dolar ganyan oynadı, 6 dolar 50 sent kâra geçmişti, bok temizlemekten iyidir.

3. 4. ve 5. kosuları kaybetti. 6. kosuda 1/6 ile Rüzgârın Kızı'ni yakaladı, 7.'de 5/8 ile Gece Uçusu'na oynadı, son anda yırttı, hepsi hepsi 30 dolar öndeydi, içgüdülerle bu kadar oluyordu, sonra 8. kosuda 1/3 ile Arzu'ya 20 ganyan oynadı ve Arzu daha kosunun basında arzusuz-du. geçmiş ola.

bir sulu skoç daha. bu şekilde, ön hazırlık yapmadan oynamak karanlık bir dolabin içinde bir deniz topunu düzmeye çalışmaktan farksızdı, eve git -ölmek arada sırada Acapulco'da soluklanarak biraz daha kolaydı.

duvara dayalı koltuklarda oturan yavrulara baktı Jack, kulüpteki hatunlar hoş ve bakımlıydılar, güzel oluyordu onlara bakmak, ama onlar da ahalinin parasını almak için oradaydılar, kızların bacalarının tadını çıkarmak için iki dakika izin verdi kendine, sonra tabelaya döndü, kalça ve bacak teması hissetti, biraz göğüs ve hafif bir parfüm kokusu.

"sey, beyefendi, afedersiniz."

"buyrun."

iyice yaslandı Jack'e. tek yapması gereken sihirli sözcüğü telaffuz etmeyi ve kendine 50 dolarlık bir kaltak bulmuştu, ama 50 dolar edecek bir kaltaga rastlamamıştı henüz.

"evet?" dedi Jack.

"3 numaralı at hangisi?"

"May Western."

"kazanır mı sizce?"

"bu atlara karşı hayır, bir dahaki sefere belki."

"iyi para bırakacak bir at bulmam lazım, kim iyi para bırakır sizce?"

"sen," dedi Jack ve uzaklaştı.

71

yarık, Kant ve mutlu bir ev.

hâlâ May Western'e oynuyorlardı ve Falçata giderek düşüyordu.

BİN İKİ YÜZ METRE, KISRAK KOSUSU, SADECE 10.000 DOLAR DEĞERİNDE VE DAHA ÖNCE YARIS KAZANMAMISLAR, atlar insanlardan daha çok para kazanıyorlardı, ama harcamıyorlardı.

tekerlekli sedye ile kir saçlı bir kadını götürdüler, üstüne battaniye sermişlerdi.

tabeladaki rakamlar değişti. Falçata biraz daha düşmüştü. May Western biraz çıkmıştı.

"hey, bayım!"

arkasında bir erkek sesi.

Jack tabelaya yoğunlaşmıştı.

"evet?"

"bir çeyrek verir misin?"

arkasına dönmedi Jack, elini cebine sokup bir çeyrek çıkardı, çeyregi avucuna yerleştirdi, elini arkaya götürdü, parmakların avucuna dalıp çeyregi almasını hissetti.

hiç bakmamıştı adama, tabela sıfırladı.

"yaris başlamak üzere!"

hasıktır.

on dolarlık giseye kosup 1/20 ile Serenat'a bir, 2/7 ile Cecilia'ya iki ganyan kuponu aldı. ne yaptığını bilmiyordu, iş yapmanın belli bir yolu vardı; boga güresinin, sevismenin, sahanda yumurta yapmanın, su ya da sarap içmenin, ve doğru yapmazsan boguluyordun, öldürüyorlardı seni.

Cecilia kosunun liderliğini aldı ve ilk dönemece girdiler. Jack atın fulelerine baktı, bir ihtimal, henüz zorlanmıyordu, cokeyi de hayli yumusaktı, programa baktı. Kimpam, sıralamada 12'inci, ahali onu tutmamıstı, cokeyi Joe O'Brien'di ama Joe 1/9 ile aynı atın üstünden düsmüştü, hem de iki kosu önce. mükemmel bir tuzak. Lighthill kirbacı bastı, Cecilia vargücünü harcıyordu, Lighthill ya kosuyu çalacak ya da atı bogacaktı, bir ihtimal, son düzlüğe gelindiğinde 4 boy fark yapmıstı Lighthill. iste o anda O'Brien öne eğilmiş ve Kimpam'ı uçurmıstı, lanet olsun, diye geçirdi içinden Jack, 1/25 üstelik, hadi Lighthill hasta etme beni. bas kirbacı. 2/7 ile 20 ganyan 98 dolar eder. geceyi kur-72

tarabiliriz.

Cecilia'ya baktı, fuleleri bozulmuştu, yarık ve Kant ve Kimpam. Cecilia hizini kesti, O'Brien 1/25 veren Kimpam'ı ile rüzgâr gibi geçti yanından, bir yandan kamçılıyor bir yandan da konuşuyordu atla.

Sonra Serenat atak yaptı dış kulvardan, Ackerman 1/20 ile kosan Serenat'a kamçıyı basmış sansini deniyordu -20 kere on, iki yüz dolar eder. Serenat farkı bir boya indirdi, öyle göğüslediler potayı -O'Brien atını oksayarak, her kazandığında yaptığı gibi hafif gülümseyerek. Kimpam, kahverengi kısarak, yas 4, mensei İrlanda. İrlanda mı? ve O'Brien? lanet olsun, inanılır gibi değildi, timarhanelerin saçma sapan sapkallı kadınları kendilerine bir at bulmuşlardı sonunda.

iki dolarlık ganyan ve plase giseleri emekli maaşları ile geçinen, çantalarında cep viskisi ile dolayan kadınlardan geçilmiyordu.

Jack merdivenden aşağı indi. asansörler tika basa doluydu, yankesicilere karşı tedbir olarak cüzdanını sol ön cebine koydu, sol arka cebini gecede 5-6 kez yoklardı, ama o güne kadar disleri kırık bir tarak ile eski bir mendilden başka bir şey alamamışlardı ondan.

arabasına bindi, trafığı izleyerek ve çamurluklara darbe almamayı basarak parktan çıktı, siki bir sis bastıracağı benzerdi, sorunla karşılaşmadan Kuzey'e vardı, ama evine iki sokak kala hoş bir şey gördü siste, genç, mini etek, otostopçu, aman allahım, frene asıldı, bacakları çok güzeldi ama durabildiğinde kizdan yirmi metre uzaktaydı, arkada başka arabalar vardı, adam sende, geri dönecek hali yoktu.

evinde ısıklı olup olmadığına baktı, kimse yoktu, güzel, eve girdi, oturdu, basparmağı ile ertesi günün Bülten'ini ortadan açtı, cep viskisini çıkardı, bir bira açtı ve ise koyuldu, bes dakika ancak geçmişti ki telefon çaldı, basını kaldırdı, telefona parmak gösterdi, tekrar Bülten'e eğildi, profesyonel bahisçi iş basındaydı.

iki saat içinde bir altılık paket bira ile bir küçük viski içmişti ve yataktaydı, uyuyordu; ertesi günün tahminleri hazırlanmış, yüzünde hafif ve kendinden emin bir gülümseme, bir sürü farklı yolu vardı delirmenin.

GÜLE GÜLE WATSON

hiç sansi kalmadığını hipodromda geçirilen kötü bir gün sonrasında eve geldiğinde anlar insan; çoraplar les, cepte iki-üç burusuk dolar, mucizenin asla gelmeyeceğinin bilincinde, ve en kötüsü, son kosuda keriz gibi onbir numaralı ata nasıl oynadığını düşünüp durursun, kazanamayacağını bile bile, 2/9 ile günün en büyük keriz tuzakı, yılların birikimini hiç sayarak on dolarlık giseye gitmiş ve kir saçlı giseciye, "onbire iki ganyan!" demissin ve giseci sana yine "onbir mi?" diye sormuş yanlış bir ata her oynadığında yaptığı gibi.

hangi atların kazanacağını bilmez ama hangi atların kesin kaybedeceğini iyi bilir ve basını sallayıp yirmiligi almış, sonra dışarı çıkıp o köpeğin sonuncu gelişini izlemek, hiçbir çaba göstermeksizin, beynin, "hay .mina koyayım, aklımı kaçırmış olmalıyım," derken o köpeğin haylaz haylaz gezinmesini izlemek.

hipodroma yıllarını vermiş bir dostumla konuştum bu meseleyi, o da birçok kez aynı şeyi yapmış, buna "ölüm isteği" diyor, ki hayli bayat, esniyoruz artık bu saptamayı duyduğumuzda, ama tuhaf bir şekilde hâlâ geçerli bir yanı var. kosular ilerledikçe insan sikilip oyunu olduğu gibi küpestden denize fırlatmak istiyor, kazanırken de kapılıyor insan bu hisse kaybederken de, sonra gelsin yanlış bahisler, ama bana 74

kalırsa, daha ciddi bir sorun ASLINDA başka bir yerde olma arzusu -bir koltuğa oturup Faulkner okumak ya da çocuğunuzun boya kalemleri ile resim yapmaktır istediğiniz, hipodrom bir IS'tir sonuçta, hem de hayli güç bir iş. bu duyguya kapılısam ve formumdaysam hipodromu terk ederim; bu duyguya kapılısam ve formumda değilsem yanlış atlara oynamaya baslarım, insanın idrak etmesi gereken bir diğer şey de ne olursa olsun kazanmanın ZOR olduğudur; kaybetmekse çok kolay. Büyük Amerikan Kaybedeni olmak iş değildir -herkes yapabilir; nerdeyse herkes yapıyor zaten.

atların üstesinden gelmeyi basaran adam aklına koyduğu her şeyi yapabilir, hipodrom değildir onun yeri. sövalesi ile Paris'te resim yapmalı ya da East Village'da avant-garde bir senfoni bestelemelidir. ya da bir kadını mutlu etmelidir, ya da dağda bir mağarada bir basına yasmalıdır.

ama hipodroma gitmek insana kendini ve kalabalığı idrak etme olanığı tanır, günümüzde yazmayı beceremeyip Hemingway'e bok atmaya bayılan bir çok elestirmen var, ve koca oğlan yazarlık kariyerinin ortasından sonuna kadar gerçekten kötü şeyler de yazdı, aklının civata-ları gevsiyordu, ama o haliyle bile diğerleri onun yanında edebi çişlerini yapmak için ellerini kaldırıp izin isteyen okul çocuklarından farksızdılar. Ernie'nin boga güreslerine neden gittiğini biliyorum -basit: yazmasına yardım ediyordu, tamirciydi Ernie: kâğıt üstünde tamirat yapmayı seviyordu, boga güresleri onun için her şeyin resmedildiği bir tualdı. dağları asarken filinin kışını tokatlayan Hanibal ya da ucuz bir otel odasında kadını döven bir ayyas. Hem daktilonun basına geçtiğinde ayakta yazdı, silah gibi kullanırdı daktiloyu, boga güresleri herhangi bir şeye eklenmiş her şeydi. dolgun bir günes gibi kafasın-daydı her şey: yazdı.

bana gelince, hipodrom bana çabucak nerede zayıf, nerede güçlü olduğumu söyler, ve o gün kendimi nasıl hissettiğimi ve ne kadar degistigimizi, SÜREKLI degistigimizi, ve bunun ne kadar farkında olmadığımızı.

ve kalabalığın soyulması yüzyılın korku gösterisidir. HEPSI kaybeder, bakın onlara, bakabilirsiniz. hipodromda geçireceğiniz bir gün size üniversitede dört yılda öğreneceğini/den daha fazlasını öğretebilir, üniversitede Yaratici Yazı dersi veriyor olsaydım öğrencilerin haftada

75

bir kez hipodroma gitmelerini ve her kosuya iki dolardan az olmamak kaydı ile oynamalarını dersin olmazsa olmaz kosullarından biri yapardım, plase oynamak yok. plase oynayanlar ASLINDA evde kalmak isteyip bunu nasıl yapacaklarını bilmeyenlerdir.

Yaratici Yazı dersi verirken görebiliyorum kendimi, "evet. Bayan Thompson nasıl gitti?" "18 dolar kaybettim." "son kosuda hangi ata oynadınız?" "Tek-Göz Jack'e."

"kerizlenmişsiniz, Bayan Thompson, atın iki buçuk kiloluk handi-kapı vardı ve bu ahaliyi çeker, ama aynı zamanda kosuların izin verdiği ölçüde sınıf atlamak demektir, sınıf atlayan bir at ancak kâğıt üzerinde sansi yoksa kazanabilir. Tek-Göz Jack'in hız ortalaması da hayli yüksekti, ki ahaliyi çeken başka bir unsurdur, ancak hız ortalaması iki yüz metre üzerinden hesaplanmıştı, iki yüz metre üzerinden hesaplanan

hiz ortalamasi kosunun tamamı üzerinden hesaplanan hiz ortalamasından her zaman daha yüksektir, dahası, hesaplarınızı dikkatli yapsaydınız atın bir sprinter olduğunu görürdünüz. 1/3 ile sonuncu gelmesi sürpriz değil."

"sizininki nasıl gitti." "yüz kırk dolar içerdeyim." "son kouda kime oynadınız," "Tek-Göz Jack'e. ders bitmiştir."

alyanslarından ve televizyonun beyin-emici sterilize sanal varlığından önce, dünyayı köreltmek için binlerce floresan lamba üreten devasa bir fabrikanın paketleme servisinde çalışmıstım, kütüphanelerin yararsız, sairlerin ise özenle yakınmayı seven boklar olduğunu bildiğimden barlardan ve dövüşlerden öğrenmeye çalışırdım.

hey gidi günler, Olympic Arena'daki o unutulmaz geceler. İrlandalı ufak tefek bir sunucu vardı (Dan Tobey miydi adı?) ve kendine özgü bir tarzı vardı adamın, görmüş geçirmisti, ilk dövüşlerini çocukken nehir gemilerinde seyretmişti muhtemelen, o kadar eski degildiye bile, Dempsey-Firpo garanti, bugün bile kabloya uzanıp mikrofonu yavaşça aşağı çekerken görebiliyorum onu, ve çoğumuz daha ilk dövüş başlamadan sarhos olmuş olurduk, tatlı sarhos ama, purolarımızı tütürüp hayatın hafifliğini hissederek ringe iki boksör çıkartmalarını beklerdik. 76

acımasızca, ama böyleydi bu iş, bize yaptıkları da acımasızcaydı ve hâlâ hayattaydık, evet, çoğumuzun yanında bir kirli sarisin ya da boyalı kızıl. benim bile. Jane'di adı, aramı/da biri nakavt ile biten birçok on raundluk maç geçmişti; nakavt olan bendim, ama o daracık elbisenin içindeki iri ve sihirli kişini çalkalayarak tuvaletten geri gelirken balkondaki bütün erkekler ayaklarını yere vurup ısılk çalmaya başladıklarında gururlanırdım, ve gerçekten iri ve sihirli bir kişi: bir erkeği soluksuz yere serip betondan gökyüzüne ask sözcükleri haykırabilecek kişilerden, sonra gelip yanıma oturur, ben de cep viskisini bir kornet gibi diktikten sonra ona geçirirdim, bir fırt aldıktan sonra iade ederdi, balkondaki abazanlarla ilgili olarak söylenmeye başladım: "otuzbirci pezevenkler. öldürecekim orospu çocuklarını!"

sonra programa bakar, "ilk dövüşün favorisi kim sence?" diye sorardı.

iyi seçerdim boksörlerimi -yüzde doksan gibi- ama görmeliydim onları önce. fazla hareket etmeyen, dövüşmek istemiyormuş gibi duranı seçerdim hep, ve boksörlerden biri gongdan önce istavroz çıkarmış ve diğeri çıkarmamış adamını bulmustun -istavroz çıkarmayanı seçerdin, zaten ikisi birlikte geldi genellikle, olduğu yerde gölge boks yapan istavroz çıkararı, dayığı yiyen boksör olurdu.

o günlerde çok fazla danisikli dövüş olmazdı, olunca da bugün olduğu gibi ağır siklette olurdu, ama o günlerde tepkimizi gösterirdik -ringi parçalar, salonu atese verir, koltukları kirardık, onlara pahalıya patladığı için sikeye fazla cesaret edemezlerdi. Hollywood Legion'da sikeli dövüş çok olurdu, biz oraya gitmezdik. Hollywood'lu çocuklar bile asil dövüşlerin Olympic'de olduğunu bilirlerdi. Raft gelirdi, ve baskaları, ön koltuklara kurulan film yıldızları, balkondaki çocuklar çildirir, boksörler boksör gibi dövüşürler, salona mavi puro dumanı çökerdi ve nasıl bağırırdık, hadi koçum hadi aslanım, para fırlatıp viskimizi içerdik ve bittikten sonra eve dönüş ve ask yatağında o sihirli delige girmek vardı, delige vurur vurur, sarhos bir melek gibi uyurdun, halk kütüphanesini kim ne yapsın? Ezra'yi kim ne yapsın? T.S'i? e.e'yi? D.H'i? H.D'yi? Elliot'ları? Sitwell'leri?

Enrique Balanosu ilk gördüğüm geceyi asla unutamam, o sıralar favori boksörüm genç bir zenciydi, ringe küçük beyaz bir kuzu ile çıkar, dövüsten önce kuzuya sarılırdı, hayli bayığı bir numaraydı elbette ama

neyse, kahramanımdı, adı da Watson Jones ya da onun gibi bir şeydi. Klas ve havali bir boksördü Watson -çabuk, seri seri seri, ve o APARKÜT, ve seviyordu isini, ama, bir gece, adı sani duyulmamış genç Balanos'u çıkardı biri karsısına, ne yaptığını biliyordu Balanos, önce Watson'ı hiç acele etmeksizin güzelce yordu, dövüsün sonuna doğru da sazi eline alıp evire çevire dövdü kahramanı, inanmamıştım, yanlış hatırlamıyorsam Watson nakavt olmuştu, berbat bir geceydi benim için anlayacağınız, elimde viski asla gerçekleşmeyecek zafer çağrıları haykirip durmuşum. Baska türlüydü Balanos -kollan iki yilandan farksızdı, hareket etmiyordu- kötücül bir örümcek gibi çıkarıyordu yumruklarını, sürekli hedefteydi, isini görüyordu. O gece Balanos'u ancak mükemmel bir boksörün yenebileceğini anladım; Watson kuzusunu alıp evine gidebilirdi.

üstün boksörün kazandığını ancak gecenin ilerleyen saatlerinde, viski içime deniz gibi aktıktan, karsıma oturmuş bacaklarını sergileyen kadınıma küfürler yağdırdıktan sonra kabul edebilmistim.

"Balanos. bacakları çok güçlü, düşünmüyor, sadece tepki veriyor, düşünmemek daha iyidir, bu gece beden ruhu yendi, genellikle yener zaten, güle güle Watson, güle güle Central Avenue, buraya kadarmış."

bardağımı duvara fırlatıp kadınıma kavradım, yaralıydım, harikuladeydi, yataga girdik, açık pencereden içeri hafif bir yağmur yağıyordu, bıraktık yağsın üstümüze, öyle güzeldi ki iki kez sevistik, sonra yüzlerimiz pencere tarafında uyuduk, sabaha kadar yağmur yağdı üstümüze, sabah uyandığımızda çarşafklar ıslaktı, ikimiz de hapsin gülererek kalktık yataktan, "tanrım! tanrım!" matraktı ve zavallı Watson bir yerlerde yatıyordu, yüzü sis ve mor, Ebedi Gerçekle yüzyüze, önce 6 raundluk-lar, sonra 4, sonra da fabrikalar, üç kurus için günde 8-10 saatin katli, hiçbir ilerleme kaydetmeden, Ölüm Baba'yi bekleyerek, beynin ve ruhun parçalanarak, hapsmiyorduk, "tanrım! tanrım!" matraktı ve kadınıma "her yerin morarmış, tepeden tırnaga MOR'sun, aynaya bak," dedi ve donuyordum ve ölüyordum ve aynanın karsısında durdum ve MOR'dum! ne saçma! gülmeye başladım, o kadar katıla katıla gülüyordum ki haliya yuvarlandım ve kadınıma üstüme kapandı ve güldük güldük güldük, aklimizi kaçırdığımızdan endişe duyuncaya kadar güldük,

78

sonra kalktık, giyindik, saçımı taradım, dişlerimi fırçaladım, yemek yi-yemiyecek kadar hasta hissediyordum kendimi, öğürmüstüm dişlerimi fırçalarken, sonra dışarı çıktım ve floresan fabrikasının yolunu tuttum, bir tek güneş iyiydi, ama yetinmeyi bilmeli insan.

SAIRIN DAG EVI

delilikle ilgileniyorsanız, sizinki ya da benimki, izninizle size benimkinden biraz söz edeyim. Arizona Üniversitesi'nde sairin dag evinde kaldım; ama kabul gören biri olduğum için değil, yaz aylarında Tus-con'a gitmeyi ancak benim gibi katiksiz bir salak kabul ettiği için. orada kaldığım süre içinde sıcaklık ortalaması 45 derece civarındaydı ve bira içmekten başka yapacak bir şey yoktu, siir dinletisi vermediğimi duyurmuş bir sairim, ayrıca sarhos olunca ahmaklaşan bir insanım, ayıkken ise söyleyecek sözüm yoktur, bu yüzden dag evinin kapısının çalındığı söylenemez, şikayetçi degildim, ne var ki arada sırada temizliğe gelen ve çok çok çok biçimli bir vücuda sahip zenci bir temizlikçiden bahsedilmisti, sessizce ona tecavüz etme planları yapıyordum, ama o da benim şöhretimi duymuş olmalı ki, gelmedi, ne yapayım, küvetimi kendim temizledim, üstünde siyah boya ile ARIZONA ÜNİVERSİTESİ yazan çöp bidonuna bos siselerimi kendim attım, her sabah on bir sularında siseleri attıktan sonra çöp bidonunun üstüne kusuyordum genellikle, ondan sonra sabah birami içer, serinleyip kendime gelmek için yataga girerdim, yoktu yapacak başka bir şey. günde (ve gecede) 4 ya da 5 altılık paket tüketiyordum.

neyse, havalandırma fena sayılmazdı, tam hayalarım serinlemeye,

midem toparlanmaya, hâlâ zenci temizlikçiyi düşünen kamisim sertlesmeye, sıçtığım helaya sıçan, yattığım yatakta yatan Creeley ve benzerleri yü/.ünden ruhum bulanmaya baslarken telefon çalardı, büyük editör -

Bukowski?

evet. evet. sanıyorum.

kahvalti ister misin?

ne ister miyim?

kahvalti.

dogru duymusum.

karımla birlikteyim, sana çok yakiniz, kampusun kafeteryasında bulusmaya ne dersin?

kampusun kafeteryasında mi?

evet, orada olacağız, bütün yapacağın karayolunun ters istikametinde yürüyüp her karsına çıkana KAMPUSUN KAFETERYASI NE TARAFTA? diye sormak, her karsına çıkana KAMPUSUN KAFETERYASI NEREDE? diye sor...

offf, tanrım...

ne var? bütün yapacağın her karsına çıkana KAMPUSUN KAFETERYASI NEREDE? diye sormak, birlikte kahvalti ederiz.

erteleyelim, ne olur. bu sabah olmaz.

pekala, buk. sadece bu kadar yakinken-

anliyorum, sagol.

sonra üç ya da dört bira içer, banyo yapar, evdeki siir kitaplarından birkaçını okur ve kötü bulurdum dogal olarak, uyutuyorlardı beni: Pound, Olson, Creeley, Shapiro, yüzlerce kitap ve dergi vardı ortalıkta, ama benim kitaplarımdan bir tane bile yoktu, enazından o dag evinde, tamamen ölü bir yerdi anlayacağınız, uyandığımda bir bira daha içer ve kırk bes derece sıcaklıkta büyük editörün 8-10 blok ötedeki evine yürürdüm, genellikle yolda bir içki dükkanına girip iki altılık bira satın alırdım, onlar içmiyorlardı, yaşlanıyorlardı, binbir çeşit sağlık sorunları vardı, üzücüydü, onlar için de benim için de. ama 81 yasındaki Baba içtiğim her biraya bira ile karışılık veriyordu, sevmistik birbirimizi.

bir plak kaydı için bulunuyordum orada, ama o isten sorumlu Arizona profesörü benim kente geleceğimi öğrenince ülser şikayeti ile St Mary Hastanesi'ne yatmısti, taburcu olacağı gün çakır keyiftim, bizzat

aradım onu; iki gün daha tuttular hastanede. 81 yasında bir adamla içki içip bir seylerin gerçekleşmesini beklemekten baska yapacak, sey yoktu: temizlikçi kadın, yangin, dünyanın sonu. büyük editörle tartistim, arka odaya gidip Baba ile televizyonda mini etekli kadınların dans ettikleri bir program seyrettim. Benimki

kalkmisti. Baba'yi bilmiyorum.

ama bir gece kendimi kentin öbür tarafında buldum, uzun boylu, gür sakalli, yapılı bir tiple. Archer, ya da Archnip, ya da öyle bir seydi adı. içtik ve içtik ve içtik ve paket paket sigara tükettik -Chesterfield, her konuda iskembeden atıp duruyorduk, sonra gür sakalli, yapılı adamın basi masanın üstüne yigildi ve ben karisinin bacaklarını ellemeye başladım, mücade etti. mücadele etti. incecik beyaz killar vardı bacaklarında -bir dakika! karisi 25 yaşlarındaydı!- yani elektrik isiginin altında beyaz gibi görünüyordular o uzun bacaklarda, ve bana, aslında seni arzulamıyorum ama bir şeyler hazır edebilirsen bana sahip olabilirsin, deyip duruyordu, bu da çoğunun söylediğinden fazlaydı, ve bacaklarını elleyip bir şeyler hazır etmeye çalışıyordum ama Chesterfield'ler ve içki beni bitirdiği için ona benimle Los Angeles'a gelebileceğini, çalışıp bana bakabileceğini söylemekten başka bir şey gelmedi elimden, ilgilenmedi, her nedense, kocası ile Hukuk, Tarih, Seks, Siir, Roman ve Tıp üstüne yaptığım bütün o konuşmalar bosa gitmişti... kocasını bir bara götürüp üst üste üç sek skoç bile içirttim. kadının bana bütün söylediği Los Angeles'a gitmek isteyebileceği, sonunda her şeyi unutmasını söyledim, o barda kalmamakla hata ettim, kızın teki duvardan çıkıp barın üstünde dans etmişti; kırmızı saten külotunu yüzüme sallayıp durmuştu, komünist komplosu muhtemelen, başka ne olabilir?

ertesi gün daha kısa boylu ve daha seyrek sakalli bir tip arabası ile beni geri getirdi, bir Chesterfield ikram etti. ne is yaparsın, birader, diye sordum ona, yüzünde bir karis sakal var, ne is yaparsın?

resim, dedi.

dağ evine vardığımızda biraları açtım ve resim konusunda aydınlattım çocuğu, ben de resim yaparım, bir resmin iyi olup olmadığını anlamak için kullandığım gizli formülü anlattım ona. resimle yazmak arasındaki farkı da; resmin yazıdan farklı olarak sizin için neler yaptığını, o fazla konuşmadı, birkaç bira içtikten sonra gitmeye karar verdi.

82

beni getirdiğin için çok teşekkür ederim, dedim.

bir şey değil, dedi.

büyük editör arayıp beni kahvaltıya davet ettiğinde ona bir kez daha hayır demek zorunda kaldım, ama beni eve getiren adamdan da bahsettim.

iyi biri, dedim, iyi çocuk.

adi ne dedin?

tekrarladım adını.

ha, o mu, Arizona Üniversitesi'nde resim dersi veriyor, profesör.

hay allah.

küçük radyoda senfoni programları yoktu, öbür müzikleri dinledim, biraları dikip öbür müzikleri dinledim, çilginlik: San Francisco'ya gelersen çiçek tak saçına, hey hey, bugünü yasa; falan filan, ve frekanslardan birinde bir tür yarışma ya da ona benzer lanet bir şey vardı -dogum tarihinizi söylemenizi istiyorlardı. Augustos, dedim. Kasım da dogmuş olsaydınız, kazanacaktınız, dedi kadın sunucu bana, üzgünüm, efendim, kaybettiniz, yok ya? dedim, yok ya? sunucu kapattı, önce doğduğunuz ayın çaldıkları parçaya

uyması gerekiyordu, ondan sonra doğum gününüzü deniyordunuz, 7'si, 19'u filan, ikisini de tutturmuşsunuz-
YOL VE MOTEL MASRAFLARI DAHİL LOS ANGELES'A BEDAVA SEYAHAT
kazaniyordunuz, sahtekar orospu çocukları, dedim kendi kendime, işlerine geldiği gibi uyduruyorlar,
buzdolabına gittim, hava sıcaklığı 47 derece, dedi sunucu.

kentte son günümdü, temizlikçi kadın gelmemisti, bavulumu yapmaya başladım, büyük editör otobüs
tarifesini anlatmıştı bana. bütün yapacağım üç blok kuzeye yürüyüp batı istikametine giden otobüse
binmek ve Elm duragında inmekti.

otobüs duragina erken varırsan orada bekleme, alışveriş merkezine girip bekle, bir kola iç.

neyse, çantamı alıp 47 derece sıcaklıkta otobüs duragina yürüdüm, lanet otobüs görünürde yoktu, bir
küfür salladım, hızlı hızlı batı istikametine yürümeye başladım. Niagara selalesi gibi akıyordu ter
üstümden, bavulumu bir elden ötekine geçirdim, kaldığım yerden gara bir taksi tutabilirdim ama büyük
editör bana bazı kitaplar vermek istiyordu, ÖLÜM ELİNDEKİ HAÇ. kitapları bavula koymam
gerekiyordu, kimsenin arabası yoktu, editörün evine varıp bir bira açmamla haslan-

83

den yeni taburcu olmuş profesörün arabası ile gelmesi bir oldu, kentten ayrılacağımdan emin olmak
istiyordu anlatılan, içeri girdi.

biraz önce dağ evine uğradım, dedi.

buk'u kil payı ile kaçırmışsın, dedi editör, buk her zaman kendine bir kafes inşa eder. kampusun
kafeteryasında yemek yemez, otobüs gecikirse alışveriş merkezinde beklemesini söyledim, ne yaptı,
biliyor musun? bu sıcakta bavulu ile buraya kadar yürüdü.

lanet olsun, anlamıyor musun? dedim editöre, alışveriş merkezlerini sevmiyorum! alışveriş merkezlerinde
olmaktan hoşlanmam! orada oturup mermer fiskeyi seyredersin, bir karınca geçer, ya da bir tür böcek
can çekismektedir önünde, bir kanadı hareketli diğeri hareketsiz, yabancısıdır. iki-üç kişi sana buz gibi
bakar, sonra garson gelir nihayet, kirli külotunu bile koklatmaz sana, ama kazuletin tekidir ve bunun
farkında bile değildir, istemeye istemeye siparişini alır. bir kola, sıcak ve bükülmüş bir kâğıt bardakta
getirir kolayca, canın kola filan çekmiyordur aslında, içersin, böcek hâlâ can çekismektedir, otobüs hâlâ
gelmemiştir, mermer fiskeye toz kaplıdır, her şey yapaydır, anlıyor musun? tezgaha gidip bir paket sigara
almak istesen biri gelene kadar bes dakika geçer, oradan çıktığında dokuz kez tecavüze uğramış gibi
hissedersin kendini.

alışveriş merkezleri o kadar da kötü değildir, buk, dedi editör.

tabii, dedim, "savaş o kadar da kötü bir şey değildir," diyen birini de tanıyorum, ama tanrı askına,
evhamlarım ve önyargılarım var ve onlardan yola çıkmak zorundayım, çünkü kerteriz alabileceğim başka
bir şey yok. alışveriş merkezlerinden hoşlanmam, kampus kafeteryalarından hoşlanmam, midilli atlarından
hoşlanmam, Disneyland'den, motosikletli polislerden ve yogurttan hoşlanmam, Beatles ve Charley
Chap-lin'den hoşlanmam, Bobby Kennedy'nin alınına düşen manik-depresif saç tutamından da
hoşlanmıyorum... tanrım, tanrım, profesöre döndüm -bu adam on yıldan beri kitaplarımı basıyor, binlerce
sürümünü bastı ve KİM OLDUĞUMU BİLE BILMIYOR!

profesör güldü, ki bir şeydi.

tren iki saat gecikmeliydi, profesör bizi tepedeki evine konuk etti. büyük cam pencereden lanet kent

görünüyordu, aynı filimlerdeki gibi. ama intikamimi aldım büyük editörden, profesörün karisi piyanoya oturup biraz Verdi zırladı, büyük editör acı çekiyordu nihayet. KENDİ

84

ALISVERIS MERKEZİMDE KISTIRMISTIM ONU. profesörün karisini alkislayıp bir tane daha çalip söylemesi için pohpohladım. o kadar da kötü değildi aslında, yeterince güçlüydü ama kendini vermiyordu -varyasyon tonalitesi olmaksizin kesintisiz güç. bir tane daha çalmaya ikna etmeye çalıştım, ama benden başka ısrar eden olmadığı için bir hanimefendiye yakışır şekilde çekildi.

yagmur altında beni gara götürdüklerinde ceplerim küçük siselerle doluydu -seftali konyagi, filan, bavulumu teslim ettim ve onları orada bıraktım, bir kamyonun üstüne oturup seftali konyagini yudumladım. insanın üstüne düşer düşmez kuruyan sıcak bir yagmurdu; ter gibi. oturup Los Angeles trenini bekledim, dünyadaki tek kent. demek istediğim, bütün diğer kentlerden daha bok bir kenti ve bu onu matrak kiliyordu, benim kentimdi. benim seftali konyagım, seviyordum neredeyse, ve tren gara girdi, kalkıp vagonumu arayarak yürümeye başladım, vagon numaram 110'du. yoktu 110. daha sonra 110'un 42 olduğu anlaşıldı. Kızilderililer, Meksikalılar, kaçıklar ve üç kağıtçılarla birlikte trene bindim, kiçi cennetin dibini çağrıştıran mavi elbiseli bir kız vardı, kafayı yemisti, küçük bir bebeği vardı, onunla çocuğuyum gibi konuşuyordu, ona sahip olabilirsin, ihtiyar, yeter ki dene, diye geçirdim içimden, ama onu mutsuz etmekle kalacaksın, canı cehenneme, dikizlemekle yetin daha iyi. yana dönüp ayisigi ile aydınlanmış tren penceresinde o nefis bacakları seyrettim. Los Angeles bana doğru geliyordu. Meksikalılar ve Kızilderililer horluyorlardı. ayisigi ile aydınlanmış o bacaklara baktım ve kızın bebekle konuşmasını dinledim, büyük editör benden ne yapmamı beklerdi acaba? Hem olsa ne yapardı? Dos Pas-sos? Tom Wolfe? Creeley? Ezra? ayisiginin aydınlattığı bacaklar anlamını yitirmeye başladı, öbür yanına dönüp mor dağlara baktım, orada da bir yarık vardı belki, ve Los Angeles geliyordu, yarık dolu. ve sairin dağ evinde Bukowski yoktu artık ve onu görebiliyordum, zenci temizlikçiyi, egiliyor, kaldırıyor, egiliyor, terliyor, radyoyu dinliyordu -San Francisco'ya gelirsen çiçek takmayı unutma saçına- ve o zenci temizlikçinin aski kabarmıstı ve kimse yoktu ortalıkta, ve elimi cebime sokup küçük siselerden birini daha açtım, birsey birsey, ve emzik emer gibi emdim sisemi ve Los Angeles geldi, canı cehenneme.

APTAL ISALAR

üç adam ham lastigi makineye yüklüyor, makine lastigi istenilen ölçülerde kesip biçiyordu; isitiyor, kesiyor ve siçiyordu: bisiklet pedalları, dus boneleri, sıcak su siseleri... dikkatli olmak zorundaydın lastigi makineye yüklerken, kolunu kaptırman isten bile değildi, son üç yılda iki işçinin basına gelmişti: Durbin ve Peterson. Durbin'in maasını kes-memislerdi -gömleginin bir kolu sarkmış iskemlede otururdu bütün gün. Peterson'a ise bir süpürge ile bir faras vermişlerdi; tuvaletleri temizliyor, çöpü bosaltıyor, tuvalet kağıtlarını asiyordu. Herkes Peier-son'un bütün bu işleri tek kolla ne kadar iyi yaptığını konuşuyordu.

sekiz saatlik vardiya bitmek üzereydi. Dan Skorski lastigi makineye yükleyenlerden biriydi, aksamdan kalmaydı, çok zor geçmişti sekiz saat. dakikalar saat, saniyeler dakika gibi. ve basını kaldırıp baktığında kubbeli dairede 5 kişi seni gözlüyordu, ne zaman baksan seni izleyen on GÖZ.

Dan zaman kartını basmak üzereydi ki puroyu andıran ince uzun bir adam girdi içeri, yürürken ayakları yere değmiyordu bile puronun, adı Bay Blackstone'du.

"Hangi cehenneme gittigini sanıyorsun?"

"disari, çikiyorum buradan."

86

"MESAI," dedi Bay Blackstone.

"ne?"

"MESAI' dedim, etrafına bir bak. bu mali yukarı tasamak zorundayız."

Dan etrafına bakındı, makineye yüklenmemiş tonlarca lastik, ve mesainin en kötü tarafı ne zaman biteceğinin belli olmayıştı, iki saatten bes saate kadar sürebilirdi, bilemezdin, ondan sonra eve dön, yatağa gir ve ertesi gün makineye yine lastik yüklemek üzere yataktan kalk. üretimin, siparişlerin, makinelerin sonu gelmiyordu, bina sürekli patlama halindeydi, bosalarak, lastik kusarak, yığınla lastik lastik lastik ve kubbeli dairedeki 5 kişi durmadan zenginleşiyordu.

"ISININ BASINA!" dedi puro.

"hayır, yapamam." dedi Dan. "gücüm kalmadı."

"nasıl taşıyacağız bu mali?" diye sordu puro. "yarın lastik fabrikasından yeni mal gelecek, yer açmak zorundayız."

"bir bina daha kiralayın, daha fazla işçi çalıştırın, aynı insanları ölümüne çalıştırıyorsunuz, beyinlerine zarar veriyorsunuz, nerede olduklarının farkında bile değiller artık, BAK sunlara! su zavallılara bir bak."

ve doğruydı, insanlıktan çıkmışlardı, gözleri sulanmıştı, donuk ve deli bakıyorlardı, her şeye gülüp sürekli birbirleri ile alay ediyorlardı, ruhları damgalanmıştı. katledilmişlerdi.

"iyi adamlar bunlar," dedi puro.

"elbette, maaşlarının yarısı vergiye, diğer yansı da yeni arabalara, renkli televizyonlara, aptal karılarına ve dört bes farklı sigorta poliçesine gidiyor."

"ya herkes gibi mesaiye kalırsın ya da isinden olursun, Skorski."

"isimden oldum öyleyse, Blackstone."

"sana hiçbir şey ödememek geçmiyor değil aklımdan."

"Sendika."

"çekini postalarız."

"tamam, gecikmesin."

o binadan çıktığında her kovulduğunda ya da işi bıraktığında hissettiği o harikulade mutluluğu hissetti, onları orada bırakmak -"burada bir aileyiz, Skorski. istikbalini garanti altına aldın!" iş ne kadar boktan olursa olsun, işçiler bunu mutlaka söylerlerdi ona.

87

Skorski içki dükkanına uğradı, bir sise Grandad kapıp eve gitti, hiçbir şey yapmadan siseyi içti, yatağa girdi ve yıllardan beri uyumadığı kadar huzurlu uyudu, çalar saat sabahın altı buçukunda onu yapay ve

acimasiz insanliga uyandırmayacakti. öğleye kadar uyudu, kalkti, iki alka seltzer aldı ve posta kutusuna bakti, bir mektup.

Sevgili Bay Skorski:

Öykülerinizi ve siirlerinizi uzun süreden beri hayranlıkla takip ediyoruz, New York Üniversitesi'ndeki resim serginizden de hayli etkilendik. Burada, World Way Yayıncılık'ta bir editöre ihtiyacımız var. Adimizi duymus olduğunuzdan eminim. Yayınlarımız Avrupa, Afrika, Avustralya, ve evet, Uzakdoğu'ya bile dağıtılıyor. Birkaç yıl önce, 1962-63 yılları arasında SAKAT KUS adında bir derginin editörlüğünü yaptığınızı öğrendik ve dergi için yaptığınız seçimleri çok beğendik. Tam aradığımız gibi bir editör olduğunuzu düşünüyor, anlasabileceğimizi umuyoruz. Başlangıç için haftada 200 dolar verebiliyoruz, bize katılmayı kabul ederseniz onur duyacağız. İlgileniyorsanız bizi ödemeli olarak arayın, size uçak biletinizi ve yol masrafinizi havale ederiz.

en içten dileklerle

D.R Singo,

bas editör

World Way Yayıncılık.

Dan bir bira içti, tencereye iki yumurta koyup altını yaktı ve Sig-no'yu aradı. Signo'nun sesi metal bir borunun içinden geliyordu sanki, ama dünyanın en büyük yazarlarından birkaçını yayımlamıştı Signo. ve hayli samimi konuşuyordu, mektubundaki gibi resmi değildi.

"gerçekten istiyor musunuz beni?" diye sordu Dan.

"elbette," dedi Signo, "bunu mektubumda belirttim."

"pekala, havaleyi çıkarın, geliyorum."

"para yolda," dedi Signo, "sizi sabırsızlıkla bekliyoruz."

kapattı. Dan kapattı, sonra yumurtaların altını söndürüp yatağa girdi ve iki saat daha uyudu...

New York uçağına bindiğinde huzursuzdu, ilk kez uçuyor olduğu için belki, belki de Signo'nun sesindeki metal tını yüzünden, bilmiyor-

88

du nedenini, lastikten metale, çok meşguldü belki de Signo. bazı adamlar sürekli çok meşguldü. Skorski uçağına binmeden önce epey içmişti, yanında da biraz Grandad vardı, ama uçuşun yarısında viskiyi bitirdi ve hostesten içki istemeye başladı, hostesin ona ne verdiğinin bile farkında değildi -morumsu, tatlı bir içkiydi, viskinin üstüne hiç de iyi gitmiyordu, çok geçmeden bütün yolcularla konuşuyor, onlara eski şampiyon Rocky Garziano olduğunu söylüyordu, önce gülmüşlerdi, ama ısrarcılığı karşısında şüphelendiler:

"Evet, Rock'yim ben. Rocky, kimse duramadı karşımda! nasıl ayağa kaldırırdım seyirciyi!"

sonra midesi bulandı, zor attı kendini helaya, kusmuşunu ayakta kalanlara ve çoraplarına bulandırdı, ayakta kalanları ve çoraplarını çıkardı, çoraplarını yıkağı ve yalınayak çıktı dışarı, çoraplarını kurumaları için

bir yere birakti, ayakkabilarini baska bir yere, sonra da unuttu onlari nereye biraktigini.

koridorda yürümeye basladi, yalinayak.

"Bay Skorski," dedi hostes onu görünce, "yerinize oturun lütfen."

"Graziano. Rocky, ayakkabilarimi ve çoraplarimi kim çaldi, onu söyleyin siz bana. yakalarsam ikiye ayiracagim onu."

koridora kustu, yasli bir kadin yilan gibi tisladi ona.

"Bay Skorski," dedi hostes, "yerinize oturmaniz gerekiyor."

Dan hostesi bileginden kavradi.

"hoslandim senden, hemen burada tecavüz edecegim sana! gökyüzünde tecavüz! BAYILACAKSIN! eski boksör, Rock Graziano Illinois üzerinde hostese tecavüz etti! buraya gel!"

Dan hostesi belinden kavradi, korkunç bos ve aptal bir yüzü vardı kadinin; genç, bencil ve çirkin, bir tarla faresinin zekasına sahipti ve memeleri dümdüzdü, güçlüydü ama. kollarından sıyrilip pilot kabinine dogru kostu. Dan biraz daha kustu, sonra yerine oturdu.

yardimci pilot geldi, devasa kalçalari, iri bir çenesi, üç katli bir evi, kaçık bir karisi ve dört çocuğu vardı.

"Hey, arkadasim," dedi yardimci pilot.

"ne var, moruk?"

"aklini basina topla, kargasa çıkardigini duydum."

"kargasa mi? o da ne? ibne misin yoksa?"

"aklini basina topla diyorum sana!"

89

"git lan! biletim var benim!"

devasa kalçalar emniyet kemerini tuttuğu gibi bir mongo agacini hortumu ile kökünden söken bir filin rahatligi ve güç gösterisi ile bagladi.

"YERINDEN KALKMA!"

"Rock Graziano'yum ben!" dedi yardimci pilota, yardimci pilot kabinine dönmüştü bile. hostes gelip de Skorski'yi koltugunda ve emniyet kemeri bagli görünce kikirdadi.

"YIRMI SANTIM gösteririm sana!" diye bagirdi Dan hostese.

yasli kadin yilan gibi tisladi yine.

havaalanından yalinayak çıktı, Village'a bir taksi tuttu, bir oda bulmasi zor olmadı, kösedeki bari da

abucak buldu, sabahin ilk saatleri-na kadar o barda içti, hiç kimse iplak ayaklan ile ilgili tek soru sormadi ona. kimse onu farkedip tek kelime etmedi. New York'da oldugu kesindi.

ertesı sabah yeni ayakkabi ve çorap almak için dükkana yalınayak girdiginde bile kimse bir sey söylemedi, yüzyıllar geriye giden, anlamin ve/veya duyguların ötesinde karmasik bir kentti New York.

iki gün sonra Signo'yu aradi.

"yolculugunuz iyi geçti mi, Bay Skorski?"

"evet, tesekkür ederim."

"gle yemegimi Griffo'da yiyeceğim, hemen ksededir, yarım saat sonra orada bulusalım mı?"

"nerede bu Griffo? yani adresi ne?"

"taksi sofrne Griffo de, kafi."

kapatti. Signo kapatti.

taksi sofrne Griffo dedi ve çok geçmeden oradaydı, içeri girdi, kapinin önünde durdu. 45 kisi vardı içeride, hangisi Signo'ydu?

"Skorski?" diye bir ses duydu.

masalardan birinde oturuyordu. Signo. yaninda biri daha. kokteyl içiyorlardı, masaya oturduğunda garson onun da önüne bir kokteyl koydu.

isler yoluna giriyordu galiba.

"ben oldugumu nasıl anladın?" diye sordu Signo'ya.

"ben anlarım," dedi Signo.

insanın yüzüne hiç bakmıyordu Signo, içeriye her an bir kus veya

90

Ubangi'den zehirli bir ok girecekmiş beklentisi ile insanın kafasının üstünden bakınıp duruyordu.

"bu Garip," dedi Signo.

"evet, oldukça," dedi Dan.

"hayir, bu Bay Garip demek istiyorum, kideimli editrlerimizden biri."

"merhaba," dedi Garip, "yklerinizi ve siirlerinizi hep hayranlık duyarak okudum."

Garip ise öbür türlüydü: her an bir sey ıkabilecekmis gibi yere bakıp duruyordu -yag sizintisi veya bir vahsi kedi veya hamamböcekleri-nin istilasi, kimse bir sey söylemedi. Dan kokteylini bitirip onlari bekledi, çok yavas içiyorlardı, önemi yokmuş gibi. birer kokteyl daha içtiler, büroya gittiler...

masasini gösterdiler ona. masalar birbirlerinden buzlu camdan bölmelerle ayrılmislardi, camin ötesini göremiyordunuz, masanın arkasında beyaz camdan bir kapi vardı, kapalı, düğmeye bastığında masanın önüne buzlu camdan bölmen iniyordu, orada sekreterlerden birini düz-sen kimsenin ruhu duymazdı, sekreterlerden biri gülümsemisti ona. tanrim, ne vücut! dipdiri ve düzölmek için haykiran o vücut, sonra da gülümseme... ortaçağ iskencesi.

masanın üstündeki sürgülü cetvelle oynadı, on iki puntoluk matbaa harflerini ölçmekte kullaniliyordu, cetvel hakkında hiçbir şey bilmiyordu Dan. orada oturup cetvelle oynamaya devam etti. kırk bes dakika geçti, susamisti, masasının arkasındaki kapıdan çıkıp camlarla çevrili diğer masaların yanından geçti, her camdan bölmenin arkasında bir adam vardı, kimi telefodaydı, kimi önündeki kagittan karistiriyordu, ne yaptıklarını biliyorlarmış gibi görünüyorlardı. Griff'o'yu buldu, bara oturup iki kokteyl içti. sonra masasına döndü, oturup cetveli ile oynadı yine. yarım saat geçti, sonra kalkıp Griff'o'ya gitti yine. üç içki. tekrar cetvele, tekrar Griff'o'ya. kaç kez Griff'o'ya gittigini bilmiyordu artık, ama günün ilerleyen saatlerinde masaların yanından geçerken adamlar düğmelerine basıp camdan bölmelerini indirmeye başlamışlardı, o yürüdükçe bölmeler iniyordu, flip, flip, flip, sadece bir editör bölmesini indirmemisti. Dan durup ona baktı -ölmekte olan devasa bir adamdı, gerdani kat kat, yüzü sis, bir çocuğun plaj topu gibi yusuvarlak, adam Dan'e bakmadı, tavana bakıyordu ve çok öfkeliydi -yüzü ön-

91

ce kırmızıydı, sonra beyaz. Dan masasına gitti, düğmeye bastı ve kendini hapsetti, kapaşı çalındı, kapaşı açtı. Signo. Signo Dan'in basının üstünden baktı.

"sana ihtiyacımız olmadigina karar verdik."

"dönüş masrafımı kim karşılayacak."

"ne kadar tutar?"

"175 dolar isimi görür."

Signo 175 dolarlık bir çek yazdı, masanın üstüne koydu ve dışarı çıktı...

Skorski, Los Angeles yerine San Diego'ya gitmeye karar verdi, çoktandır Caliente hipodromunda oynamamisti, hem denemek istediği yeni bir sistemi vardı, ağırlık-mesafe-hız ilişkileri üstüne kuruluydu sistem, uçakta hayli ayıktı bu kez. bir gece San Diego'da kaldı, sonra Tijuana'ya bir taksi tuttu, sınırdaki taksi değıstirdi, Meksikalı taksi soforü kasabanın merkezinde iyi bir otele götürdü onu. içinde paçavralarının bulunduğu çantayı odadaki dolaba sokup kasabayı kesfe çıktı, altı sulariydi, pembe güneş kasabanın yoksulluğunu ve öfkelerini dindiren bir merhem gibiydi, zavallılar, Amerika'ya bu kadar yakın olmak, dilini konuşup yolsuzluğunu bilmek, ama köpekbahçinin karnina dolanmış bir sazan gibi zenginliğin ancak küçük bir parçasını koparabilmek.

bir bara girip tekila söyledi, müzik dolabında Meksika müziği çalıyordu, içkilerini yudumlamakla meşgul dört-bes Meksikalı vardı sadece, kadın yoktu, kadın sorun değildi Tijuana'da, zaten o anda son istediği şeydi herhalde yarı, kadın ayakbağı oluyordu insana, bir kadın bir erkeği 9.000 farklı biçimde öldürebilirdi, sistemini başarı ile uygulayıp 50-60 bin doları kaptıktan sonra Los Angeles ile San Diego arasındaki sahilde küçük bir ev satın alacaktı kendine, sonra elektrikli bir daktilo alacaktı, fırçalarını çıkaracaktı, Fransız sarabı içecek, her gece okyanus kıyısında yürüyüşe çıkacaktı, iyi yaşamakla kötü yaşamak arasındaki fark biraz talihtir ve Dan talihinin biraz açılması gerektiğini düşünüyordu; defterlere, muhasebe defterlerine göre alacaktı...

barmene günlerden ne olduğunu sordu, barmen, "persembe," dedi. iki günü daha vardı öyleyse, allar cumartesi gününden önce kosmuyorlardı. Aleseo, Amerikalı turistlerin bes günlük cehennemden sonra iki günlük cennet yasayabilmek için siniri geçmelerini beklemek zorun-92

daydı. Tijuana ilahti onlar için. parayı göster yeter ki. ama Amerikalılar bilmiyorlardı Meksikalıların onlardan ne kadar nefret ettiklerini; ceplerindeki dolarlarla Tijuana'yi satın almış gibi doluyorlar, gördükleri her kadına fahişe, her polise çizgi roman karakteri muamelesi yapıyorlardı, ama Amerikalılar Meksikalılardan çok az savaş kazanabildiklerini unutuyorlardı. Amerikalılar ya da Teksaslılar ya da bilmem ne olarak. Amerikalılar için kitaptan tarih olmaktan öteye gitmiyordu; ama Meksikalılar için öyle değildi, gerçekte, bir persembe aksami bir Meksika barında bir Amerikalı olmak hiç de kolay değildi, boga güreslerinin bile içine etmişti Amerikalılar; herseyin içine ediyorlardı.

Bir tekila daha söyledi.

"güzel bir kız ister misin, senyor?" diye sordu barmen.

"sagol dostum," diye cevap verdi, "ama ben bir yazarım, spesifik olarak .mdan ziyade genel olarak insanlıkla ilgiliyim."

böyle kendini beğenmiş bir laf ettiği için kendini kötü hissetti, barmen de uzaklastı.

ama huzurluydu içerisi, içti ve Meksika müziginin dinledi, bir süre için Amerikan toprağından uzak olmak iyi bir duyguydu, orada oturup başka bir kültürün arka kapisından girmek, nasıl bir sözcüktü o öyle? kültür, neyse, iyiydi orada olmak.

4-5 saat boyunca içti, kimse ona bulasmadı, o kimseye bulasmadı, ve sarhos oldu. sonra odasına çıktı, perdeyi çekti ve uzanıp Meksika ayını seyretti, içinden, biraz huzur nihayet, diye geçirdi ve uyudu...

ertesi sabah jambonlu yumurta yiyebileceği bir kafe buldu, jambon sert, yumurtalar fazla pismiş, kahve ise kötüydü, sikayetçi değildi ama. bostu içerisi, garson kadın sisman ve bir hamamböceği kadar aptaldı -hayatında dis agrisi çekmemiş, kabızlık çekmemiş, ölümü hiç düşünmemiş, hayati ise çok az. bir kahve daha içip o tatlı Meksika sigaralarından bir tane içti. farklı yanıyordu Meksika sigarasi -canlıymış gibi sıcak.

henüz öğle saatleriydi, bara gitmek için çok erkendi, ama atlar cumartesinden önce kosmuyorlardı ve daktilosu yoktu, kalemle yazamı- yordu, daktilonun makineli tüfegi andıran sesini seviyordu, yazıya katkısı vardı.

aynı bara gitti Skorski. Meksika müzigi çalıyordu yine. aynı 4-5 adam oradaydı, barmen tekila ile geldi, dünden daha nazikti sanki, ora-

93

da oturan 4-5 kisinin anlatacak bir hikayeleri vardı belki, zenci-yandas-liginin entelektüel bir yutturmacaya dönüşmesinden çok önce Central Bulvarı'ndaki zenci barlarında oturduğu günler geldi aklına, onlarla konuşup aynı beyaz adam gibi düşündüklerini öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayış -paradan başka bir şey düşünmüyorlardı onlar da. ve sarhos olup masalarının üstüne sızdı, ama onu öldürmelerini çok istemirken, ölüm gidilebilecek tek yolken öldürmemişlerdi onu.

şimdi de buradaydı. Meksika.

çabuk sarhos oldu, müzik dolabini sürekli besleyip Meksika müziği çaldı, çoğunu anlamıyordu. insani uyutan Romantik-melodik bir seyler vardı içinde.

sikilmaya başladı, kadın istedi, kadın gelip yanına oturdu, umduğundan biraz daha yaşlıydı, ağzının tam ortasında altın bir dişi vardı, en ufak bir istek duymadı onu düzmek için. eline bes dolar tutuşturup usturlu bir şekilde -ona göre en azından- gitmesini söyledi, kadın gitti.

tekilaya devam etti. bardaki bes kisi ve barmen oturmuş onu seyrediyorlardı, ruhlarına ulaşmalıydı! ruhları vardı mutlaka, nasıl böyle hareketsiz oturabiliyorlardı? kozanın içi gibi. ya da o tembel dört güneşinde pencerenin kenarında dolanan sinekler gibi.

Skorski kalkıp müzik dolabına bir tomar bozuk para attı.

sonra yerinden kalkıp dans etmeye başladı. Meksikalılar gülüşüp bağirdılar, cesaretlendiriciydi, biraz hayat nihayet!

Dan müzik dolabını beslemeye ve dans etmeye devam etti. bir süre sonra gülüşmeyi ve bağirmayı bırakmışlar sessizce seyrediyorlardı yine, tekila üstüne tekila söylüyordu, bes sessiz adama içki ismarladı, güneş batarken barmene içki ismarladı, gece ıslak ve kirliliği gibi Ti-juana'nın ruhuna sokulurken dans etti. hiç durmadan, çilgin gibi elbette, ama mükemmeldi, kurtuluş, nihayet. Central Bulvar'ı yaşıyordu bir kez daha. 1955 yılında bir kez daha. mükemmeldi, fırsatçılar gelip her-seyi bok etmeden çok önce oradaydı o.

iskemle ve barmenin temizlik bezi ile boga güresi bile yaptı...

Dan Skorski parkta uyandı, plazada, bir bankın üzerinde, ilk farket-tiği şey güneş oldu. güzeldi güneş, sonra basındaki gözlüğü fark etti. bir kulagından sarkıyordu, camlarından biri çerçeveden fırlamış havada sallanıyordu, dokunması ile yere düşüp parçalanması bir oldu. bü-

94

tün gece sallandıktan sonra betona düşüp parçalanmıştı.

Dan gözlüğün arka kalanını gömleğinin ön cebine soktu, sonra BOSUNA olacağını bildiği harekete gelmişti sıra... ama mecburdu, bilmek zorundaydı...

arka cebini yokladı.

gitmişti cüzdanı, bütün parası o cüzdanın içindeydi.

bir güvercin geçti ayagının yanından aylak aylak, boyunlarının isleyişinden nefret etmişti hep. aptalcaydı. aptal kanlar ve aptal patronlar ve aptal başkanlar ve aptal Isalar gibi.

ve onlara asla anlatamayacağı aptal bir hikaye vardı, su MOR ISIKLI mahallede otururken sarhos olduğu gece. çiçekli bir bahçenin ortasındaki cam bir kulübenin içine gerçek boyutlarda bir İsa koymuşlardı, hüznü, keyifsiz, ayaklarına bakarak duruyordu o kulübenin içinde... MOR BİR ISIK DÖKÜLÜYORDU ÜSTÜNDEN.

uyuz olmuştü Dan. bir gece kafayı iyice çektikten sonra o bahçeye gitmişti, yaşlı kadınlar bahçede oturmuş İsa'yı seyrediyorlardı. İse koyulmuştu Skorski, İsa'yı o plastik kafesten çıkaracaktı, zordu ama.

sonra bir adam gelmisti kosarak.

"hey! n'apiyorsun?"

"bu orospu çocugunu kafesten çikarmaya çalisiyorum! sakincasi var mi?"

"polis çagirdik..."

"polis mi?"

Skorski, Isa'yi yere birakip kaçmisti.

hiçligin Meksika plazasinin sonuna kadar.

bir oylan çocugu dizine vuruyordu, beyazlar giymis bir oylan çocugu, gözleri harikulade, ömründe bu kadar güzel göz görmemisti.

"kizkardesimi .ikmek ister misin, senyor?" diye sordu çocuk. "12 yasinda."

"hayir, bugün degil."

gerçekten üzgün uzaklasmisti çocuk, basi önüne sarkik. basaramaT misti. Dan hüüzünlendi çocuga.

sonra kalkip plazadan çikti ve yürümeye basladi, ama Kuzeye, Özgürlük Ülkesine dogru degil. Güneye. Meksika'nin içine.

çamurlu tarlalardan geçerken küçük çocuklar onu tasladi.

ama önemi yoktu, bu sefer ayaginda ayakkabilari vardi hiç olmazsa.

95

onlarin verecekleriydi istedigiy sey.

istedigiy sey onlardaydi.

geri zekalilarin ellerindeydi hersey.

Meksiko City yolunu yarilamis olarak küçük bir kasabadan geçerken mor bir Isa'dan farki yokmus dediklerine göre, LACIVERTMIS en azindan, ki yakindir.

kimse onu bir daha görmedi.

New York'da kokteyleri o kadar hizli içmekle iyi etmemisti belki.

ya da etmisti.

96

TECAVÜZ! TECAVÜZ!

Bazi testler yaptırmak için doktora gitmistem. Üç kez kan alınması gerekiyordu. İkincisi birincisinden on dakika, üçüncüsü ikincisinden on bes dakika sonra. İkinci kan alınmış, aradaki on bes dakikayı doldurmak için sokaga çıkmış yürüyordum. Yürürken karsi kaldirimdaki otobüs duragina oturan kadin dikkatimi çekti. Milyonlarca kadinin içinden biri çıkar ve içinizde uykuya yatmış ne varsa canlandırır. Yapılarında bir uyum vardır, giydikleri elbisedir bazen sizi çeken, ya da kendilerine özgü bir hava. Parlak san bir elbise vardı üstünde, bacak bacak üstüne atmisti. Ayak bilekleri ince ama bacaklari dolgun, kalçali bir kadindi. Yüzünde sizi oyun oynamaya davet eden bir sey vardı. Gizlice size gülüyormuş gibi.

Trafik lambasına yürüyüp karsiya geçtim. Otobüs duragina dogru yürüdüm. Kendime hakim olamiyordum. Yanina vardigimda kalkti ve yürümeye basladi. Kalçalari aklimi basimdan almisti. Topuk seslerini dinleyerek ardindan yürürken onu gözlerimle yiyordum.

Neyin var? diye geçirdim içimden. Kendine hakim olamiyorsun.

Umurumda bile degil, dedi içimde bir ses.

Postanenin önüne gelince içeri girdi. Ben de pesinden. Dört-bes kisilik bir sıra vardı. Ilik ve hos bir aksamüstüydü. İnsanlar düste gibiy-

97

di. Ben kesinlikle düsleydim.

Ondan bes santim uzaktayim, diye geçirdim içimden, ona dokunabilirim.

Yedi dolar seksen bes sentlik para havalesi yaptırdi. Sesini dinledim. Sesi bile özel bir sehvet makinesinden gelir gibiydi. Disari çıktı. Hiç isime yaramayacak bir düzine posta karti alıp telasla disari fırladim. Otobüs duragındaydi ve otobüs duraga yanasmak üzereydi. Son anda otobüse atlayıp yanındaki bos koltuga oturdum. Uzun süre yol aldik. Onu takip ettigimin farkındaydi mutlaka, ama rahatsız olmuş görünmüyordu.

Alti-yedi kilometre yol aldik. Aniden ayaga fırlayıp dügmeye basti. Ayak uçlarında yükseldiginde daracik elbisesi yukari çıktı.

Tanrim, dayanilir gibi degildi!

O ön kapidan indi, ben arka. İlk kösedden döndü, ben de pesinden. Bir kez olsun arkasına bakmamisti. Blok apartmanlardan olusmuş bir semtti. Izledikçe daha çekici buluyordum onu. Böyle kadinların sokakta yürümelere yasaklanmalı. Sonra "Hudson Arms" adında bir binaya girdi. O asansörü beklerken ben disarda durdum. Asansöre girdigini gördüm, asansörün kapisi kapanır kapanmaz binaya girdim. Asansör kapisinin önünde durup bekledim, kapinin açıldigini ve asansörden çıktigini duydum. Asansörün çağri dügmesine bastim, saymaya başladim.

Bir, iki, üç, dört, bes, alti...

Asansör geldiginde on sekize kadar saymistim.

Asansöre girip en üst dügmeye bastim, dördüncü kat. Saymaya başladim. Dördüncü kata geldigimde yirmi dörde kadar saymistim. Üçüncü katta bir yerlerde olmalıydı. Üçüncü kat dügmesine bastim. Altı

saniye. Sonra asansörden çıktım.

Bir sürü daire vardı. İlk dairede bulacak kadar sansli olmadıgıma karar verip ikinci dairenin kapisini çaldım. Kel kafalı bir adam açtı kapiyi. Üstünde fanila vardı, pantolon askisi kullanıyordu.

"Concord Hayat Sigorta Sirketi'nden geliyorum. Sigortanız yeterli mi?"

"Git," dedi kel ve kapiyi kapattı.

Yan kapiyi çaldım. Kirk sekiz yaslarında, yüzü kirismis, sisman bir kadın açtı kapiyi.

98

"İçeri girin lütfen," dedi.

Girdim.

"Oglum ve ben açız," dedi, "kocam iki yıl önce sokak ortasında düşüp öldü. Durup dururken. Ayda doksan dolarla geçinemiyoruz. Oglum aç. Ogluma bir yumurta alçak kadar para verebilir misiniz?"

Süzdüm kadini. Oğlan odanın ortasında durmuş siritiyordu. On iki yaslarında, irice ve biraz eblehti. Siritip duruyordu.

Kadına bir dolar verdim.

"Sagolun, Bayım! Sagolun!"

Kollarini boynuma dolayip beni öptü. Agzının içi ıslak ve yumusakti. Dilini agzima soktu. Kusacak gibi oldum. Dolgun ve tükürüklüydü dili. Memeleri çok iri ve yumusakti. Kollarından kurtuldum.

"Kendinizi çok yalnız hissettiniz olmaz mi? Bir kadına ihtiyacınız yok mu? İyi ve temiz bir kadimim ben, gerçekten. Benden hastalık filan kapmazsınız."

"Gitmem gerek," dedim, kendimi disari attım.

Üç kapi daha denedim, olmadı.

Dördüncüsünde buldum onu. Kapi hafif aralıktı. İçeri girip kapiyi kapattım. Zevkli döşenmisti içerisi. Hiç kimildamadan bana baktı. Ne zaman bagiracak, diye geçirdim içimden. Sertlesmistim.

Üstüne yürüdüm, saçından kavrayip öptüm. Karsi koymaya çalísti. San elbise üstündeydi hâlâ. Geri çekilip dört kez tokatladım. Tekrar kollanma aldığım da direnci kırılmisti. Bir süre birlikte sendeledik. Elbisesini yakasından göbегine kadar yırttım, sutyenini parçaladım. Inanılmazdı göğüsleri, volkanik. Göğüslerini emdim, sonra agzını öptüm. Elbisesini kaldırıp külotunu çıkardı. Ayakta aldım onu. Isimi bitirince kanepeye fırlattım. Açık bacakları ile bana bakıyordu. Doymamistim.

"Banyoya git," dedim, "temizlen."

Buzdolabını açtım. Bir sise kaliteli sarap buldum. İki bardak alıp sarap koydum. Banyodan çıktığında içkisini eline tutusturdum, kanepeye oturduk.

"Adin ne?"

"Vera."

"Zevk aldın mı?"

"Evet. Birinin bana zorla sahip olması hoşuma gider. Beni takip ettiğini biliyordum. Ümitlenmistim. Asansöre bindiğimde gelmeyince

99

cesaretini yitirdiğini düşündüm. Daha önce bir kez tecavüze ugradım. Güzel bir kadının erkek bulması kolay olmuyor. Erkekler erisilmez olduğumuzu düşünüyorlar."

"Bu şekilde giyinip sokaklara çıktığında erkeklere iskence ettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Evet. Bir dahaki sefere kemerini kullanmanı istiyorum."

"Kemerimi mi?"

"Evet. Kığımı, kalçalarımı, bacaklarımı kirbaçlamayı istiyorum. Canımı yak, sonra da bana sahip ol. Bana tecavüz edeceğini söyle."

"Tamam. Canını yakacağım. Sana tecavüz edeceğim."

Saçından kavrayıp vahsice öptüm, dudaklarını çiğnedim.

"Düz beni!" dedi, "Düz beni!"

"Dur," dedim, "biraz dinlenmem gerek."

Fermuarımı indirip kamisimi eline aldı.

"Ne kadar güzel. Mor, kavisli."

Agzına aldı. İsi biliyordu.

"Aman allahım!" diye inledim.

Teslim olmuştum. Altı-yedi dakika dayanabildim, sonra iligimi emdi.

"Bak," dedim, "bu geceyi burada geçireceğim anlaşılan. Gücümü toparlamam gerek. Ben dus yaparken bana yiyecek bir şeyler hazırla."

"Olur," dedi.

Banyoya girip kapıyı çektim, sıcak suyu açtım, giysilerimi çıkarıp astım.

Dusumu yaptım, üstüme bir havlu sarıp banyodan çıktım.

Aynı anda kapı açıldı, odaya iki polis daldı.

"Bu orospu çocuğu bana tecavüz etti!" dedi polislere.

"Bir dakika," dedim.

"Giyin ahbap," dedi polislerden iri yari olan.

"Bir saka mi bu, Vera?"

"Hayir, bana tecavüz ettin! Beni oral seks yapmaya zorladın!"

"Giyin ahbap," dedi iri polis, "bir daha söyletme!"

Banyoya girip giyinmeye başladım. Disari çıkar çıkmaz kelepçeyi geçirdiler.

"İrz düşmanı!" dedi Vera.

Asansöre binip aşağı indik. Lobiden geçerken herkes bana baktı.

100

Vera dairesinde kalmısti. Polisler kaba kuvvet kullanarak arka koltuga oturtular beni.

"Değer mi, arkadaş?" dedi iri polis, "bir kadın için hayatını mahvediyorsun, değer mi?"

"Tam da tecavüz sayılmaz," dedim.

"Genellikle öyledir."

"Evet," dedim. "Haklısın galiba."

Beni tutuklayıp hücreye tiktılar.

Bir kadının sözü yeterliydi. Adalet bu muydu? Sonra düşündüm. Bu kadına tecavüz etmiş miydim, etmemiş miydim?

Bilemiyordum.

Sonra uyumusum. Sabah greyfurt, çorba, ekmek ve kahve verdiler. Greyfurt? Klas bir yere düşmüştüm! Hücremde on bes dakika kadar geçirmistim ki kapı açıldı.

"Sanslisin, Bukowski, kadın davacı olmuyor..."

"Harika! Harika!"

"Adimini dikkatli at."

"Tabii, tabii!"

Pilimi pirtimi alıp disari çıktım. Otobüse bindim, otobüs degistirdim, apartmanın yakınında bir yerde indim. Bir süre sonra apartmanın kapisinin önündeydim. Ne yapacağıma karar veremiyordum. Yirmi bes

dakika durdum orada. Günlerden cumartesiydi. Evde olmalıydı. İçeri girdim, asansöre bindim, üçüncü kat düğmesine bastım. Üçüncü katta asansörden indim ve kapiyi çaldım. Evdeydi. İçeri daldım.

"Oglun için bir dolar getirdim," dedim.

Aldı.

"Tesekkür ederim! Tesekkür ederim!"

Agzini agzima dayadı. Islak bir elektrik süpürgesinden farksızdı. Tükürüklü dilini agzima soktu. Emdim. Elbisesini kaldırdım. İri, kocaman bir g.t. Bol g.t. Sol tarafında küçük bir deligi olan kocaman beyaz bir don. Boy aynasının karsısında idik. G.tünü kavrayıp agzimi agzina bastırdım. Dillerimiz iki çingiraklı yılan gibi oynastılar. Sertlesmistem.

Ebleh oğlan odanın ortasında durmuş bize siritiyordu.

101

KÖTÜ BİR KENT

Frank basamakları indi. Asansörlerden haz etmezdi.

Çok şey vardı haz etmediği. Merdivenden asansörlerden ettiğinden daha az nefret ediyordu.

Resepsiyon memuru ona seslendi: "Bay Evans! Bir dakikanızı rica edebilir miyim?"

Yulaf ezmesini andırıyordu resepsiyon memurunun yüzü. Zor tuttu Frank kendini ona vurmamak için. Resepsiyon memuru lobiye bakındı, sonra iyice Frank'e doğru eğildi.

"Bay Evans, sizi bir süreden beri izliyoruz."

Resepsiyon memuru bir kez daha lobiye bakındı, etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra öne eğildi yine.

"Bay Evans, sizi izliyoruz ve aklinizin bir parçasını yitirdiğinizi sanıyoruz."

Resepsiyon memuru doğrulup gözlerini Frank'in yüzüne dikti.

"Sinemaya gitmeyi düşünüyorum," dedi Frank, "önerebileceğin bir film var mı?"

"Konudan sapmayalım, Bay Frank."

"Pekala, aklimi yitiriyorum. Baska?"

"Size yardım etmek istiyoruz, Bay Evans. Aklinizin parçasını bul-102

düğümüz kanısında idim. Geri ister misiniz?"

"Pekala, aklimin parçasını bana geri verin."

Resepsiyon memuru masanın altından selofana sarılmış bir şey çıkardı."

"Iste, Bay Evans."

"Tesekkür ederim."

Frank paketi ceketinin cebine koydu ve disari çıktı. Serin bir sonbahar aksamiydi. Yürümeye basladi, batiya. Karsisina gelen ilk ara sokaga sapti. Elini ceketinin cebine sokup selofana sarili paketi cikardi. Selofani açti. Peynire benziyordu. Tadina bakti. Tadi da peynir tadiydi. Hepsini yedi, sonra ara sokaktan çıkıp caddede yürümeye basladi yine.

Karsisina çıkan ilk sinemaya daldi, biletini aldı ve karanliga girdi. Arka siradaki koltuklardan birine oturdu. Tenhaydi içerisi. Agir idrar kokusu vardı. Ekrandaki kadınlar 20'li yillarin kadinari gibi giyinmislerdi, saçlari vazelinli ve dümdüz arkaya taranmis. Burunlari fazlasi ile uzun görünüyordu, adamlar da gözlerinin altına sürme çekmişlerdi. Sesli bile degildi film. Ekranin altında sözcükler beliriyordu: BLANCHE BÜYÜK KENTTE YENIYDI. Saçlari düz ve jöleli bir adam Blanche'a siseden cin içiliyordu. Blanche sarhos oluyor gibiydi. BLANCHE'IN BASI DÖNER. ADAM ONU ANIDEN ÖPER.

Frank etrafina bakti. Heryerde baslar inip kalkiyordu. Adamlar birbirlerinin çüklerini emiyorlardi. Durmaksizin. Tek baslarina oturanlar otuzbir çekiyor gibiydiler. Peynir iyi gelmişti. Resepsiyon memuru daha cömert olsaymis keske.

ADAM BLANCHE! SOYMAYA BASLAR.

Ve her baktiginda tipin teki ona daha yakin oturmaktadır. Frank tekrar ekrana baktiginda adam iki üç koltuk daha yaklasmistir.

BLANCHE ALKOLÜN ETKISI ILE KENDINDEN GEÇMISKEN ADAM ONUNLA SEVISIR.

Bir kez daha bakti. Adam üç koltuk uzagındaydi. Derin nefes aliyordu. Sonra yanındaki koltuktaydi.

"Oooo," diye inledi, "ooooo, ooo, ah, ah!"

BLANCHE ERTESI SABAH UYANDIGINDA TECAVÜZE UGRADIGINI ANLAR.

Kiçini hiç silmezmiş gibi kokuyordu adam. Agzinin kenarından sal-

103

yalar akitarak Frank'e yaslandi.

Frank sustalinin düğmesine basti:

"Dikkat et," dedi, "biraz daha yaklasirsan canin yanabilir!"

"Aman tanrim!" dedi adam. Koltugundan fırlayip koridora çıktı, hizla en ön siraya gidip oturdu. Iki kisi is tutuyordu. Adamlardan biri digerinin borusunu üflerken diger onun kamisini sivazliyordu. Frank'e musallat olan adam oturup onlari seyretti.

ÇOK GEÇMEDEN BLANCHE GENELEVE DÜSER.

Sonra Frank'in isemesi geldi. Kalkip yaziya dogru yürüdü: ERKEK. İçeri girdi. İgrenç kokuyordu içerisi. Ögürdü, kabinin kapisini açti, girdi. Penisini çıkarip isemeye basladi. Sonra sesler duydu.

"Ooooooh tanrim oooooh oooooh tanrim bir yilan bu bir kobra tanrim oooh oooooh!"

Kabinleri ayiran bölmede bir delik vardi. Bir göz gördü delikte. Kamisini tutup döndü ve adamin gözüne isedi.

"aaah aaah. Pislik herif!" dedi adam. "insan degil canavarsin sen, orospu çocuğu!"

Adamin tuvalet kagidindan bir parça koparip yüzünü sildigini duydu. Sonra aglamaya basladi. Frank kabinde çıktı, ellerini yıkadi. Filmin devamini seyretmek istemiyordu. Sinemadan çıkıp oteline dogru yürümeye basladi. Lobiye girdiginde resepsiyon memuru basıyla ona isaret etti.

"Ne var?" dedi Frank.

"Özür dilerim, Bay Evans. Size takilmek istemistim sadece."

"Hangi konuda?"

"Biliyorsunuz."

"Hayir, bilmiyorum."

"Aklinizi yitirmeniz konusunda. İçkiliydim. Kimseye bir sey söylemeyin, isimden olabilirim. Saka ediyordum."

"Ama aklimi yitiriyorum," dedi Frank, "peynir için de tesekkürler."

Sonra döndü, merdivenden yukari çıktı. Odasına girince gidip yazi masasına oturdu. Sustaliyi çıkardi, düğmeye basti, bıçağı seyretti. Tek tarafı iyice bilenmistti. Birine rahatlıkla sokabilir ya da etinden bir parça koparabilirdiniz. Düğmeye basıp bıçağı kapattı. Sonra kagit kalem bulup yazmaya basladi:

"Sevgili Anneciğim:

104

Kötü bir kent burasi. Seylan'in eline geçmis. Cinsellik heryerde ve Tanrı'nin kastettigi gibi Güzellik araci olarak degil, Kötülük araci olarak kullaniliyor. Evet, bu kent kesinlikle Seylan'in eline geçmis. Genç kizlara zorla cin içirilip tecavüz ediliyor, kizlar geneleve düşüyor. Korkunç. Inanilmaz. Yüregim paramparça.

Dün gece sahilde yürüdüm, sahil sayılmaz aslında, kayalıklarda. Sonra durdum, oturup Güzelliği içime çektim. Denizi, gökyüzünü, kumu. Sonsuz bir huzur kapladı içimi. Sonra mucizevi bir sey oldu. Üç sincap üstüne oturduğum kayanın dibinden beni gördüler ve kayaya tirmanmaya basladılar. Kayada bana dogru tirmanirken taslarin ve yariklarin arasindan bana bakan minik yüzlerini görebiliyordum. Sonunda kayayı tirmanip ayaklanma geldiler. Gözlerini yüzüme dikmislerdi. Anneciğim, ömrümde bu kadar güzel göz görmedim -günahtan arinmis: gökyüzü, deniz, Sonsuzluk, hersey o gözlere sigmisti. Sonunda ben kalktim ve onlar...

Kapi çalindi. Frank kalkti, kapiya gitti, açti. Resepsiyon memuruydu gelen.

"Bay Evans, lütfen, sizinle konuşmam gerek."

"Pekala, içeri gir."

Resepsiyon memuru kapıyı kapatıp Frank'in önünde durdu. Sarap kokuyordu.

"Bay Evans, aramızda geçen konuşmadan lütfen idareye söz etmeyin."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Harika bir adamsınız siz, Bay Evans. Biliyorsunuz, son zamanlarda içiyorum."

"Bağışlandın. Şimdi git."

"Bay Evans, size söylemek istediğim bir şey var."

"Söyle."

"Size asıgım, Bay Evans."

"Ne, ruhuma demek istiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ne?"

"Bedeninize, Bay Evans. Lütfen alınmayın ama beni köklemenizi istiyorum."

105

"Ne?"

"KÖKLEYİN BENİ, Bay Evans! Amerikan Donanmasının yarısı üstümden geçmiştir! Denizciler malin iyisinden anlarlar, Bay Evans. Temiz bir kış deliği gibisi yoktur!"

"Odami hemen terket!"

Resepsiyon memuru kolunu Frank'in boynuna doladı, ağzını ağzına yapıştırdı.

"Seni iğrenç orospu çocuğu! ÖPTÜN BENİ"

"Sizi seviyorum, Bay Evans!"

"Seni iğrenç domuz!"

Frank sustaliyi çıkardı, düğmeye bastı, bıçak fırladı, bıçağı resepsiyon memurunun karnına sapladı. Sonra çıkardı.

"Bay Evans....tanrım..."

Resepsiyon memuru yere yigildi. İki elini karnina bastirmis kanamayi durdurmaya çalisiyordu."

"İbne seni! BENİ ÖPERSİN HA!"

Frank yere egilip resepsiyon memurunun fermuarini açti. Sonra kamisini çıkardi, yukari dogru çekti, üçte ikisini kesti.

"Ah tanrim tanrim tanrim..." dedi resepsiyon memuru.

Frank banyoya gitti, elindeki et parçasini tuvalete fırlattı. Sonra sifonu çekti. Ellerini sabunla güzelce yıkadı. Tuvaletten çıktı ve masaya oturdu yine. Kalemı aldı.

"... kaçistilar, ama Sonsuzlugu görmüstüm.

Annecigim, bu kentten, bu otelden ayrılmak zorundayım, -Seytan herkesin ruhuna sizmis. Sana bir sonraki kentten yine yazacağım -San Francisco, Portland ya da Seattle olur saniyorum. Seni sürekli düşünüyor, muflu ve saglikli olmanı diliyorum. Tanrı hep seninle olsun

sevgi ile

oglund

Frank"

Zarfin üstüne adresi yazdı, mektubu içine koydu, yapistirdi, pulladı, kalkip dolapta asili olan ceketinin iç cebine koydu. Sonra dolaptan bir bavul çıkardı, yatağın üstüne koydu ve esyalarını toplamaya başladı.

106

BİR DOLAR YIRMI SENT

yaz sonunu seviyordu en çok, hayır sonbahari, sonbahari belki de, her neyse, kumsal serin oluyordu ve gün batımından hemen sonra sahilde yürümek hosuna gidiyordu, kimseler olmazdı, su kirli görünürdü, ölümcül görünürdü su ve martılar uyumak istemezlerdi, nefret ederlerdi uyumaktan, martılar üstüne doğru uçtular, gözlerini, ruhunu, ruhundan arta kalani ister gibi uçtular üstüne doğru.

ruhundan arta fazla bir şey kalmamışsa ve bunun farkındaysan biraz ruhun vardır yine de.

kuma oturup suya bakardı, herseye zor inanılırdı suya bakınca, Çin diye bir ülke olduğuna ya da ABD'ye ve Vietnam'a, bir zamanlar çocuk olduğuna, hayır, buna inanmak zor değildi, onu unutamazdı, bir de erkeklik çağını: çalıştığı işler ve kadınlar, sonra kadinsizlik, şimdi de işsizlik, altmışında bir berdus, bitmiş, bir hiç. bir dolar yirmi sent nakit vardı cebinde, bir haftalık kirasını ödemisti bir de. okyanus... kadınları düşündü yine. birkaçı iyi davranmisti ona. diğerleri kurnaz, gürültücü, biraz deli ve çok zor kadınlar olmuşlardı, odalar ve yataklar ve evler ve Noeller ve işler ve sarkılar ve hastaneler ve donukluk, donuk günler ve geceler ve anlam eksikliği ve fırsat eksikliği.

ve şimdi, altmış yılın karşılığı: bir dolar yirmi sent.

sonra gülüşmeler duydu arkasında, battaniyeleri vardı, kutu birala-

107

n vardı, kahveleri ve sandviçleri vardı, güldüler, güldüler, iki delikanlı ile iki genç kız. ince, esnek vücutlar, kaygısız, sonra içlerinden biri onu fark etti.

"hey, NEDİR O?"

"tanrım, bilmiyorum!"

"insan mı?"

"nefes alıyor mu? düzer mi?"

"neyi düzer mi?"

güldüler.

sarap sisini kaldırdı, biraz kalmıştı dibinde, içmenin tam sırasıydı.

"KİMİLDADI! bak, KİMİLDADI!"

ayaga kalktı, pantolonuna yapışmış kumları silkeledi.

"kolları ve bacakları var! yüzü var!"

"YÜZÜ MÜ?"

güldüler yine. anlayamıyordu. böyle değildi gençler, genç insanlar kötü değildi, neydi bunlar?

yanlarına gitti.

"yaşlılıkta kullanılacak bir şey yoktur."

gençlerden biri bira kutusunu fırlattı.

"harcanmış yıllarda vardır, babalık, sen harcanmış bana kalırsa."

"hâlâ iyi bir adamım ben evlat."

"kızlardan biri altına yatsa ne yapabilirsin, babalık?"

"böyle KONUSMA, Rod!" dedi uzun kızıl saçlı genç kız. rüzgârda saçını düzeltiyordu, kendi rüzgârda uçusuyor gibiydi, ayak parmaklarını kuma gömmüştü.

"ne diyorsun, babalık? ne yaparsın? kızlardan biri altına yatsa ne yaparsın? ha?"

yürümeye başladı, battaniyenin etrafından dolanıp kumda kaldırma doğru yürüdü.

"ne biçim konuştun zavallı adamla, Rod? bazen NEFRET ediyorum senden!"

"BURAYA GEL, güzelim!"

"HAYIR!"

arkasına bakti, Rod'un kizi kovaladigini gördü, kız bir çiglik atti, sonra güldü. Rod kizi yakaladi, kumda yuvarlandilar, gülerek bogustu-108

lar. öbür çiftin ayaga kalkip öpüstüğünü gördü.

kaldirima ulasti, banklardan birine oturup ayagindaki kumlan temizledi, on dakika sonra odasindaydi, ayakkabilarini çıkardi, yataga uzandi, isigi yakmadi.

kapi çalindi. "Bay Seed?"

"efendim?"

kapi açildi, ev sahibesi Bayan Connors gelmisti, altmis bes yasindaydi Bayan Connors, karanlikta yüzünü seçemiyordu. iyiydi yüzünü seçememesi.

"çorba pisirdim, çok güzel, size bir tas çorba getireyim mi?"

"hayir, istemiyorum."

"hadi Bay Sneed. nefis çorba, leziz! bir tas getireyim!"

"peki."

yataktan kalkip iskemleye oturdu ve bekledi. Bayan Connors kapiyi açık birakmisti, isik süzülüyordu içeri, bir isik demeti, bacaklarına ve kucagina dökülen bir isik demeti. Bayan Connors çorbayı kucagina yerlestirdi, bir tas çorba, bir kasik.

"çok begeneceksiniz, Bay Seed, güzel çorba yaparım."

"tesekkür ederim," dedi.

oturup çorbayı seyretti, çis sansiydi, tavuk suyu. etsiz, çorbadaki yağ kabarcıklarına bakti öylece, bir süre oturdu, sonra kalkip kasigi si-fonyerin üstüne koydu, çorbayı pencereye götürdü, tel örgüyü sessizce açıp çorbayı topraga döktü, buhar çıktı topraktan, tasi sifonyerin üstüne koydu, kapiyi kapatti ve yataga girdi, her zamankinden daha karanlikti, severdi karanligi, karanlik anlamlıydı.

kulak kabartti, dalgaların sesini duydu, bir süre okyanusu dinledi, sonra iç geçirdi, derin bir iç geçirdi ve öldü.

109

ÇORAPSIZ

Barney kiçindaydi, ben agzında; Barney önce bitirdi, ayak basparmagini hatunun kiçına soktu, salladi ve "nasil, bunu begendin mi?" diye sordu, hatun o anda cevap veremedi, benim isimi bitirdi, sonra bir-iki saat kadar içtik, sonra ben kiçına geçtim, Barney agzına, sonra Barney evine gitti, ben de evime, sizincaya kadar içtim.

saat aksamin dört buçuguna geliyordu, kapinin zili çaldi. Dan gelmisti, hasta ya da uykuya muhtaç

olduğumda Dan mutlaka gelir, bir siir atölyesi isleten bir tür komünist entelektüeldi Dan ve klasik müzikten anlardı; minik bir sakalı vardı, sohbet sırasında son derece sikici nükteler yapmadan edemezdi, daha da kötüsü -kafiyeli siir yazardı.

ona baktım ve "hasiktir," dedim.

"yine mi hastasin, buk? buk kusacak, kusmuk buk!"

ne kadar dogru, banyoya kosup bosalttim.

döndüğümde bütün arsizligi ile kanepemde oturuyordu.

"evet?" diye sordum.

"bahar dinletisi için siirlerine ihtiyacimiz var."

dinletilerine bir kez olsun katılmamış, hiçbir zaman ilgilenmemiştim, ama yıllardan beri evime gelip kafa ütülüyordu ve hâlâ onu basımdan savmanın usturlu bir yolunu bulamamıştım.

110

"elimde hiç siir yok, Dan."

"dolap dolusu siir olurdu sende eskiden."

"biliyorum."

"dolabına bakabilir miyim?"

"bak."

buzdolabına gidip bir bira aldım, döndüğümde Dan elinde burusuk sayfalarla oturuyordu.

"hey, su fena degil, bu bok! bu da bok! bu da öyle. hehehehe! ne oldu sana, Bukowski?"

"bilmiyorum."

"himm. su fena sayılmaz, bu bok! bu da!"

o siirlerimi degerlendirirken kaç bira içtim bilmiyorum, ama kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"bu..."

"Dan?"

"evet, evet?"

"tanidigin bir .mcik var mi?"

"ne?"

"topu topu on santime tav olacak bir kadın tanıyor musun?"

"bu şiirler..."

".iktir et şiirleri! .m diyorum, moruk, .m!"

"Vera olabilir belki..."

"yürü!"

"bu şiirlerin birkaçını almak isterim..."

"al. ben giyinirken bir bira içmek ister misin?"

"bir biradan zarar gelmez."

ona bir bira verdim, robumu çıkarıp eski giysilerimi üstüme geçirdim, bir çift ayakkabı, yırtık bir sort, fermuari ancak 4/3 kapanan bir pantolon ve eski bir gömlek, kapıdan çıkıp arabaya bindik, yolda durup bir sise skoç kaptım.

"seni hiç yemek yerken görmedim," dedi Dan, "yemek yemez misin sen?"

"sadece belli şeyler."

yolu tarif etti. indik arabadan; skoç, ben ve Dan. hayli lüks bir evin zilini çaldık.

kapıyı Vera açtı. "Ooo, selam, Dan."

111

"Vera, bu...Charles Bukowski."

"öyle mi? Charles Bukowski'nin neye benzediğini hep merak etmişimdir."

"evet. ben de." onu itip içeri girdim, "bardak var mı?"

"elbette."

Vera bardakları alıp geldi, herifin teki oturuyordu kanepede, iki bardaga skoç koydum, birini Vera'ya verdim, ötekini kendim aldım, kanepede oturan adamla Vera'nin arasına oturdum. Dan karsımıza oturdu.

"Bay Bukowski," dedi Vera, "şiirlerinizi okudum ve..."

"şiirin .mina koyayım," dedim.

"Ooo," dedi Vera.

bardagami dipledim, uzanıp Vera'nin etegini dizlerine kadar sıyırdım, "bacakların harikulade," dedim.

"biraz tumbul olduğumu düşünüyorum," dedi.

"halt etmissin! mükemmelsin!"

kendime bir skoç daha koydum, eğilip Vera'nin dizlerinden birini öptüm, skoçtan bir yudum alıp biraz daha yukardan öptüm.

"ben gidiyorum!" dedi kanepenin öbür ucunda oturan adam. kalktı ve gitti.

öpüslerin arasına beylik laflar sikistiriyordum. Vera'nin içkisini tazeledim, çok geçmeden kiçina kadar çıkarmıştım etegini, külotunu gördüm, sahaneydi, bildiğimiz malzemeden değildi, eski yorganları andırıyordu -ipek kabartma dörtgenler, yumusacık; külot haline getirilmiş minik bir yorgan- ve nefis renkler: yeşil, mavi, sarı, lavanta, gerçekten çok güzel bir külottu.

basımı bacaklarının arasından kaldırdığımda Dan karsımıza oturmuş pırl pırl parlıyordu. "Dan, evladım," dedim, "senin gitme zamanın geldi sanıyorum."

istemeye istemeye kalkıp gitti, röntgen daha sonra çekilecek otuz-bire renk katar, ama genellikle bir yerden zor kalkıp giderdi, ben de öyleydim.

dogrulup bir içki daha koydum kendime. Vera bekledi, hiç acele etmeden içkimi yudumladım.

"Charles," dedi.

"Bak," dedim, "içkiyi severim, merak etme. birazdan sıra sana ge-

lecek."

Vera elegi kiçinde oturup bekledi, "sismanım," dedi, "sisman bulmuyor musun beni?"

"hayır, mükemmelsin, hafif yağlı, sonsuza dek eriyebilirim sende."

içkimi dipledım, bir tane daha koydum.

"Charles," dedi.

"Vera," dedim.

"ne?" diye sordu.

"dünyanın en büyük sairiyim," dedim.

"yasayan mı yoksa ölü mü?"

"ölü," dedim, uzanıp göğüslerinden birini kavradım, "kiçina bir morina balığı sokmak geliyor içimden, Vera!"

"neden?"

"yahu nerden bileyim?"

etegini indirdi, bardağımı dipledım.

"yarigindan isiyorsun, degil mi?"

"sanirim."

"iste, siz kadinlarin en büyük sorunu bu."

"Charles, korkarim ki senden gitmeni isteyecegim, yarin erken kalkip ise gitmek zorundayim."

"is. çis."

"Charles," dedi, "lütfen git."

"tasalanma yavrucugum, düzecegim seni. ama içkiye çok düskün bir adamim ben. biraz daha içmek istiyorum."

kalktigini gördüm, umursamadim, kendime bir içki daha koydum, basimi kaldirdigimda Vera karsima dikilmisti, yaninda bir kadin vardi, hiç de fena sayilmazdi yanindaki kadin.

"beyefendi," dedi öteki kadin, "ben Vera'nin arkadasiyim, onu korkutmussunuz, yarin sabah erken kalkmasi gerekiyormus, sizden gitmenizi rica ediyorum!"

"DINLEYIN, KANCIKLAR, IKINIZI DE DÜZECEGIM, SÖZ VERİYORUM! BIRKAÇ IÇKI DAHA IÇMEME IZIN VERIN. BÜTÜN ISTDIGIM BU! IKINIZI DE TEMİZ BİR ON SANTİM BEKLIYOR!"

orada oturmus sisenin dibini görmek üzereydim ki iki aynasiz girdi içeri, ayakkabilarimi ve çoraplarimi çikarmis sortumla oturuyordum.

113

sevmistim orayi, çok hos bir daireydi.

"beyler?," dedim, "Nobel komitesinden misiniz? Yoksa Pulit-zer'den mi?"

"ayakkabilarini ve pantolonunu giy," dedi polislerden biri. "HEMEN!"

"beyler, Charles Bukowski ile muhatap oldugunuzun farkinda misiniz?" diye sordum.

"kimligine karakolda bakariz, simdi ayakkabilarini ve pantolonunu

giy-"

taktilar kelepçeyi, her zamanki gibi fazla siki, küçük çentikler damarlarima batiyordu, göz açip kapayincaya kadar disari çikarmislardi beni, bacaklarimin gidebileceginden daha hizli, dünya beni izliyormus duygusuna kapildim ve tuhaftir, bir seyden utaniyormusum gibi hissettim kendimi, suçlu, boktan, eksik, harcanmis bir makineli tüfek mermisi gibi.

"büyük asiksin, öyle mi?" diye sordu polislerden biri.

yadirganacak derecede samimi ve insani bir soru oldugunu düsündüm, "çok güzel bir daireydi," dedim, "ve külotunu görmeliydin."

"kes sesini!" dedi öbür polis.

fazla özen göstermeksizin arka koltuga fırlattılar beni. bacaklarımı uzatıp o rahat ve kibirli konuşmalarını, tanrısız radyolarını dinledim, kendimi ne zaman bu durumda bulsam polislerin benden üstün oldukları hissine kapılıyorum, gerçek payı yok da değil...

karakol - alisilagelmis fotoğraf çekimi, ceplerdeki eşyaların alınması, zamanla bazı şeyler değişiyordu, çağdaşlaşıyordu. sonra sivil bir memur geldi, sol basparmagımla sorun yaşadığım parmak izi faslı: "RAHAT OL! KENDİNİ KASMA!" bu sol basparmakla ilgili olarak suçluluk duygusu hep. ama insan kodeste nasıl RAHATLAR?

sivil memur sorular sorup önündeki yeşil formu doldurdu, sürekli gülümsüyor.

"canavar bu insanlar," dedi alçak sesle, "senden hoşlanıyorum, çıkınca beni ara." bir kâğıt parçası tutuşturdu elim, "canavar bunlar," dedi, "dikkatli ol."

"arayacağım seni," diye yalan söyledim, yardım edebileceğini düşünerek, içeri girdiğinde anlayışlı bir ses harikulade gelir insana...

"bir telefon hakkın var," dedi gardiyan, "kullan."

114

herkesin son derece rahat bir şekilde yerde yattığı, birbirinden sigara istediği, güldüğü, horladığı ve isediği ayyas kogusundan çıkardı beni. Meksikalılar yatak odalarındaydılar sanki, kışkırdıkları rahatlıklarını.

kogustan çıkıp telefon rehberini karıştırmaya başladım, işte o an anladım tek dostum bile olmadığını, sayfaları çevirip duruyordum.

"ne kadar sürecek bu iş?" dedi gardiyan, "on beş dakikadır burdasın."

çabuk bir karar verip bir numara aradım, bir zamanlar sarhosken kodese düşmesine neden olduğum bir arkadaşımın annesi açtı, beni şiçip sivadi, mizah anlayışı sifirden yaşlı kancığın, gardiyan beni kogusa tıktı yine.

işte o zaman kogusta çorapsız tek adam olduğumu farkettim. o ayyas kogusunda yüz elli kişiydik ve yüz kırk dokuzunun ayagında çorap vardı, çoğu yük trenlerinden inmişlerdi, tek ben çorapsızdım. dibe vurduğumu sanıp bir dip daha olduğumu keşfedebiliyordu insan.

gördüğüm her yeni gardiyandan telefon hakkımı talep ettim, kaç kişiyi aradığımı bilmiyorum, sonunda vazgeçip orada çürümeye karar verdim, sonra kogusun kapısı açıldı ve adım okundu.

"kefaletle serbestsin," dedi gardiyan.

"allah allah," dedim.

kefalet işlemi boyunca, ki bir saat kadar sürer, kefaletimi ödeyen meletin kim olduğunu düşünüp durdum, herkesi geçirdim aklımdan, kimdi bu dost? dışarı çıktığımda benden nefret ettiklerini sandığım bir adamla karisi olduğumu öğrendim, kaldırımda bekliyordular.

arabaları ile beni evime bıraktılar, onlara kefalet bedelini ödedikten sonra arabalarına kadar geçirdim, kapıdan içeri girdiğimde telefon çalıyordu, bir kadın sesi. iyi gelmişti. "Buke?"

"evet, güzelim, kimsin? biraz önce kodesten çıktım."

Sacramento'dan bir .mcik. ama kamisimla ona ulaşamıyordum ve hâlâ çorap yoktu ayagımda.

"zaman zaman şiirlerini tekrar tekrar okuyorum, Buke. hepsi zamana direniyor, hiç aklımdan çıkmıyorsun, Buke."

"sagol, Ann, aradığın için teşekkür ederim, çok tatlısın ama gidip içecek bir şeyler almalıyım."

"seni seviyorum, Buke."

"ben de, Ann..."

gidip bir altılık, bir de küçük sise skoç aldım, ilk skoçu koyuyor-

115

dum ki telefon çaldı, bardağı bir dikiste yarılayıp telefonu açtım.

"Buke?"

"Evet. Buk. biraz önce kodesten çıktım."

"biliyorum. Vera ben."

"asagilik kaltak, polis çağırdın."

"korkunçtun, korkunç, tecavüz suçlamasında bulunmak isteyip istemediğimi sordular, istemediğimi söyledim."

kapının zincirini sürmüştü ama içeriyi görebiliyordum, skoç ve bira dolanıyordu kanımda, üstünde robu vardı, agzıma girmeye can atan çok dolgun bir göğüs gördüm.

"Vera, bebegim," dedim, "seninle çok iyi dost olacağımızı sanıyorum, can ciger, polisleri çağırdığın için seni bağışlıyorum, beni içeri al."

"hayır, hayır, Buke, seninle asla dost olamayız! korkunç bir kişiliğin var!"

göğsü yalvarıyordu.

"Vera!..."

"hayır, Buke, esyalarını al ve git. lütfen, lütfen!"

cüzdanimi ve çoraplarımı aldım, "pekala, sisko, peltelesmiş kiçına kına yak!"

"Ooo," dedi ve kapıyı çarptı.

otuz bes dolarimin içinde olup olmadığını kontrol etmek için cüzdanıma bakarken Aaron Copeland çaldığını duydum, özenti kalmak.

bu kez polis esliği olmaksızın geçtim park girişini, biraz aşağıda arabamı buldum, bindim, çalıştı, motoru isittim, kadim dost. ayakkabılarımı çıkardım, çoraplarımı giydim, sonra da ayakkabılarımı, sonra da bir kez daha iyi bir yurttaş olarak geri vitese taktım, iki arabanın arasından çıktım, karanlık sokakta kuzeye doğru yol aldım. Kuzeye Kuzeye kuzeye...

kendime doğru, evime doğru, bir şeylere doğru, akımdaki külüstür biliyordu, sonra ben de bildim, ve bir trafik ışığında unutulmuş yarım bir puro buldum küllükte, puroyu yaktım, burnumu da, sonra yeşil yandı, purodan bir duman aldım, mavi dumani üfledim. riske girmemek, kaybetmemek, aynı yere dönmek sadece ölümlere mahsustu.

tuhaf: bazen düzümlemek yarım yamalak bir düzünden daha iyiydi.

yanılıyor da olabilirim, genellikle yanıldığım söylenir.

116

SAKIN BİR GECE

ziyaretime gelen insanlar biraz tuhaftır, ama hemen hemen herkes tuhaftır biraz; dünya her zamankinden daha çok sallanıp titreliyor ve sonuçları asikar.

içlerinden biri; hafif sisman, minik bir sakal bırakmış, hayli sağlıklı görünüyor, bir siir dinletisinde benim siirlerimden birini okumak istiyor, olur, diyorum ve ona siirin nasıl okunması gerektiğini anlatıyorum, keyfi kaçıyor.

"hani bira? tanrı askına, içecek bir şeyin yok mu?"

14 tane ay çekirdeği avuçlayıp ağzına atıyor, makine gibi çigniyor, gidip buraları getiriyorum, bu oğlan, Maxie, ömründe bir gün olsun çalışmamış. Vietnam'dan yırtmak için habire üniversiteye gidiyor, şimdi de hahamlık eğitimi görüyor, müthiş bir haham olacağından hiç süphem yok. yeterince şehvetli ve palavracı, iyi bir haham olacak, ama aslında savaşa karşı değil, o da bir çokları gibi savaşları iyi ve kötü olarak ikiye ayırıyor. İsrail-Arap savaşına katılmak istedi ama bavulunu yapma fırsatı bulamadan savaş bitti, uzun lafın kısası, insanlar birbirlerini öldürmeye devam edecekler, yeter ki onlara mantıksal bir neden verin. Kuzey Vietnamlı öldürmek doğru değil. Arap öldürülebilir. iyi bir haham olacak.

birayı elimden kapıp ağzındaki ay çekirdeklerini suluyor.

117

"isa askına," diyor, "isa'yi siz öldürdünüz," diyorum, "o muhabbete hiç girme!" diyor, "girmeyeceğim, tarzım değil."

"DEHSET CADDESİ için yüklü telif aldığını duydum, isa askına derken onu kastediyordum."

"evet. yayınevinin en iyi satan yazarıyım. Duncan, Creeley ve Le-vertov'un birlikte sattıklarından fazla satıyorum, ama bu hiçbir şey ifade etmeyebilir- L.A. Times' da çok satıyor ama hiçbir şey yok L.A. Times' da." "evet."

biralarimizi yudumladik.

"Harry nasıl?" diye sordum. Harry akıl hastanesinde yatmış bir oğlandı, ilk şiir kitabına önsöz yazmıştım, iyiydi şiirler, haykırıyorlardı. sonra Harry benim reddettiğim bir işi kabul etti -pornografik dergilere öykü yazmak, ben editöre "hayır" dedim, Harry'yi yolladım, durumu vahimdi Harry'nin; bebek bakıcılığı yapıyor, şiir mi yazmıyordu.

"ha, Harry. DÖRT motosikleti var. 4 Temmuz'da arkadaşlarını arka bahçesine toplayıp 500 dolarlık havai fişek patlattı. 500 dolar on beş dakikada havaya uçtu." "nerden nereye," dedim.

"evet. domuz gibi olmuş, viskinin en kalitelisini içiyor, sürekli yemek yiyor, kocası ölünce 40.000 dolarlık mirasa konan bir hatunla evlendi, kocasının dalgıçlığa merakı varmış, kaza geçirip ölmüş, yani bogulmuş, dalgıç giysisi şimdi" Harry'de." "harikulade." "seni kiskaniyor ama." "neden?"

"bilmiyorum, adını duyar duymaz köpürüyor." "pamuk ipliğinden sarkıyorum ben. isim bitmiş." "ikisinin de önlerine birbirlerinin adları islenmiş kazakları var. karısı Harry'nin çok büyük bir yazar olduğunu düşünüyor, edebiyattan filan anlayan bir tip değil. Harry'ye çalışabileceği bir stüdyo yapmak için duvarlardan birini yıkıyorlar. Proust'un gibi ses geçirmez olacakmış. Proust değil miydi, yoksa yanılıyor muyum?" "odasının duvarlarını mantar kaplatan mı?" 118

"evet. galiba, neyse, iki bin dolara patlayacakmış. büyük yazarı duvarları mantar kaplı odada yazarken görebiliyorum, 'Lilly bir serçe gibi sıçradı çiftçi John'un tel örgüsünün üstünden...'"

"birakalım su herifi, o kadar gülünç ki paranın içinde boguluyor."

"evet. senin küçük kızın nasıl? neydi adı? Marina?"

"Marina Louise Bukowski. geçen gün beni küvetten çıkarken gördü, ne dedi biliyor musun?"

"hayır."

"Hank, su salak haline bak,' dedi, 'önünde kocaman bir şey sarkıyor, arkan bos!'"

"inanılır gibi değil."

"evet. iki tarafta da kamis bekliyordu."

"fena fikir değil aslında."

"bana göre değil, birini doyuramıyorum."

"baska bira var mi?"

"tabii, afedersin,"

biraları getirdim.

"geçenlerde Larry uğradı," dedim.

"öyle mi?"

"devrimin yarın sabah gerçekleşeceğini sanıyor, gerçekleşebilir de, gerçekleşmeyebilir de. kimse bilmiyor, devrimin DISARIDAN-içeriye doğru değil, İÇERDEN-disariya doğru gerçekleşmesi gerektiğini anlattım ona, asıl sorun burada, bu tiplerin ayaklanma baslar başlamaz yaptıkları ilk şey gidip bir renkli televizyon yağmalamak, düşmanı ya-ri-zeka yapan aynı zehiri kendileri için de istiyorlar, ama dinlemiyor beni. tufegini temizleyip hazırlamakla meşgul, devrimcilere katılmak için Meksika'ya gitmiş, devrimciler tekila içip esniyorlarmış. üstüne üstlük dil engeli var. şimdi Kanada diye tutturdu, kuzey eyaletlerin birinde gıda ve silah ikmalî yapmışlar, atom bombaları yok ama. y.ragi yemişler, hava desteği de yok."

"Vietnamlılar'da da yok. ama canavar gibi savasıyorlar."

"Rusya'dan ve Çin'den korktuğumuz için atom bombasını kullanamıyoruz da ondan, ama Oregon'da Castro'larla dolu bir sığınak bombalamak istediğimizi varsayalım, bu bizim iç meselemiz sayılır ve kimseyi ilgilendirmez, öyle değil mi?"

"iyi bir Amerikalı gibi konuştun."

119

"siyasetim yok benim, gözlemciyim."

"allahtan herkes senin gibi değil, yoksa hapi yutmuşuk."

"ne yani, hapi yutmadık mı?"

"emin değilim."

"ben de. ama devrimcilerin çoğunun göt olduklarını biliyorum, ve üstüne üstlük son derece SIKICI insanlar, moruk, yoksullara yardım etmeyelim, eğitimsizleri eğitmeyelim, hastaları tedavi etmeyelim demiyorum, ama bu devrimcilerin çoğuna rahip cübbeleri giydireyoruz, demek istediğim bu. ve bunların bazıları karıları tarafından terk edilmiş, akne sorunları olan, boyunlarına kanlı Baris Sembol'leri asan çok hasta insanlar, çoğu fırsatçidir bunların, bir yolunu bulsalar Ford için çalışmayı yeglerler, bir kötü yönetimden başka bir kötü yönetime geçmekte yarar görmüyorum ben. her seçimde yapıyoruz bunu zaten."

"yine de devrimin bokun bir kısmını temizleyeceğini düşünüyorum."

"doğru, ama bir çok iyi şeyi de yok edecek, tarih çok ağır ilerler, ben kus yuvasını yeglerim."

"daha iyi gözlemleyebilmek için mi?"

"daha iyi gözlemleyebilmek için. bir bira daha iç."

"yine de bir gerici gibi konuşuyorsun."

"dinle, Haham, ben duruma bütün açılardan bakmaya çalışıyorum, sadece kendi açımdan değil, kodamanlar ne yaptıklarını çok iyi biliyorlar, bunu kabul etmek zorundasın, onlarla her zaman masaya otururum. Spock'a yaptıklarına bak. Kennedy'ler. King. Malcolm X. liste uzar gider, bu herifler sakaya gelmez, aceleci davranırsan kişinin üstüne otururlar adamı, ama bir şeyler değişiyor, gençler bir zamanlar yaşlıların düşündüğünden daha iyi düşünüyorlar ve yaşlılar ölüyor, bu işi kan dökmeden halletmenin bir yolu var hâlâ."

"gözünü korkutmuşlar senin, bana sorarsan 'ya Zafer ya da Ölüm' derim."

"Hitler'de öyle dedi. sonunu biliyorsun"

"ölümün nesi var?"

"bu gece hayatın sorunlarını tartışıyoruz, ölümün değil."

"DEHSET CADDESİ gibi bir kitap yazıyor, sonra da katillerle el sıkışmak istiyorsun."

"el sıkıştık mi, Haham?" 120

"su anda iskenceler sürerken sen ağzının kenarından konuşuyorsun."

"örümcek ile sineği mi kastediyorsun, yoksa kedi ile fareyi mi?"

"artık bazı şeyler idrak etme kolaylığına sahip olmasına rağmen İnsana karşı İnsan'ı kastediyorum."

"bu söylediğinde doğruluk payı var."

"var tabii, ağız olan tek sen değilsin."

"iyi de, ne diyorsun? kenti ateşe mi verelim."

"hayır, ülkeyi ateşe verelim."

"dediğim gibi, çok iyi bir Haham olacaksın."

"tesekkür ederim."

"peki, ülkeyi yaktık, yerine ne koyacağız."

"Amerikan Devrimi, Fransız Devrimi, Rus Devrimi başarısız mı oldu sence?"

"bütünüyle başarısız olmadılar, ama bütünüyle başarılı da olmadılar."

"denediler en azından."

"bir santimetre ilerlemek için kaç kişiyi öldürmeliyiz?"

"bir santimetre bile ilerleyemediğimiz için kaç kişi ölüyor?"

"bazen Plato ile konuşuyormuş gibi hissediyorum kendimi."

"Plato ile konuşuyorsun; yahudi sakallı bir Plato ile."

bir süre susuyoruz, sorun aramızda asili kalıyor, bu arada sefilhane-ler toplumun iskartaya çıkardığı sefillerden geçilmiyor; yoksullar doktor yoklугundan düşkünler kogusunda ölüyorlar, cezaevleri öylesine dolu ki mahkûmlar yerlerde yatıyorlar, insanları satranç piyonları gibi kullanan toplum yüzünden akıl hastanelerinde boş yatak yok...

bir aydin ya da yazar olarak KENDI kiçin kapanda degilken bu hosluklari gözlemlmek pek memnuniyet verici, aydin ve yazarlarin sorunu BU -kendi rahatlan ve kendi acilan disinda fazla bir sey hissedemiyorlar, ki dogal ama boktan.

"meclis," diyor dostum, "silah kontrol yasasi ile bir seyleri çözecegini düşünüyor."

"evet. silahlarin çogunu kimin atesledigini biliyoruz, ama bazilarini kimlerin ateslediginden emin degiliz, ordu mu, polis mi, devlet mi, yoksa çilginin teki mi? bir tahminde bulunmaktan korkuyorum, çünkü sıra bana da gelebilir, tamamlamayi düşündüğüm birkaç sone var."

121

"yeterince önemli oldugunu sanmiyorum."

"bunun için allaha sükrediyorum, Haham."

"senin biraz korkak oldugunu düşünüyorum"

"evet. öyleyim, korkak gelecegi görebilen insandır, cesur insanin hayal gücü sifira yakindir."

"bazen ben SENIN çok iyi bir Haham olacagini düşünüyorum."

"dogru degil. Plato'nun yahudi sakali yoktu."

"sakal bırakırsın."

"bir bira daha iç."

"tesekkür ederim."

ve sustuk bir kez daha. tuhaf aksamlardan biri daha iste. çeşit çeşit insan gelir beni görmeye, konusurlar, tazelerler beni: gelecegin Hahamlari, tüfekli devrimciler, FBI, fahiseler, kadin sairler, Michigan'a gitmekte olan Loyola'li bir profesör, Riverside'da yasayan bir baska profesör, yollara dökülmüş üç-dört genç, beyinlerine Bukowski kitaplari zulalamis berduşlar... eskiden bu çetenin çok degerli zamanimi katledecegini düşünürdüm, ama talih benden yanaymiş çünkü her biri bir seyler getirdi bana, bir seyler birakti, ve tas duvarlarin arkasina siginmiş bir Jeffers gibi hissetmiyorum kendimi artık, hem baska yönden de talihliyim çünkü sessiz ve gizli bir ün benimki, ön bahçesine insanlarin çadir kurdugu bir Henry Miller olmayacagim hiçbir zaman, tanrılar cömert davrandılar bana, beni hayatta tuttular, hâlâ mücadele ediyorum, not aliyorum, gözlemliyorum, iyi insanlarin iyiliklerini, bir fare misali kolumdan yukari kosan mucizeyi hissediyorum, yarin tatli düşlerin en tatlisi oldugunu bilmese de, ne hayat bu bana kirk sekizimde bahsedilen.

göbeği bira dolu ayaga kalkiyor oglan, yarinin Haham'i pazar sabahi kahvaltılarında gürler.

"gitmek zorundayım, sabah bir dersim var."

"tabii, evlat, iyi misin?"

"evet. iyiyim, babam sana selam yolladi."

"Sam'e, savasa devam, dedigimi ilet. sonuna kadar savasmaliyiz."

"telefon numaram var mi sende?"

"evet. sol mememin üstünde."

gidisini seyrediyorum, basamakları iniyor, biraz sisman, ama iyi böyle. güç. güç fazlası, parlıyor ve gümbürdüyor. iyi bir Haham ola-

122

çak. çok hoslanıyorum ondan, sonra gidiyor, gözden kayboluyor, oturup bunu yazıyorum size. daktilo kıl içinde, işlerin nasıl gittğini, sırada ne olduğunu bilesiniz diye. daktilomun yanında iki santim boyunda iki küçük beyaz bebek patisi duruyor, kızım Marina koydu onları oraya, devrimci annesi ile Arizona'da bir yerde şimdi. 1968 yılının temmuz ayında ve kapının kırılıp gözleri bayat jöleyi andıran iki kişinin ellerinde hava sogutmalı makineli tüfeklerle içeri girmesini beklerken örseliyorum makinenin tuşlarını, gelmezler insallah, çok güzel bir akşam geçirdim, zarlarda ne geldiğini, duvarların nasıl gülümsediğini sadece iki yalnız keklik bilecek, iyi geceler.

123

RENO'DA BİR ADAMI VURDUM

Judy Garland New York Filarmonik'de şarkı söylediğinde Bukowski'ye ağladı, Sherley Temple "I Got Animal Crackers in my Soup"u söylediğinde Bukowski ağladı; Bukowski ucuz pansiyon odalarında ağladı, Bukowski giyinmeyi bilmez, Bukowski konuşmayı bilmez, Bukowski kadınlardan korkar, Bukowski'nin midesi zayıf, Bukowski'nin fobileri var ve sözlüklerden, rahibelerden, bozuk paradan, otobüslerden, kiliselerden, park banklarından, örümceklerden, sineklerden, bittin ve ucubelerden nefret eder; Bukowski savasa gitmedi. Bukowski yaşlı, Bukowski 45 yıldır bir kez bile uçurtma uçurmadı; Bukowski goril olsaydı kabileden kovulurdu...

dostum ruhumun etini kemiklerimden ayırmakta o kadar kararlı ki kendi varolusunu unutmuş gibi.

"ama Bukowski çok temiz kusar, yere isediğini hiç görmedim."

herşeye rağmen kendime göre bir çekiciliğim var, görüyor musunuz? sonra küçük bir kapıyı açıyor, içi gazete ve paçavra dolu bir kiler çıkıyor karsımıza.

"istediğin zaman burada kalabilirsin, Bukowski. hiçbir şeye ihtiyaç duymazsın burada."

ne pencere var ne de yatak, ama banyoya bitisik, hiç de fena görün-124

müyor bana.

"ama çaldığım müzik yüzünden kulak tıkacı kullanman gerekecek."

"sorun değil, gidip bir çift kulak tıkacı alabilirim."

oturma odasına dönüyoruz, "biraz Lenny Bruce dinlemek ister misin?"

"hayır, teşekkür ederim."

"Ginsberg."

"hayir, hayir."

hiç susmuyor kaset çaları, ya da pikabi, sonunda Johnny Cash'in Folsom cezaevinde verdiği konserle vuruyorlar beni.

"bir adami vurdum Reno'da ölüsünü seyretmek için."

Johnny Cash cezaevindeki çocuklari ayni Bob Hope'un Noel zamani Vietnam'da yaptigi gibi uyutuyor gibi geliyor bana, ama benim kafam öyle çalisir, mahkûmlar bagirip çağiriyorlar, hücrelerinde degiller, ama yine de açlara, kapana kisilmislara kurabiye yerine etsiz kemik atildigi duygusuna kapiliyorum, kutsalliga ya da cesarete dair hiçbir sey göremiyorum bu iste. cezaevindeki insanlar için yapılacak tek sey var: unlari salmak, savasan insanlar için yapılacak tek sey var: savasa son vermek.

"kapat sunu," diyorum.

"niye?"

"halkla iliskiler numarasindan baska bir sey degil."

"bunu söyleyemezsin. Johnny'de yatti."

"bir sürü insan yatti."

"biz bunun iyi müzik oldugunu düşünüyöruz."

"sesini begeniyöruz, ama cezaevinde ancak gerçek bir mahkûm sarki söyleyebilir."

"biz yine de seviyöruz."

karisi ve iki müzisyen genç zenci var odada.

"Bukowski, Judy Garland'i sever. Somewhere Over the Rainbow."

"New York'da söylediğinde sevdim onu. ruhu tasmisti, kimse eline su dökemezdi."

"sisman ve ayyas."

hep ayni sey -kasap biçagi ile herkesi parçalamaya çalisan, hiçbir yere varamayan insanlar, biraz erken ayriliyöruz, çıkarken Johny Cash'i tekrar koyuyorlar.

125

yolda durup bira aliyöruz, telefon çalarken içeri giriyöruz.

"Bukowski?"

"evet?"

"Bill."

"selam, Bill."

"n'apiyorsun?"

"hiç."

"cumartesi aksami n'apiyorsun?"

"sözüm var."

"bana gelsene. seni bazi insanlarla tanistirmek istiyorum." "baska zaman."

"biliyor musun, Charley, bir gün seni davet etmekten usanacagim.' "öyle mi?"

"o ahlaksiz paçavra parçasi için yazmayi sürdürüyor musun?"

"ne?"

"su hipi gazetesi..."

"hiç okudun mu?"

"elbette, herseye karsilar, zamanini bosa harciyorsun."

"gazetenin siyasi görüşü beni baglamiyor, istedigim gibi yaziyorum.

"ben bagladigini saniyordum."

"ben de gazeteyi okudugunu."

"bu arada, ortak dostumuzdan hiç haber aldın mi?"

"Paul'u mu kastediyorsun?"

"evet."

"hayir."

"siirine büyük hayranlik duyuyor, biliyorsun?"

"benim için sakincasi yok."

"benim kisisel fikrimi soracak olursan, senin siirini sevmiyorum."

"onun da sakincasi yok."

"bu cumartesi gelebilecek misin?"

"hayir."

"günün birinde seni davet etmekten usanacağım, kendine dikkat et."

"eyvallah, iyi geceler."

bir kasap daha. neydi dertleri? Bili, Malibu'da yaşıyor, hayatını yazarak -felsefi seks palavralarından oluşmuş bir çorba- kazanıyordu ve 126

bir bok yazamıyordu ve sürekli telefonda idi, yine arayacaktı, ve yine. ve küçük bok fiskeleri fırlatacaktı bana. ben hayalarını kasaba satmayı reddeden ihtiyardım, bu onları delirtiyordu, benimle gıristikleri savastan muzaffer olarak çıkmaları ancak beni esek sudan gelinceye kadar dövmekle mümkündü, o da her an herkesin basına gelebilirdi.

Bukowski Miki Fare'nin bir nazi olduğunu düşünüyor; Bukowski Barney'nin Yeri'nde kepaze oldu; Bukowski Ginsberg'i kiskaniyor; Bukowski 1969 model Cadillac'lari kiskaniyor, Bukowski Rimbaud'yu anlayamaz; Bukowski kişini ikinci kalite kahverengi tuvalet kagidi ile siler, Bukowski'nin bes yıl ömrü kaldı, Bukowski 1963'den beri adam gibi tek siir yazmadı, Bukowski ağladı Judy Garland... bir adam vurdum Reno'da.

oturduğum, daktiloya temiz bir kagıt taktım, bir bira açtım, sigara yaktım.

iki satır yazmıstım ki telefon çaldı.

"Buk?"

"evet?"

"Marty."

"selam, Marty."

"dinle, son iki sütununu okudum, bu kadar iyi yazdığını bilmiyordum, sütunlarını kitap olarak basmayı düşünüyorum, seni ilgilendirir mi?"

"tabii."

"o sütunları istiyorum, sütunların siirlerin kadar iyi."

"biraz önce Malibu'dan bir dostum aradı, siirimi kötü bulduğunu söyledi."

"halt etmiş, o sütunları istiyorum."

"yayın hakkı -----'a ait."

"yahu, o adam pornografi yayıncısı, benimle çalışırsan üniversitelere girersin, en iyi kitapçılara girersin, o çevre seni keşfetti mi sirtin yere gelmez; yüzyıllardan beri başlarına kakılan girift yazından usanmışlar artık, göreceksin; bütün eski kitaplarını tekrar basıp bir ya da bir buçuk dolardan milyonlarca satacağız."

"böyle bir şeyin beni çekilmez biri yapacağından korkmuyor mu-

sun.'

"zaten çekilmez herifin biri değil misin? hele içince... laf açılmış-

127

ken, çok içiyor musun?"

"Barney'nin yerinde adamın tekinin yakasına yapışıp bir güzel sallamışım, daha kötüsü de olabilirdi ama."
"nasıl yani?"

"o benim yakama yapışıp bir güzel sallayabilirdi mesela, gurur meselesi, anlıyor musun?"

"kitaplarını bir buçuk dolara pazara sürmeden önce ölme veya kendini öldürtme, olur mu?" "gayret edeceğim, Marty." "Penguin'in basacağı kitap ne oldu?"

"Stanges ocak ayında diyor, son provayı yolladılar, bir de at bahislerinde kaybettığım elli dolarlık bir avans."

"hipodromdan uzak durmayı beceremiyor musun?" "siz orospu çocukları kazandığım zaman tek kelime etmiyorsunuz ama."

"haklisin, neyse, sütunlarla ilgili bilgi ver bana." "tamam, iyi geceler."

Bukowski, büyük yazar. Kremlin'e Bukowski'nin heykelini diyorlar, otuz bir çekerken; Bukowski ile Castro'nun heykeli, Havana güneşinin altında kusboku kaplı; tandem bisikletle zafere pedallıyorlar -Bukowski arka seledede; Bukowski kus sütüyle banyo yapıyor; Bukowski 19 yaşında iri göğüslü bir zenci melezi kaplan kirbaci ile kirbaçlıyor, Rimbaud okuyan bir zenci melezi; Bukowski dünyanın duvarlarının içinde kafayı yemiş, talihi kimin söndürdüğünü merak ediyor... herkes için çok geçen Bukowski Judy Garland'a kesiliyor.

sonra saati hatırladım, çikip arabama bindim yine. Wilshire Bulva-ri'ni kesen sokaklardan biri. kocaman tabelada adı soyadı yazılı, bir zamanlar aynı boktan iste birlikte çalışmıştık. Wilshire Bulvarı'ni çok sevdiğimi söyleyemem, ama öğrenci sayılırım hâlâ. hiçbir şeye kapalı değilim, yarı-zenci, anne beyaz, baba zenci, aynı zamanda düstük o boktan ise, ortak bir yan. daha çok sonsuza dek bokun içinde yüzmek istemediğimiz için. her ne kadar bok iyi bir hoca olsa da insanın alabileceği dersler sınırlıydı, sonra bogulup gidiyordunuz bokun içinde.

arka tarafa park edip arka kapıyı çaldım, o gece büroda kalıp bekleyeceğini söylemişti, doku/ buçuğa geliyordu saat. kapı açıldı.

ON YIL. ON YIL. on yıl. on yıl. on. on .mina kodugumun YILI. 128

"Hank, orospu çocuğu!"

"Jim. seni şanslı köpek.."

"yukarı çıkalım."

pesinden gittim, tanrım, görkemden etkilenecek biri değilsin, eyvallah, ama personelin ve sekreterlerin yokluğunda mekan gerçekten hoş. hiçbir şeye kapalı değilim. 7-8 odası var. masasına gidiyoruz, iki altılık

paketi masanın üstüne koyuyorum.

on yıl.

o 43 yasinda, ben 48. en az on bes yıl daha yasli gösteriyorum ondan, ve utaniyorum biraz, sarkik göbek, üstüme sinmis o sokak köpegi havasi, dünya öğütücü ve rutin külfetleri ile saatlerimi, yıllarimi çalmis; belli oluyor, utaniyorum yilginligimdan; parasından degil, yilginligimdan, devrimcinin iyisi yoksul adamdan çıkar; ben devrimci bile degilim, yorgunum sadece, ne boktan bir hayat yasmistim! aynalar, aynalar...

çok yakisikli görünüyordu açık san kazagi ile; rahat, beni gördüğü için gerçekten memnun.

"cehennemi günler yasiyorum," dedi, "gerçek bir insanla konusma-yali aylar oldu."

"o sinifa dahil oldugumdan emin degilim."

"dahilsin."

masanın genisligi bes metre var.

"Jim, böyle yerlerden yüzlerce kez kovuldum, firildagina oturmus bok herifler tarafından, bir düşün içindeki bir düşün içindeki bir düşün gibi, hepsi de kötü. simdi oturmus masanın öbür yanındaki bir adamla içki içiyorum ve o gün ne biliyorsam bugün de o kadar biliyorum."

güldü, "koçum, sana kendi büronu vermek istiyorum, kendi koltugunu, kendi masani, bugün eline ne geçtigini biliyorum, iki katini verebilirim."

"kabul edemem."

"neden?"

"sana yararimin ne olacagini bilmek zorundayim."

"beynine ihtiyacim var."

güldüm.

"ciddiyim."

sonra planini açıkladi, ne istedigini anlatti, böyle seyleri tasarlaya-

129

bilen, ari gibi çalışan bir beyne sahip, plani öyle mükemmeldi ki gülmeden edemedim.

"rayina oturtmak üç ayi bulur," dedim.

"sonra da sözleşmeyi yapariz."

"benim için sakincasi yok. ama bu tür seyler bazen yürümez."

"yürüyecek."

"bu arada duvarlarımı kaybedersen kilerinde kalmama izin verecek bir arkadaşım var."

"güzel."

ik-üç saat kadar içiyoruz, sonra o ertesi sabah (cumartesi) çıkacağı yat gezisi için uykusunu almak üzere evine gidiyor, ben arabamı o lüks semtten çıkarıp gecenin son içkisini içmek için iğrenç barlardan birine giriyorum, ve orada bir zamanlar postanede çalışan biri ile karşılaşma-diysam ne olayım.

"Luke! orospu çocuğu."

"Hank, yavrum!"

bir başka zenci (ya da siyahi) adam. (beyaz adamlar geceleri ne yaparlar?)

düskün bir hali var, ona bir içki ismarlıyorum.

"hâlâ postanede misin?" diye soruyor.

"evet."

".mina koyayım."

"ne?"

"postaneye daha fazla katlanamadım, biliyorsun? istifa ettim, hemen başka bir işe girdim, harika, değişiklik, biliyor musun? insani öldüren budur: tekdüzelik."

"biliyorum, Luke."

"neyse, ilk sabah makinenin basına geçtim, cam elyafı fabrikası, üstümde yakası açık kısa kollu bir gömlek var, herkes bana bakıyor, makineyi çalıştırıp işe koyuldum, bir süre sonra her yerim kasınmaya başladı, ustasını çağırıp, 'hey, bu ne sikim iş?' dedim, 'her yerim kasınıyor! boynum, kollarım, heryerim!', 'önemli değil, alırsın,' dedi bana, ama pezevenğin üstünde uzun kollu bir gömlek var, boynuna da kalın bir atkı dolamış, ertesi gün ben de uzun kollu bir gömlek giyip boynuma bir atkı doladım, ama yaran olmadı -.mina koduğum cami o kadar ince sığıyor ki göremiyorsun, camdan minicik oklar, kumasi delip 130

tenine saplanıyorlar, iste o zaman neden koruyucu gözlük taktirdiklerini anlıyorsun, yarım saatte kör eder adamı, ayrılmak zorunda kaldım, dökümhaneye girdim, insanların SICAK BEYAZ BİR SIVIYI KALIPLARA DÖKTÜĞÜNÜ biliyor muydun? yağ ya da sos döker gibi döküyorlar. İnandırıcı gibi değil! kaynar sıvı! ayrıldım, moruk, sen nasilsin?"

"suradaki kaltak, Luke, bana bakıp bakıp etegini yukarı kaldırıyor."

"hiç takılma, delidir."

"bacakları harikulade ama."

"evet. öyle."

birer içki daha söyledim, içkimi alıp yanına gittim.

"selam, güzelim."

elini çantasına sokuyor, çıkarıyor, düğmeye basıyor, harikulade altı santim uzunluğunda çelik fırlıyor, barmene bakıyorum, yüzü ifadesiz, "bir adım daha atarsan seni hadim ederim!" diyor kancık.

içkisini deviriyorum, önüne bakar bakmaz bileğinden kavrayıp sustaliyi elinden alıyorum, kapatıp cebime koyuyorum, barmenin yüzünde hâlâ ifade yok. Luke'un yanına gidiyorum, içkilerimizi bitiriyoruz, saatin ikiye geldiğini fark ediyorum, barmenden iki altılık istiyorum. çıkıp arabama yürüyoruz. Luke'un arabası yok. kadın pesimizden geliyor, "beni eve bırakın", "neresi?", "Century civarı.", "dünyanın yolu.", "ne çıkar, siz orospu çocukları sustalimi aldiniz."

Century yolunu yarılarken o harikulade bacakların arkada havaya kalktıklarını görüyorum, bacaklar indiginde karanlık bir köşeye çekip Luke'a biraz hava almasını söylüyorum. İkinci olmaktan nefret ederim, ama uzun zamandan beri ilk olamamışsan ve büyük bir SANATÇI ve hayat adamıysan, ikincilikle YETİNİRSİN, hem çocukların aralarında dediği gibi, kimiyle ikinci ilkten iyidir, iyiydi, evine vardığımızda kapıyı açtı, sustaliyi bir onluga sarıp eline tutuşturdu, aptalca, elbette, ama severim aptallık yapmayı. Luke 8. Cadde ile Irola yakınlarında oturuyordu, bana yakın sayılır.

kapıyı açarken telefon çalmaya başladı, bir bira açıp salıncaklı koltuğa oturdum, telefonun zilini dinledim, yetmişti -sabah, akşam ve gece.

Bukowski kahverengi bot giyer. Bukowski uçağa binmekten korkar. Bukowski Noel Baba'dan nefret eder. Bukowski daktilo sileceklerle-

131

rinden çarpık figürler yapar, su damladığında Bukowski ağlar. Bu-kowski ağladığında su damlar, ey, fiskiyeli mabedler, ey .asak derileri, ey fiskiyeli .asak derileri, ey insanlığın sabah ayakkabısının yine görmediği taze köpek boku misali her yerdeki çirkinliği; ey ulu polis, ey ulu silahlar, ey ulu diktatörler, ey her yerdeki ulu budalalar, ey yalnız ahtapot, ey dengeli ve dengesiz ve kutsal ve kabiz hepimizi tek tek güzelce sızdıran saat tiktakları, ey altın dünyanın sefil ara sokaklarında yatan berduşlar, ey çirkinleşecek çocuklar, ey daha da çirkinleşecek çirkinler, ey hüznün ve kapanan duvarlar -ne Noel Baba, ne kancık, ne Sihirli Degnek, ne Külkedisi, ne de Büyük Dehalar Asla; guguk -bok sadece ve köpeklerin ve çocukların kirbaçlanışı, bok sadece ve bokun silinisi; sadece hastasız doktorlar sadece yağmursuz bulutlar sadece günsüz günler, ey bütün bunları basımıza musallat eden Tann.

Uçurmadan sarayına ve zamankartı meleklerinin huzuruna çıktığımızda bir kez olsun KENDİN, bizim ve SANA bütün yapacaklarımız için

MERHAMET

MERHAMET

MERHAMET

diye bağırarak sesini duymak istiyorum. Irola'dan sapıp dosdoğru Normandie'ye sürdüm, evet öyle yaptım, sonra içeri girdim, oturdum ve telefonun zilini dinledim.

KADIN YAGMURU

dün, günlerden cuma, karanlık ve yağmurluydu, ayık kal be adam, dağılma, deyip durdum kendime ve kapıdan çıkıp evsahibimin bahçesine çıktım, geleceğin oyun kurucularından birinin salladığı futbol topundan son anda eğilerek yırttım; yıl 1975 - 1975? ve tanrım, diye geçirdim içimden, 1984'e bir şey kalmadı, o kitabı okudugum günü hatırlıyorum, 1984, Çin gibi on milyon kilometre uzakta, diye geçirmistim içimden, ve şimdi-neredeyse oradaydık, ve ben neredeyse ölmüştüm, kusturucu posayı çignemis tükürmeye hazırlanıyordum, karanlık ve yağmurlu -bir ölüm dolabı, karanlık ve iğrenç bir ölüm dolabı: Los Angeles, California, aksamüstü, Cuma, Çin on kilometre ötede, matem kusan köpekleri -karanlık ve yağmurlu, lanet olsun!- ve çocukken 2.000 yılını görmek isterim, diye düşündüğümü hatırladım, bunun sihirli bir şey olacağını düşünmüştüm, babam her allanın günü posami çıkarırken 80 yasına kadar yaşamak, 2000 yılını görmek istiyordum; şimdi hersey her allanın günü posami çıkarırken o istegi duymuyorum artık -her gün tek tek şimdi, SAVAS, karanlık ve yağmurlu- ayık kal be adam, dağılma, ve arabama bindim, külüstür, o ve ben, ve gidip on iki taksitin besincisini yatırdım, sonra da Hollywood Bulvarı'na sürdüm, batıya, bulvarların en kasvetlisi, kiç kiça dikilmiş camdan hiçlik-

ler, beni gerçekten öfkeliendiren tek caddeydi, sonra aslında Sunset Bulvarı'na gitmek istediğimi hatırladım, ki bir o kadar boktandır, ve güneye saptım, durmadan kalkıp inen silecekler ve camların arkasındaki o YÜZLER! -peh!- Sunset'e girdim, bir blok batıya sürdüm, M.C Slum'in servisine girdim, direksiyonunda solgun bir sarisin oturan kırmızı Chevy'nin yanına çektim, solgun sarisinle huzursuz ve nefret dolu bir şekilde bakistik -ben çölün ortasında kimsecikler yokken .ikerim onu, diye geçirdim içimden, o da bana bakıp sönmüş bir volkanın içinde kimsecikler yokken .ikerim onu ancak diye geçirdi içinden ve bir ".IKTIR!" çekip arabayı çalıştırdım, geri vites taktığım gibi çıktım oradan, karanlık ve yağmurlu, servis yok, orada saatlerce otursan bir al-lahin kulu gelip ne istediğini sormaz, bir tamirci görürsün arada sırada, agzında sakız, basını deliklerden birinden çıkarırdı, ah, ne harikulade bir insan! -ve bir şey sorarsan kafası bozulurdu- servis sefini görmem gerekirdi ama servis sefi sürekli bir yerlere saklanıyordu- o da tamirciden korkuyor, ona fazla yüklenmeye çekiniyordu, aslında bütün korkunç gerçek KIMSENİN ELİNDEN HIÇBİR SEY GELMEDİGYDI-sairler siir yazamıyorlardı, tamirciler arabaları tamir edemiyorlardı, dişçiler diş çekemiyorlardı, berberler saç kesemiyorlardı, cerrahlar nesterle çuvallıyorlardı, çamasirhaneler gömleklerini ve çarşafalarını yırtıyor, çoraplarını kaybediyorlardı; ekmeleklerden ve fasulyeden dış kiran küçük taşlar çikiyordu; futbolcular korkaktılar, telefoncular sübyancı; valiler, bakanlar ve başkanlar örümcek ağına yakalanmış sümüklüböceklerin sagduyusuna sahiptiler, falan filan falan filan, karanlık ve yağmurlu, ayık kal be adam, dağılma, Biers'in servisine girip kapının yanına park ettim, iri ve kara bir orospu çocuğu agzında puro bana doğru geldi kosarak: "HEY! SEN! SANA SÖYLÜYORUM! ORAYA PARK EDEMEZSİN!"

"buraya park edemeyeceğimi biliyorum! sadece servis sefini görmek istiyorum, servis sefi sen misin?"

"HAYIR! HAYIR! BEN SERVİS SEFİ DEĞİLİM! ORAYA PARK EDEMEZSİN, ARKADASIM!"

"peki, servis sefi nerede? tuvalette çüğüyle mi oynuyor?" "GERİ VİTESE TAK, BURDAN ÇIK VE KARSIYA PARK ET!" geri vites taktım, oradan çıkıp karsiya park ettim, arabadan indim, geri yürüdüm ve üstünde "Servis Sefi" yazan küçük kürsünün yanına

dikildim, bir kadın girdi içeri arabasıyla, hafif uçuk; büyük yeni bir araba, kapısı aralık, telaslı bir hali vardı

hatunun, arabadan indi, mini mini bir etek, uzun gri çoraplar, etegi kalçasına kadar siyirdi inerken, bakakaldım bacaklarına, aptal kancık, ne bacaklar, himm, ve bütün aptallığı ve uçukluğuyla orada öylece durdu ve servis sefi erkekler tuvaletinden çıktı, "YARDIMCI OLABİLİR MIYIM, BAYAN? SORUN NE? AKÜ? AKÜNÜZ MÜ BOSALDI?" ve kosarak gidip tekerlekli bir arabaya monte edilmiş bir akü ile döndü, kadına kaputun nasıl açıldığını sordu ve ben dikildim orada onlar kaputla uğrasırken, bacaklarına ve kışına bakıp içimden, en aptalları en iyi .ikilir çünkü insanda nefret duygusu uyandırıyorlar, diye geçirerek.

sonunda kaputu açtılar, sef kabloları bağlayıp kadına arabasını çalıştırmalarını söyledi, kadın üçüncü ya da dördüncü denemede arabayı çalıştırdı, sonra da vitesle takip kabloları çıkarmakla meşgul olan servis sefini ezmeye çalıştı, az kalsın eziyordu da, ama adamın refleksleri güçlüydü. "EL FRENİNİ ÇEKİN! VİTESİ BOSA ALIN!" kus beyinli kancık, diye geçirdim içimden, kimbilir kaç erkek öldürmüştür? iri küpeler, uçak pullarını çağırırken kırmızı bir ağız. bağırsakları bok dolu.

"PEKALA, ŞİMDİ GERİ VİTESE TAKIP BURADAN ÇIKIN VE BİNANIN YAN TARAFINA PARK EDİN! AKÜNÜZÜ DOLDURACAGIZ!"

hatun geri geri çıkarken o da arabanın yanısıra kosup basını pencereden içeri soktu kadının bacaklarına bakarak. "EVET, EVET, DEVAM EDİN, DEVAM EDİN!" bacaklarına bakarak, bakarak, kadın köseyi döndü, o orada kalakaldı.

ikimizin de kamisi kalkmıştı, yaslandığım duvardan ona doğru yürüdüm. "HEY!"

"NE VAR?" dedi.

"YARDIMA İHTİYACIM VAR!" dedim kalkmış kamisimle yürüyerek, tuhaf tuhaf baktı bana.

"NASIL BİR YARDIM?"

"rot balans şeklinde."

"HEY, HERİTİTO!"

ufak tefek bir Japon geldi kosarak.

"rot balans," dedim Heritito'ya.

"anahtarlarını ver."

135

Heritito'ya anahtarlarımı verdim, sorun değildi benim için. her zaman yanımda iki-üç yedek anahtar tasırım, evhamliyim. "62 Comet," dedim Heritito'ya.

servis sefi tuvalete giderken Heritito'da 62 Comet'e doğru yürüdü, ben duvarıma yaslanıp trafiki seyrettim; tikaliydi ve ürkekti ve yorgundu ıslak Los Angeles aksamında, karanlık, 1984'ün üstünden yirmi yıl geçmişti bile, toplumun tamamı karıncalara ve hamamböceklerine sunulan bir doğum pastası denli anlamsız, karanlık boktan bir yağmur, Heritito 12 taksitinin 5'i ödenmiş mavi Comet'imi rot balans çukuruna gazladı ve kamisim indi.

Heritito tekerlekleri söküp yürüyüşe çıktı, blokun etrafını iki kez dolandım, 200 kişinin yanından geçtim,

tek bir insan göremedim, dükkanların vitrinlerine baktım, sahip olmayı isteyeceğim tek şey bile göremedim o vitrinlerde, ama hepsinin üstünde etiket vardı, bir gitar, ne halt yiyebilirim ki gitarla? yakabilirim, bir pikap, televizyon, radyo, insanın suratında iki kiloluk kırmızı bir eldiven gibi patlayan anlamsız şeyler, küt. yerdedin.

Heritito'nun eli hayli çabuktu, yarım saat sonra arabayı rot balanstan çıkarıp park etmişti.

"Hey, süpersin, nereye ödüyorsun?"

"bitmedi, balansı yaptık şimdi de rot ayarına sokacağız, önünde bir araba var." "himm."

o akşam atlar kosuyorlardı, yedi buçuktaki ilk kosuya yetismek istiyordum, paraya ihtiyacım vardı, son zamanlarda sansim yaver gidiyordu, ama oyunlarımı saptayabilmek için bir saat önce orada olmam gerekiyordu, bu da altı buçuk demekti, yağmur, karanlık bir yağmur, başarısızlık, ayın 13'ünde kira. 14'ünde, nafaka. 15'inde, araba taksiti, muhtaçtım atlara; onlarsız hiç sansim yoktu hayatta, insanların nasıl geçindiklerini anlayamıyordum. neyse, beklerken markete girip 5 dolara 4 adet sort aldım, döndüm, sortları arabanın bagajına koydum, bagajı kilitletim, tanrım, sadece BİR bagaj anahtarım kaldığını fark ettim, evhamlı birini kesmez, servisin içindeki anahtarıya doğru yürümeye başladım, geri geri çıkan kadının teki beni altına alıyordu az kalsın, basımı penceresinden içeri sokup bacaklarına baktım, bacakları sül beyaz, jartiyerleri mordu: "nereye gittiğine dikkat etsene," dedim ba-136

çaklara, "beni ezmene ramak kaldı!" yüzünü hiç görmedim, basımı pencereden çıkardım, anahtarıya gittim, bir anahtar daha yaptırdım, anahtarın parasını öderken yaşlı bir kadın geldi kosarak, "sey, kamyonun teki önüme park etmiş! çıkamıyorum!"

"beni bağlamaz," dedi anahtarı.

fazla yaşlıydı kadın, düz ayakkabılar, gözlerde deli bir bakış, iri takma dişler, eteği dizlerine kadar inmiş, sev, sev, sev anneannenin sigillerini.

bana baktı, "n'apıcagım beyefendi?"

"soğuk bir şey iç," dedim ve yürüdüm, belki 20 yıl önce. neyse, minik anahtarımı yaptırmıştım, hâlâ yagıyordu, orada durmuş anahtarımı anahtarlığıma takmakla mesguldüm ki mini etekli ve semsiyeli bir hatun girdi içeri, benim bildiğim mini etekle örgülü kalın çoraplar filan giyilir, cinselliği yok etmeye yönelik boktan şeyler; ama bu eski tarzda giyinmişti -topuklu ayakkabılar, uzun naylon çoraplar, eteği nerdeyse kiçinde ve allahım, ne vücut! herkes bakıyordu, iki ayaklı bir seks bombasıydı, anahtarlığı tutan elim titredi, yağmura baktım ve yavaşça bana doğru geldi, gülümseyerek, elimde anahtarlık köseye kostum, o kiçi arkadan seyretmek istiyordum, diye geçirdim içimden, ama kiçi köseyi döndü ve ağır ağır yanımdan geçti, kivirtarak, kivirtarak, genç, istekli, iyi giyimli bir adam kadının arkasından kosturdu, adıyla seslendi, "seni gördüğüme ne kadar sevdiğimi bilemezsin!" dedi adam. uzun uzun bir şeyler anlattı ve kadın gülümsedi, "umarım bu gece eğlenirsin!" dedi kadın, kadını ekiyor muydu dangalak? hastaydı bu herif, anahtarı anahtarlığa taktım, kadının pesinden markete girdim, markette çalkalaya çalkalaya yürüyüşünü seyrettim, erkekler baslarını çevirip birbirlerine, "aman allahım, suna bak!" diyorlardı.

et reyonuna gidip bir numara aldım. 92. ete ihtiyacım vardı, beklerken onu gördüm, bana doğru yürüyordu, sonra duvara yaslanıp öylece durdu, benden on adım uzakta, bana bakıp gülümseyerek, dünya adamı, yemedi götüm, yarığı faras gibidir belki, diye geçirdim içimden, bakıyor ve gülümsüyordu. yüzü de hostu, harikulade nerdeyse. ama ilk kosuya yetismeliydim, yedi buçuk. 13'ünde kira, 14'ünde nafaka, 15'inde arabanın taksiti, 4 sort 5 dolar, rot balans, ilk kosu ilk kosu, 92 NUMARA, KORKUYORSUN ONDAN, NE YAPACAGINI BILMIYORSUN, NASIL DAVRANACAGINI

ADAMI, KORKUYORSUN, SÖZCÜKLERİ BILMIYORSUN, AMA NEDEN ET REYONUNDA? ve sorun çıkacak, delinin teki, bunu biliyorsun, sana tasınmak isteyecek, geceleri horlayacak, tuvalete gazete kagidi atacak, haftada sekiz kez düzölmek isteyecek, tanrım, olacak is degil, hayir hayir hayir hayir, ilk kosuya yetismeliyim.

okudu beni. ödümün bokuma karistigini hissetti, birden yanımdan yürüyüp geçti, alti erkek ona bakıp zafer düsleri kurdu, ben pas geçtim, yasliydim, geçmistü benden, istemisti beni. git atlarına oyna, ihtiyar, git etini al, 92 numara.

"92 numara," dedi kasap, yerimden kalkıp yarım kilo kiyma, küçük bir biftek ve bir kilo pizola satın aldım, çüküne sar eti, ihtiyar.

yagmura çikip arabama gittim, bagaji açtım, eli fırlattım ve bütün görmüs geçirmisligimle duvara yaslanıp arabami rot ayarina sokmalarini bekledim ilk kosuya yetismeyi ümit ederek, ama biliyordum çuval-ladigimi, kolay bir avi kaçirmistim, iyi bir avi, yagmurlu boktan bir günde cennetten bir armagan, Los Angeles, cuma aksami, arabalar kalkıp inen silecekleri ile geçmeye devam ediyorlardı, camların arkasında yüzler yoktu, ve ben, Bogart, ben, görmüs geçirmis adam, duvara yaslanmistim, budalanın tekiydım, omuzlarım sarkmistı, saraplarını içerken kakhahalar atan Benediktin papazları, bütün kasınan maymunlar, tursuları ve sosisleri kutsayan hahamlar; eylem adamı -Bogart, Biers-Sobuck'un duvarlarına yaslanmış, düzüs yok, .asak yok; yagdı ve yagdı ve yagdı, ilk kosuyu kesin Kamikaze götürürdü, ondan kazanacagım parayı ikinci kosuda Keloglan'a yatıracaktım; ve tamircilerden biri gelip arabami balansa aldı, saatime baktım -bes buçuk, yetisebelirdim belki, ama bir sekilde çok da önemli degildi artık, sigaramı önüme fırlatıp baktım, yanık ucu bana geri baktı, sonra yagmur söndürdü, disari çikip köseyi döndüm ve bir bar aramaya başladım.

DELILIGIN GECE SOKAKLARI

ben ve oğlan benim evimde verilmiş bir sarhos partisinden arda kalmış oturuyorduk ki disarda biri klaksonunu öttürmeye başladı, YÜKSEK YÜKSEK ve KESINTISIZ, dayanilir gibi degildi, ama hersey kafadan baltalanmistı zaten, dünyanın isi bitmistı, ben de elimde içki, agzimda puro oturdum öylece hiçbir sey düşünmeden -sairler gitmislerdi, sairler ve kadınları gitmislerdi, klaksona ragmen huzurluyduk, bir kıyaslama, muhtelif ihanetlerle suçlamışlardı birbirlerini sairler, kötü yazmakla, bitmişlikle; bu arada herbiri daha fazla tanınmayı hakettik-lerini, digerlerinden daha iyi yazdiklarını iddia etmişlerdi, maden ocaklarında 2 yıl çalısanın onlara çok iyi geleceğini söyledim, ama kesmediler vidividiyi; oyunbozan, degerli, barbar ve çoğu kötü yazan yazarlar, şimdi gitmişlerdi, puro iyiydi, oğlan karsımda oturuyordu, ikinci siir kitabına önsöz yazmistım, yoksa ilk miydi? neyse.

"dinle," dedi oğlan, "disari çikip hadlerini bildirelim sunlara, su klaksonu çalana klaksonu g.tüne sokmasını söyleyelim."

fena yazar sayılmazdı oğlan, kendine gülme yeteneği de vardı, ki bazen büyüklük belirtisidir, en azından kuru bir edebi bok parçasından fazla bir seyler olma olasılığının belirtisi, dünya Boston'da Pound'u ya da Spoleto'yu ya da Edmund Wilson'u tanıdigini, ya da Dali'yi iç ça-

karsinize oturup anlatirlardi, ve SIMDI de siz ONLARLA konusuyordunuz, ah, ne serref. "...Burroughs'u son gördüğümde...", "Jimmy Baldwin, tanrim, zil zurna sarhostu, onu sahneye sürükleyerek çıkarip mikrofonun önüne yerlestirdik..."

"disari çikip klaksonunu g.tüne sokmasini söyleyelim," dedi oylan Bukowski efsanesinin (ödlegin tekiyimdir aslinda) ve Hemingway'in ve Humphrey Bogart'in ve pantolon paçalari sivanmis Elliot'un etkisi altinda, güzel, ben puromu tütürdüm, klakson sesi kesilmedi.

"klaksonun önemi yok. 5 ya da 6 ya da 8 ya da 10 saat araliksiz içtikten sonra asla sokaklara çıkma, bizim gibiler için kafesler hazirdir, ben bir kafese daha katlanabilecegimi sanmiyorum, kendi yapimim kafesler bana yeter."

"ben disari çikip kalayi basacagim," dedi oylan, supermen etkisi altindaydi oylan, İnsan ve Superman, azman adamlardan hoslaniyordu, sert ve tehikeli, bir doksan boyunda, yüz elli kilo ve ölümsüz siirler yazan, ne var ki azmanlarin hepsi kafayi yemislerdi ve o sert erkek siirlerini tırmaklan ojeli ibneler yaziyorlardi, oylanin kafasindaki imaja uyan tek sair koca John Thomas'di, koca John Thomas ise hep oylan orada degilmis gibi davranirdi, oylan yahudiydi ve koca John Thomas'in kökleri Adolph'a kadar uzaniyordu, "bak," dedi oylan, "ben gidip agizlarina siçacagim." tanrim, oylan iriydi ama biraz tombula kaçıyordu, öğünlerini hiç sektirmemisti, içinde yumusakti, sefkatliydi, korkulu ve hepimiz gibi biraz deli, hiçbirimizin sansi yoktu sonuçta ve "evlat," dedim ona, "bosver klaksonu, zaten bir erkek böyle basmaz, kadindir kesin, erkek kesik kesik çalar, melodik tehditler savurur. kadin ise dayanir klaksona, kesintisiz ve kocaman bir kadin nevrozu."

".ikerim böyle isi," dedi oylan, firladi kapidan disari, ne ilgisi var, diye geçirdim içimden, ne önemi var? herkes anlamsiz hamleler pesindeydi, oysa bir hamle yaptiginda matematik hesabi da yapmak zorundaydin. Hem'in boga güreslerinde öğrenip yazilarinda kullandigi gerçek buydu, benim hipodromlarda öğrenip yazilarimda kullandigim gerçek, koca Hem ve Buk. "alo, Hem? Buk ben." "hey. Buk, sesini duymak ne güzel." 140

"bir içki içmek için ugramayi düsündüm."

"evlat, çok isterdim, ama tanrim, su anda kent disinda oldugum söylenebilir."

"ama neden yaptin, Ernie?"

"kitaplari okudun, aklimi kaçirdigimi iddia ediyorlardi, paranoyak oldugumu, akıl hastanesine girip çıktim, telefonumun dinlendigini sa-niyormusum, C.I.A'nin beni izledigini saniyormusum. aslinda siyasi degildim, biliyorsun, ama sola ilgi duydum hep. Ispanya içsavasi ve bütün o saçmaliklar."

"evet, siz edebiyat adamlari sola meyillisinizdir. Romantik olmasına romantiktir ama bir anda tuzaga döñüsür."

"biliyorum, ama isin gerçegini bilmek istiyorsan fena halde aksamdan kalmaydim ve artik yazamadigimi biliyordum, IHTIYAR BALIKÇI VE DENIZ'e inandiklarinda dünyanın iyice çürüdüğünden emin oldum."

"biliyorum, eski tarzina döñdün, ama artik sahici degildi."

"sahici olmadigini biliyordum. ÖDÜLÜ verdiler ve kuyrugum uzamisti, yaslanmistim, yasli bir osuruk gibi oturup içmekten, dinleyecek birini buldugumda bayat hikayeler anlatmaktan baska bir sey gelmiyordu elimden, beynimi uçurmaktan baska çarem yoktu."

"pekala, Ernie, görüsürüz."

"tamam, görüseceğimizi biliyorum, Buk."

kapatti, hem de nasıl.

oglanı bakmak için dışarı çıktım.

69 model yeni bir arabada yaşlı bir kadını klaksona basan, hiç çekmiyordu avucunu klaksondan, bacakları yoktu, göğüsleri yoktu, beyni yoktu. 69 model bir araba ve kontak sadece, büyük ve total bir kontak, arabanın teki kadının park girişini tıkamıştı, kadının kendi evi vardı, ben DeLongpre avlusundaki döküntü dairelerden birinde yaşıyordum, binanın sahibi bir gün avluyu büyük paraya satacaktı ve buldozerler avluyu yerle bir edeceklerdi, yazık, güneş doğana dek süren partiler veriyor, gündüzleri daktiloyu atesliyordum, kapı komşu kaçığın tekiydi, tatlı bir pınar gibi akıyordu hayat, bir blok kuzeye on blok batıya yürürsem YILDIZLARIN ayak izleri ile kaplı kaldırımlarda yürüyebiliyordum, isimlerin ne anlama geldiklerini bilmiyordum, sinemaya gitmem, televizyonum yok. radyom bozulunca pencereden fırlattım, sar-

141

hos. ben, radyo değil, penceremde kocaman bir delik açıldı, pencerenin kapalı olduğunu fark etmemiştim, daha sonra yalınayak sarhos gezinirken ayagıma (sol) cam parçaları girdi ve doktorum bana ağrı kesici bir iğne yapma zahmetine katlanmadan tabanımı yarıp cam parçalarını çıkarırken, "baksana, arada sırada ne yaptığını bilmez halde dolandığın oluyor mu?" diye sordu.

"genellikle, yavrum, genellikle."

sonra gerekli olmayan bir yarık açtı ayagımda.

masanın iki yanına tutunup, "evet, doktor," dedim.

o zaman biraz daha müsfik davrandı, doktorlar neden benden üstün olsunlar? anlayamıyorum, su eski tip adamı numarası.

ve iste sokaktaydım, Charles Bukowski, Hemingway'in dostu, Er-nie'nin, ve ÖGLEDEN SONRA ÖLÜMÜ okumamıştım, bir nüshasını nerede bulabilirim?

oglan aptal ve saygın mülkiyet hakkını talep eden kaçık kadına, "arabayı iter, yolu açarız," dedi.

oglan benim adıma da konuşuyordu, kitabına önsöz yazmıştım ya bana sahip olmuştum.

"bak, evlat, arabayı itmek için yeterince yer yok. aslına bakarsan benim umurumda da değil, ben eve gidip içkimi içeceğim." yağmur çi-selemeye başlamıştı, cildim son derece hassastır, timsahvari, ruhum da aşağı kalmaz, yürüdüm, .ikmişim, yeterince savaş görmüştüm.

yürüdüm, avluma girmek üzereydim ki birinin bağırıp çağırdığını duydum, döndüm.

söyle bir tablo vardı elimizde, siska bir oğlan, çilgin, üstünde beyaz bir tışört var ve siir kitabına önsöz yazdığım sisman yahudi saire bağırıyor, beyaz tışörtün bu işle ne ilgisi var? beyaz tışört benim yarı ölümsüz sairimi itti. sertçe, yaşlı kaçık kadın arabasının klaksonunu öttür-meye devam ediyordu.

Bukowski, sol direğini denesen mi? eski bir ahır kapısı gibi sallarsın ve on dövüsten ancak birini kazanırsın, en son ne zaman birini patakladın? kadın elbisesi yakışır sana.

senin sicilinle bir kez daha sopa yesen ne olur?

yahudi sairime yardım etmek için olay yerine yöneldim ama sarımın beyaz tıörtü püskürttüğünü gördüm, sonra benim döküntü avlunun yanındaki yirmi milyon dolarlık gökdelenden genç bir kadın çık-

142

ti kosarak, o yapay Hollywood ayısının altında kiçinin hoplayan yanaklarını seyrettim.

sana hiç unutamayacağın bir şey gösterebilirim yavrum -altı buçuk santimlik tas gibi bir kamis, hay allah, bana hiç fırsat tanımadan sallanan kiçi ile 68 model Fiaria'sına kostu, her nasıl ya/iliyorsa, yarigi siirsel ruhum için ölürken arabasına bindi, çalıştırdı, yasli kadının park girişinden gazladı, beni ezmesine ramak kalmısti, beni, Bukowski'yi, BUKOWSKI'yi, sonra da yirmi milyon dolarlık gökdelenin yer altındaki park yerine daldı, bastan neden oraya park etmemisti? neyse.

beyaz tıörtülü oğlan deli gibi söylenip duruyordu, benim yahudi sairim yanıma geldi, durduk öylece Hollywood ayısıgi iğrenç bulasik suyu gibi üstümüze dökülürken, öyle zordur ki intihar, talihim degisir belki, PENGUIN kitabi yakinda basacak, Norse-Bukowski-Laman-tia...ne?

hay allah, hay allah, kadının park girişi açılmış ama bu kez de kadın arabasını içeri sokamıyor, giriş açisini dogru ayarlayamıyor bir kere, arabasını habire geri alıp önündeki beyaz kamyonete geçiriyor, ilk geçiriste sinyal lambası gidiyor, geri aliyor, gaza yükleniyor, arka kapının yarısı hasat, geri . gazlıyor, tampon ve sol çamurluk, hayır sağ çamurluk, evet sağ çamurluk hasat, anlatilir gibi degil, park girişi serbest.

Bukowski-Norse-Lamantia. Penguin kitapları, o iki yazar için benimle birlikte olmak büyük sans.

bu arada kaporta katliami sürmekte, kadın klaksona dayanmaya da devam ediyor, beyaz tıörtü ayısiginde sallaniyor, gözü dönmüs.

"neler oluyor?" diye soruyorum oglana.

"bilmiyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

"günün birinde iyi bir haham olacaksın ama bütün bunları da anlamaman gerekiyor."

oglan hahamlık eğitimi alıyor.

"anlamıyorum," diyor.

"içkiye ihtiyacım var," diyorum. "John Thomas burada olsaydı herkesi öldürmüştü, ama ben John Thomas degilim."

gitmek üzereydim, kadın beyaz kamyoneti parçalamaya devam ediyordu, gitmek üzereydim ki burusuk kahverengi pardösülü ve gözlüklü yasli bir adam, gerçekten yasli, benden bile yasli, bu da yasli demektir, neyse adam beyaz tıörtülü oğlanın karsısına dikildi.

143

burusuk kahverengi pardösülü ve gözlüklü yasli adamin elinde büyük bir teneke yesil boya vardi, iki kilo boya vardi o kutuda, ne anlama geldigini bilmiyordum, olup bitenlerin bir anlami varsa bile ben ipin ucunu iyice kaçirmistim, ve yasli adam boyayi Delongpre Bulvarinda daireler çizen beyaz tisörtlü kaçik oqlanin üstüne boca etti. boyanin çogu iskaladi oqlani o boktan Hollywood ayisiginda, ama birazi isabet etti, bir zamanlar kalbinin oldugu yere, beyaz üstüne bir yesil dalga, göz açıp kapayincaya kadar gerçekleşmisti hersey, hep öyle olur zaten, gözün toplayabileceginden daha hizli, olaylarin bu kadar farkli yorumlanisi da bu yüzdendir, isyan ya da dövüsler ya da herhangi bir olay, göz ve ruh o taskin HAYVAN eylemine yetisemez, ama yasli adamin yere serildigini gördüm, ilki itisti saniyorum, ikincisinin itis olmadigini biliyorum, arabadaki kadin elini klaksondan çekti, arabanin içinde oturup çiglik atmaya basladi, klaksona dayanmaktan farki olmayan bir sürekli çiglik hali, 69 model arabasinin içinde bitmisti, ölmüstü ve anlayamiyordu, kancalanmis ve parçalanmisti, fırlatilmis, ve içinde küçük bir parça hâlâ farkındaydi bunun -kimse ruhunun tamamini yitirmez- yüzde doksanini rüzgâra iser sadece.

beyaz tisörtün yumruğu yasli adamin suratında patladi ve gözlüklerini kirdi, eski kahverengi pardösüsü ile söyle bir dönüp yere serildi ihtiyar. Sonra ayaga kalkti, beyaz tisört ihtiyara bir tane daha çakti, adami yere serdi, adam tam olarak kalkmadan bir tane daha yerlestirdi, isin tadini çikariyordu beyaz tisört.

"TANRIM! O YASLI ADAMA NE YAPTIGINI GÖRÜYOR MUSUN?" diye sordu genç sair bana.

"himmm, çok ilginç," dedim yanima bir bira ya da en azindan bir puro almadigima hayiflanarak.

dönüp daireme dogru yürüdüm, sonra ekip otosunu gördüm, adimlarimi siklastirdim. oqlan pesimden geldi.

"neden gidip onlara olanlari anlatmiyoruz?"

"çünkü herkesin hayat tarafından delirtilip aptallastirilmesi disinda hiçbir sey olmadı, bu toplumda sadece iki seyın önemi var: parasiz yakalanma, iyi kafayla yakalanma."

"ama o yasli adama yaptigi igrençti."

"yasli adamlar bunun için vardirlar."

"ya adalet?"

144

"iste adalet: genç olan yasli olani sopaliyor, yasayan ölüyü sopaliyor, anlamiyor musun?"

"sen bu laflari ediyorsun ama sen de yaslisin."

"biliyorum, içeri girelim."

birkaç bira getirdim, oturduk, duvardan o aptal ekip otosunun telsizi duyuluyordu, yirmi iki yasinda coplu ve silahli iki genç 2000 yillik salak, homoseksüel ve sadistik hristiyanligin yargiçlari olmak üzereydiler.

ütülenmis siyah üniformalarinin içinde kendilerini bosuna bu kadar iyi hissetmiyorlardı, polislerin çogunun tavada bir biftegi, orta karar bir kiça ve bacaklara sahip bir esi ve Bökköy'de küçük ve sessiz bir evi olan orta-sinif hizmetkarlar olduklarini düşünürsen -Los Angeles'in hakli oldugunu kanitlamak için gözlerini bile kirpmadan öldürebilirlerdi insani; sizi tutukluyoruz efendim, üzgünüz efendim, ama tutuklamak zorundayiz, efendim.

2000 yıllık hristiyanlik, elimizde ne var? çürümekte olan bok yiginini bir arada tutmaya çalisan ekip otosu telsizleri, baska ne? bir ton savas, hava saldirilari, sokak soygunculari, biçaklamalar, o denli kabarık ki kaçıkların sayisi bos verirsin, birakirsın dolansınlar sokaklarda üniformali ya da üniformasız.

biz de içerde oturduk ve oğlan söylenip durdu:

"hadi, gidip polislere olanları anlatalım."

"hayır, evlat, lütfen, sarhossan ne olursa olsun suçlusun."

"ama kapının önündeler, gidip anlatalım."

"yok anlatacak bir şey."

oğlan ödlegin tekiymisim gibi bakti bana. öyleydim, hapiste geçirdiğim en uzun süre Los Angeles Üniversitesi'nin kampüsündeki bir gösteriden dolayı yedi saati.

"evlat, bu gece noktalanmıştır bana kalırsa."

kanepede uyuması için battaniyeyi fırlattım, uyudu, iki bira aldım, ikisini de açtım, kiralık yatağımın başlığına yerleştirdim, siki bir yudum aldım, uzandım ve Cummings'in, Jeffers'in, çöpçünün ve gazetecinin yaptığı gibi ölümü bekledim...

iki birayı da bitirdim.

oğlan sabahın dokuz buçugunda uyandı, erken kalkmaları bir türlü anlayamamışım. Micheline de bir baska erkenciydi. sokaklara çıkıp

145

onun bunun kapisini çalar, herkesi uyandırirlar, huzursuzdular, duvarları yikmaya çabalarlar, insanın öğleden önce kalkması için budalanın teki olması gerektiğini düşünüyorum, bu işi en iyi Norse çözmüştür -pijamaaların ve ipek sabahlığınla otur, bırak dünya kendi basının çaresine baksın.

oğlanı yolcu ettim, dünyaya atıldı, yeşil boya kurumustu sokakta. Maeterlinck'in mavi kusu ölmüştü. Hirschman kanlı sağ burun deliği ile karanlık bir odada oturuyordu.

ve birinin siir kitabına bir ÖNSÖZ daha yazmıştım, daha kaç tane?

"hey, Bukowski, bir siir kitabım çıkmak üzere, siirlere bir göz atıp bir şeyler söylemek istersin diye düşündüm."

"bir şeyler söylemek mi? ben siir sevmem be adam."

"canım olsun, bir şeyler söyleyiver."

oğlan gitmişti, şiçmam gerekiyordu, tuvalet tikanmıştı; ev sahibi üç gündür ortalıkta yoktu, bokumu alıp kesekagidina koydum, sonra dışarı çıkıp öğle yemeği yanında ise giden biri gibi kesekagidi ile yürümeye başladım, sonra boş bir arsaya fırlattım kesekagidini. üç önsöz, üç parça bok. kimse bilemezdi Bukowski'nin nasıl acı çektiğini.

yatay pozisyonda kadınlar ve ölümsüz şöret düşleri kurarak daireme yürüdüm, ilki hos olurdu, ve kesekagitlari bitmek üzereydi, saat sabahin onuydu, postaci gelmisti. Beiles'den bir mektup, Yunanistan'dan, orada da yagmur yagiyormus.

iyi öyleyse, sonra içeri girdim ve yalnızdim yine, ve gecenin deliligi gündüzün deliligiydi, yataga yerlestim, yatay, tavana bakip .mina kodugum yagmurunun sesini dinledim.

146

MOR MENEKSE

Kogusun bir yani A-1, A-2, A-3, seklinde isaretlenmisti, erkekleri orada tutuyorlardi, öbür yani B-1, B-2, B-3, seklinde isaretlenmisti, kadınlari da orada tutuyorlardi. Ama sonra arada sirada karismamiza izin vermenin iyi terapi olacagina karar verdiler, iyi terapiydi gerçekten -dolapların içinde, bahçede, ahirda, her yerde düzüsüyorduk. Kadınların çoğu kocalari onlari baska erkeklerle bastiktan sonra deli numarasina yattıkları için oradaydilar, ama numaraydi -kendi istekleri ile akıl hastanesine giriyorlar, kocalari onlari bagısladiktan sonra çikip kocalarini yine boynuzluyorlardi. Sonra tekrar akıl hastanesine yatiyorlar, çikiyorlar, hayatlarını bu sekilde sürdürüyorlardi. Ama içerdeyken de cinsellige ihtiyaç duyuyorlardi, biz onlar için elimizden geleni yapıyorduk. Personelin de basini kasiyacak zamani yoktu elbette -doktorlar hemsireleri, hademeler de birbirlerini düzmekten zaman bulup baska seylelerle ilgilenemiyorlardi. Sakincasi yoktu bizim için.

Disarida -nereye baksan: marketlerde, fabrikalarda, postanelerde, pet dükkanlarında, beysbol maçlarında, siyaset bürolarında- içerde gördüğümde daha çok deli görmüstüm. Zaman zaman bu adamin akıl hastanesinde ne isi var, diye soruyordun kendine. Bobby vardi mesela, gayet düzgün biriydi, muhabbeti hos; bizi iyilestirmeye çalisan psikiyatrlarin çoğundan daha akli basında görünüyordu hatta. O psikiyatr-

147

lardan biri ile bir süre konustuktan sonra insanin aklından şüphe etmemesi mümkün degildi. Psikiyatrlarin çoğu kendi akıllarından şüphe ettikleri için psikiyatır oluyorlardi. Bir deli için en kötü sey kendi aklını tahlil etmesidir, karsi tezlerin hepsi palavradir. Arada sirada delilerden biri sorardi:

"Hey, Doktor Marlov nerede? Bugün hiç görmedim onu. Tatile mi çıktı? Yoksa nakil mi oldu?"

"Tatile çıktı," diye cevap verirdi bir baska deli, "ve nakil ettiler."

"Anlamıyorum."

"Kasap bıçagi. Bileklerini ve girtlagini kesmis. Not bırakmamıs."

"Ne kadar iyi bir insandı halbuki."

"Evet. Yazık."

Hiçbir zaman çözemedigim seylelerden biri de budur. Bu tür yerlerde çıkan rivayetlerden söz ediyorum. Hep dogru çıkarlar. Fabrikalarda ve büyük kurumlarda... bilmem kimin basına bilmem ne geldigine dair bir rivayet yayilir; daha da kötüsü günler, haftalar, hatta aylar önce duyduğun bir seyin dogru oldugunu öğrenirsin -yirmi yılını o kuruma vermiş olan Joe Baba isten çıkarilacakmış, ya da hepimizi isten

çıkara-caklarmis gibi, her zaman da dogru çıkar. Psikiyatlara dönecek olursak, onlarla ilgili olarak anlayamadığım bir sey de ellerinde onca ilaç varken neden güç yöntemleri yegledikleridir. Kafaları çalışmıyor.

Neyse, hikayemize dönelim -ilerlemis vakaların (sözde tedavi olmaya dogru ilerlemis, demek istedigim) pazartesi ve persembe günleri öğleden sonra ikide disari çıkmalarına izin verirlerdi; en geç bes buçukta dönmek zorundaydin, aksi takdirde bütün haklarını kaybediyordun. Topluma yavas yavas uyum sağlanabilir varsayımı ile gırttikleri bir uygulamaydı bu. Haklıydılar. Kogustan küt diye sokaklara dönünce insan aklını büsbütün kaybedebilirdi. Disardaki bütün o deliler.

Benim de pazartesi ve persembe günleri çıkis hakkım vardı ve hakkında bilinmesini istemediği bazı bilgilere sahip olduğum bir doktoru ziyaret eder, para vermeden dexedrin, amfetamin, sari bomba, librium ve benzeri ilaçlardan alırdım. Hastalara satıyordum ilaçları. Bobby leblebi gibi atardı onları ağzına ve Bobby'nin parası çoktu. Aslında hastaların çoğu paralıydı. Daha önce dediğim gibi, zaman zaman Bobby'nin neden orada olduğunu merak ederdim. Hemen hemen bütün davranış alanlarında normal görünüyordu. Küçük bir numarası vardı ama: arada

148

sırada ayaga kalkıp ellerini ceplerine sokar, pantolonunun paçalarını dizlerine kadar çeker ve küçük bir islik çalarak sekiz-on adım atardı. Beyninde dönen bir ezgi gibiydi daha çok o islik; müzikal açıdan güzel bir ezgi olduğu söylenemezdi, ama bir ezgiydi ve her seferinde aynıydı. Birkaç saniyelik bir olay. Buydu tek sorunu. Ama sürekli yapardı bunu, günde yirmi, belki de otuz kez. İlk tanık olduğunuzda dalga geçtiğini sanıp, tanrım, ne kadar yaratıcı ve hoş bir adam, diye geçi-riyordunuz içinizden. Ama daha sonra, yapmak zorunda olduğunu an-liyordunuz.

Pekala. Nerede kalmistim? Evet. Kızlara da öğleden sonra ikide çıkis izni veriyorlardı, bu da onlarla sansimizi artıyordu. O dolapların içi cehennem gibi sıcak oluyordu düzüsürken. Ama elimizi çabuk tutmak zorundaydık çünkü ortalıkta avcılar dolanıyordu. Hastane saatlerini bilen, arabaları ile gelip güzel ve zavallı kızlarımızı bizden çalan çakallar.

İlaç isine girmeden önce fazla param yoktu, basımı sürekli belaya sokuyordum. En güzellerinden birini, Mary'yi, bir benzinliğin kadınlar tuvaletinde düzmek zorunda kalmistim, hayli zorlanmistik -kimse helada yere yatmak istemez- ayakta da pek uyumlu degildik- sonra sarap sarhosu genç bir kızilderili kızla Utah'dan geçerken trenin helasında keşfettiğim bir numara geldi aklıma. -Mary'ye bacasının tekini lavabonun üstüne atmasını söyledim, ben de bir bacagımı lavabonun üstüne atıp soktum. Sorunu halletti. Aklınızda bulunsun. Bir gün ihtiyaç duyabilirsiniz. İlave zevk için .asaklarınızı sıcak su da tutabilirsiniz.

Neyse, önce Mary çıktı kadınlar tuvaletinden, sonra ben. Benzinliğin pompacısı beni kadınlar tuvaletinden çıkarken gördü.

"Hey, ne işin var kadınlar tuvaletinde?"

"Ne diyorsun yakışıklı!" dedim bileğimi hafifçe bükerek. "Ne kadar güzel gözlerin var!" Uzaklastım kiritarak. Baska soru sormadı. Ama iki hafta boyunca bayagi kaygilandım, sonra unuttum gitti...

Neyse, ilaç satışından iyi para kazanıyordum. Bobby ona ne versem yutuyordu. Bir keresinde iki tane dogum kontrol hapi bile sattım ona. Yuttu.

"Kafası çok iyi bunların," dedi yarım saat sonra, "birkaç tane daha bul, olur mu?"

Ama aralarında en tuhaf olanı Pulon'du. Pencerenin yanına oturur, saatlerce kimildamazdı. Yemekhaneye asla gitmezdi. Kimse onu yemek yerken görmemisti. Haftalar geçirdi. Öylece otururdu iskemlesinde. Gerçek hastalarla iletişim kurardı. Kimseyle, psikiyatrlarla bile konuşmayan hastalarla. Pulon ile konusurlardı ama. İleri geri salınarak, gülererek, sigara içerek. Pulon'dan sonra en iyi ben anlasırdım onlarla. "Bunları konuşturmayı nasıl beceriyorsunuz?" diye sorardı psikiyatrlar bize.

İkimiz de öylece bakar, cevap vermezdik.

Ama Pulon yirmi yıldan beri tek kelime etmemis hastalarla bile konuşurdu. Onlara sorular sorar, sorularına cevap alırdı. Çok tuhaftı Pulon. Sırlarını açmadan mezari boylayan insanlar vardır, Pulon'da onlardan biriydi. Sadece kendini beğenmiş insanlar her soruya bir çuval cevap ve öğütle karşılık verir.

"Hey, Pulon," dedim ona bir keresinde, "yemek yemiyorsun. Yemek yedigini hiç görmedim. Hayatta kalmayı nasıl beceriyorsun?"

"Hehehehehehehe. Heeheehehehehehe..."

Sırf kogustan çikip ortalıkta dolanmak için özel görevlere gönüllü olurdum. Ben de Pulon gibiydim, sadece onun gibi pantolonumun paçalarını yukarı çekip Bizet'nin Carmen'inin detone bir yorumunu isliklamıyordum. İntihara meyilliydim, zaman zaman ağır bunalımlara giriyordum, kalabalığa ve özellikle de siraya girip beklemeye tahammülüm yoktu. Ve hayatlarını siraya girip bekleyerek geçiren bir toplum olmaya doğru gidiyorduk. Havagazi ile intihar etmeyi denemiş, başarısız olmuştum. Ama başka bir sorunum vardı. Sabahları yataktan çıkamıyordum. Nefret ediyordum yataktan çıkmaktan. Herkese, "İnsanlığın en büyük iki icadı yatak ve atom bombasıdır," diyordum. Deli olduğumu düşünüyordlardı. Çocuk oyunları, ömürlerini çocuk oyunları oynayarak geçiriyordu insanlar -hayatın dehşetinden etkilenmeden rahimden mezara gidiyorlardı.

Evet, nefret ediyordum sabahları yataktan çıkmaktan. Hayata yeniden başlamak demekti, bütün geceyi yatakta geçirince insan kolay kolay vazgeçemeyeceği bir mahremiyet geliştiriyordu yatağı ile. Ben hep yalnız biri olmuşumdur. Bağışlayın, kafadan biraz, kontagim galiba, ama arada sırada ayaküstü yapılan bir düzüsmeyi saymazsak, dünyada-

ki bütün insanlar yok olsa umurumda olmaz. Evet, hoş değil, biliyorum. Ama bir sümüklüböcek kadar hosnut olurdum; beni mutsuz eden insanlardı sonuç olarak.

Her sabah aynı şey:

"Bukowski, kalk!"

"Him?"

"Bukowski, kalk!" dedim."

"Offf..."

"OFFF!" değil. Kalk! Hadi!"

"...eee...iktir git..."

"Doktor Blasingham'i çağıracağım."

"Onun da .mina koyayım."

Blasingham gelirdi, çükünü doğru dürüst kaldıramayan salagin teki ile evlilik ve Fransız sahillerinde tatil hayalleri kuran hemsirelerden birini parmaklamakla meşgul olduğu için canı biraz sıkkin.. Doktor Blasingham. Belediye fonlarının vampiri. Üçkagitçi bokun teki. Neden Amerika Birleşik Devletler Başkan'ı olmadığını anlamakta güçlük çekiyordum. Hiç görmemişlerdi onu, belki de -hemsireleri parmaklamak ve üstlerine salya akıtmakla o kadar meşguldü ki...

"Pekala, Bukowski. KALK!"

"Yapacak bir şey yok. Kesinlikle yapacak bir şey yok. Anlamıyor musunuz?"

"Kalk. Yoksa haklarını kaybedersin."

".iktir. Düzecek yarık yokken prezervatifini kaybedeceksin demek gibi bir şey bu."

"Pekala, orospu çocuğu... Ben, Doktor Blasingham, üçe kadar sayıyorum...'Bir... iki...'"

Fırladım yataktan. "İnsan, ruhunu anlamayı ısrarla reddeden bir ortamın kurbanıdır."

"Sen ruhunu yuvada kaybettin, Bukowski. Şimdi git elini yüzünü yıka ve kahvaltıya in..."

Sonunda bana inekleri sığma isini verdiler, herkesten önce kalkmak zorundaydım. Güzeldi ama o inek memelerini sikmek. Ve o sabah Mary ile ahırda buluşmak üzere sözleşmişim. Samanlıkta seyran. Harika olacaktı, harika. Mary inegin öbür yanına yanastığında inegin me-

151

melerini sağiyordum.

"Hadi, Piton."

'Piton' derdi bana. Nedeni hakkında en ufak bir fikrim yok. Beni Pulon sanıyor belki de, diye düşünürdüm. Düşünmenin insana yararı ne ki? Düşün tasın baktır isin.

Neyse, çatıya çıkıp soyunduk; kirpilmis koyunlar kadar çıplaktık, titriyorduk, saman igne gibi batıyordu çıplak tenimize. Eski romanlarda anlatılan seydi bu, tanrı askına, oradaydık!

Girdim. Harikaydı. Tam kaptırmıştım ki bütün İtalyan ordusu daldı içeri sanki -

"HEY! DUR! DUR! KADINI TESLİM ET!"

"HEMEN İN O KADININ ÜSTÜNDEN!"

"ÇIKAR KAMISINI!"

Bir alay hademe, iyi çocuklar hepsi, çoğu escinsel, escinsellere karşı değilim, fakat -su ise bakın:

merdivenden yukari çikiyorlar-

"BU SON VURUS OLSUN, CANAVAR!"

"BOSALIRSAN .ASAKLARINI PATLATIRIZ!"

Hizlandim ama bosuna. Dört kisiydiler. Beni hatunun üstünden alip sirtüstü yatirdilar.

"AMAN ALLAHIM, SUNA BAK!"

"MENEKSE GIBI MOSMOR VE YARIM KOL UZUNLUGUNDA! ZONKLUYOR, DEVASA VE ÇOK ÇIRKIN!"

"ACABA?"

"Isimizden olabiliriz."

"Degebilir."

O anda Doktor Blasingham girdi içeri. Bu da sorunu halletti.

"N'oluyor burada?" diye sordu.

"Bu adami denetim altina aldik, Doktor."

"Ya kadini?"

"Kadini mi?"

"Evet, kadini."

"Elinden gelse bizi paralar."

"Pekala, elbiselerini giydirip onlari büroma getirin. Sira ile. Önce kadin!"

Blasingham'in özel bürosunun önünde bekletiler beni. Iki hademenin arasinda o sert tahta banka oturup Atlantic Monthly ve Reader's Di-152

gest okudum. Iskenceden farki yoktu, çölün ortasinda susuzluktan ölürken kuru sünger emmek ile girtlagina 9-10 kum tanesi atilmasi arasinda seçim yapmaya zorlanmaktan farksizdi...

Bizim doktor Mary'yi fena firçalıyordu herhalde.

Sonra Mary'yi disari tasidilar, beni içeri ittiler. Blasingham bayagi büyüttü meseleyi. Bir süreden beri beni dürbünle izliyordu. Haftalardan beri zan altındaydim. Kaynagi belirlenemeyen iki hamilelik vakasi. Insanlari cinsellikten mahrum ederek akli dengelerini geri kazandırmanın en saglikli yol olmadigini söyledim doktora. Cinsel enerjinin omurgadan beyine iletilip daha yararli isler için kullanilabilecegini iddia etti. Bunun istendigi takdirde yapilabilecegini, zorlama oldugunda daha yararli isler için enerji iletmenin omurganın .ikinde bile olmayacagini söyledim.

Neyse, iki hafta için haklarimi elimden aldilar. Ama ölmeden önce samanlikta is tutamazsam gözüm

arkada kalacak. Var mi lan öyle vurusumun üstüne gelmek; bir borçlular bana, en azından.

POTANSİYEL İNTIHAR NOTLARI

çöp kamyonu gelirken pencerenin önünde oturuyorum, çöp bidonlarını kamyonu bosaltıyorlar, benimkinin sesini dinliyorum: SANGIR SUNGUR, SANGIR SUNGUR! çöpçülerden biri diğerine bakıyor:

"bayagi siki bir içici var burada!"

uzay çalışmalarında yeni aşamalar kaydetmelerini beklerken sisemi kaldırıyorum.

biri bana okumam için Norman Mailer'in bir kitabını veriyor, adı Hristiyanlar ve Yamyamlar. Tanrım, ne gevezelik! ne güç var, ne de mizah, anlamıyorum, sözü zorlamaktan başka bir şey değil, ünlülerin sonu böyle mi olur? ne kadar şanslı olduğumuzu düşünün.

kapım çalınıyor, bir Yahudi ile bir Alman.

"nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

cevap vermiyorlar. Alman direksiyonda, bütün trafik kurallarını

154

çigniyor, gaz pedalını köklemiş. yamaçlardayız, virajları kayarak alıyor - 1000) metrelik uçurum.

insanın ölümünün baskasının elinden olması hoş değil, diye geçiriyorum içimden.

rasathaneye varıyoruz, ne kadar sıkıcı, ikisi de çok mutlu orada olmaktan. Yahudi aslında hayvanat bahçelerini sever ama hayvanat bahçesi gece kapalı, bazı insanlar sürekli bir yerlere gitme ihtiyacındadır.

"sinemaya gidelim!"

"tekne gezisine çıkalım!"

"kerhaneye gidelim!"

"hiçbir yere gitmiyorum," derim her seferinde, "birakin da oturayım burada."

bu yüzden de sormuyorlar artık, beni arabalarına sokuyorlar, karşılasacağım özel can sıkıntısı da sürpriz oluyor.

Alman binaya doğru koşuyor, binanın ön kısmında çentikler var. Alman çentiklerden yukarı tırmanmaya başlıyor, binanın yarısını tırmanıp kapının üstünden sarkıyor, ne kadar sıkıcı, diye geçiriyorum içimden, inmesini ya da düşmesini bekleyerek.

bir öğretmen geliyor, lise öğrencilerini getirmiş, sıra halinde içeri giriyorlar, öğretmen basını kaldırıp

Alman'i görüyor.

"benimkilerden biri mi bu?" diye soruyor.

"hayir," diyorum, "o benimkilerden."

içeri giriyorlar. Alman asagi iniyor, biz de içeri giriyoruz. 30 yilda hiç degismemis, çukurun içindeki tel kablodan sarkan koca top. herkes sallanan topa bakıyor.

tanrim, diye geçiriyorum içimden, ne kadar sikici.

sonra Alman ile Yahudi'yi izliyorum, ortalikta dolanip dügmelere basiyorlar, bazi seyler titreyip biraz hareket ediyorlar, ya da kivilcimlar çakiyor, aletlerin yarisi bozuk, dügmelere basinca bir sey olmuyor. Alman gözden kayboluyor. Yahudi ile yürüyorum, sarsinti ölçen bir makine buluyor.

"Hey, Hank!" diye bagiriyor.

"evet."

"buraya gel! bak simdi, üçe kadar sayacagim, ikimiz birden havaya siçrayacagiz."

"tamam."

155

o yüz kilo, ben yüz on.

"bir, ki, üç!"

siçrayip iniyoruz, makine bir grafik çiziyor.

"bir, ki, üç!"

siçriyoruz.

"bir daha! bir -"

"cani cehenneme," diyorum, "gidip bir seyler içelim!"

uzaklasiyorum.

Alman yanasiyor, "gidelim buradan," diye öneriyor.

"kesinlikle," diyorum.

"kancigin teki beni tersledi," diyor Alman, "kafam bozuldu."

"üzülme," diyorum, "külotunda bok lekeleri vardir muhtemelen."

"benim hosuma gider ama."

"koklar misin?"

"tabii ki."

"üzüldüm öyleyse, senin için kötü bir aksam."

Yahudi yanasiyor. "Schwab'in Yeri'ne gidelim!" diye bagiriyor.

"Allah askina," diyorum.

arabaya biniyoruz, Alman bizi ölüme ne kadar yaklastirabilecegini bir kez daha kanitlamak zorunda hissediyor kendini, nihayet tepeden iniyoruz.

Los Angeles'de herkes yapıyor bunu. Aslında orada olmayan bir seylerin pesinde kosturup duruyorlar, insanin kendi ile yüzlesme korkusundan baska bir sey degil, yalnız kalma korkusu, ben kalabaliktan, bir seylerin pesinde kosturup duran kalabaliktan korkarım asil; Nor-man Mailer okuyan, beysbol maçlarına giden, bahçelerini sulayıp ellerinde kürekle topraga egilen insanlardan.

Alman Schwab'm yerine sürüyor, cani koklamak istiyor.

batı tarafında bir orkestra var. bu orkestranın sefi benim Çaylak Melodileri diye nitelendirdigim seyler çalarak ünlenmiş, bunlar klasik müzik dinlemeye yeni başlamış herkesi memnun edecek parçalar, akli basında hiç kimse bu parçaları midesi biraz bulanmadan birkaç kereden fazla dinleyemez, ama bu orkestra bu parçaları bikip usanmadan 156

her hafta çalar, dinlemeye gelenler orta yaşlı insanlardır, nereden geldikleri ya da zekalarını nerede yitirdikleri konusunda hiçbir fikrim yok. ama bu basit ve hayli suruplu parçaları dinledikten sonra yeni, müthiş ve derin bir seyler dinlediklerinden öyle emindirler ki, kolluklarından fırlayarak baskalarından gördükleri gibi, "BRAVO! BRAVO!" diye bagirirler avazları çıktığı kadar, sef sahneye dönüp reveranslar çektikten sonra orkestra elemanlarına ayaga kalkmalarını söyler, benim asil merak ettiğim su; sef onları bilerek mi kandiriyor, yoksa o da mi geri zekalı?

sefin çalmaktan hoslandığı, benim klasik müziğin yuva sinifına dahil edeceğim parçaların bazıları; Offenbach'in La Vie Parisienne'i. Ra-vel'in Bolero'su, Rossini'nin La Gazza ladra uvertürü, Çaykovski'nin Fındikkıran Süit'i (seytan bizi korusun!), Bizet'nin Carmen'i, Cop-land'in Meksika Salon'u, de Falla'nın Üç-Köseli Sapka Dansi, Elgar'in Debdebe ve Tantana Marsi, Gershwin'in Mavi Rapsodi'si (seytan bizi iki kez korusun!); ve su anda aklıma gelmeyen bir sürü parça daha...

bu sözünü ettiğim kitle bu suruplu müzikle karsi karsiya gelmeye görsün, zararsız bir şekilde delirirler.

ve ev dönüşünde şöyle bir sahne yasanır, adam 52 yaşında, üç mobilya dükkanı sahibi, kendini çok zeki hissederek:

"yukarda allah var, bu adam müziği yutmuş! müziği gerçekten hissettiriyor insana!"

kadin:

"evet, her seferinde ruhumun yükseldigini hissediyorum! bu arada, evde mi yiyelim, disarida mi?"

renkler ve zevkler tartisilmaz elbette, ya da renksizlik ve zevksizlik. Faulkner'in, beysbol maçlarının, Bob Hope'un, Henry Millerin, Shakespeare'in, Ibsen'in, Chekhov'un oyunlarının popüler olmalarini anlayamiyorum. Keza Tolstoy. Savas ve Baris benim için Gogoi'un Palto' sundan sonra okudugum en büyük fiyasko. Bob Dylan bende asiri tepki izlenimi birakirken Donovan'in tarzini zgn bulurum, anlamiyorum, boks, profesyonel futbol ve basketbol güçlü oyunlar, ilk He-mingway'ler iyiydi. Dos siki herifti. Sherwood Anderson sonuna kadar.

157

ilk Saroyan'lar eyvallah, tenis ve opera, sizin olsun, yeni arabalar, canlari cehenneme, klotlu çorap, ihh. yüzük, saat, ihh. Çok çok erken Gorky. D.H Lawrence, evet. Celine, sphesi?., omlet, ihh. kafasi bozulduunda Artaud. Ginsberg, bazen, gres -ne??? Jeffers, elbette, ve böyle uzar gider bu is. kim hakli? ben, tabii ki. evet, ben. süphesiz.

Çocukken Hava Gösterisi dedikleri gösterilere giderdik, uçakla tehlikeli numaralar yapan pilotlar, parast atlayislari ve uçak yarislari vardi, pilotlardan birinin numarasini hatirliyorum, mthisti; yere yakin bir kancanin ucuna bir mendil koyuyorlardi, pilot Alman fokeri ile yere son derece yakin uçup kanadina takili kanca ile mendili yerden aliyor, sonra da neredeyse yere sürünerek ekseni etrafında dönüp havalaniyordu, olaganüstü hakimdi uagina, hava uuslari en iyisiydi -çocuklar için, belki digerleri için de- ne kazalar, uçakların hepsi farkli biçimlere sahipti, tuhaf tasarimlar, parlak renklere boyanmis, ve akilirlardi, haddi hesabi yoktu akilan uçakların, çok heyecan vericiydi, arkadasimin adi Frank'di. simdi yüksek yargi.

"hey. Hank"

"evet, Frank?"

"beni izle."

tribünün altına girdik.

"buradan kadınların bacaklarını dikizleyebiliriz," dedi.

"ya?"

"evet, bak"

"tanrım"

tribün kadın doluydu, ilerini olduğu gibi grebiliyordun.

"hey, suna bak!"

"ff"

Frank dolanmaya basladi.

"pisst! buraya gel"

yanina gittim, "evet."

"bak, bak! yariği görünüyor!"

"nerede? nerede?"

"baktığım yere baksana!"

158

orada öylece durup uzun uzun baktık.

sonra yukarı çıkıp gösterinin devamını seyrettik.

sıra parasütçülerdeydi, yere çizilmiş bir daireye mümkün olduğunca yakın inmeye çalışıyorlardı, pek başarılı oldukları söylenemezdi, sonra biri atladı, parasütü tam açılmadı, yan açık parasütün içine hava dolduğu için parasütsüz birinin düşeceği kadar hızlı da düşmüyordu, izleyebiliyordunuz, bacaklarını sallıyor, kollarını iplerden kurtarmaya, parasütü çözmeye çalışıyordu, bosuna debeleniyordu ama.

"kimse ona yardım edemez mi? diye sordum.

Frank cevap vermedi, fotoğraf makinesi ile fotoğraf çekiyordu, bir sürü insan fotoğraf çekiyordu, film kamerası ile filme çekenler bile vardı.

adam yere yaklaşıyor, hâlâ ipleri çözmeye çabalıyordu, sonra yere çarptı, çarpması ile havaya sıçraması bir oldu. parasüt üstünü örttü, kalan atlayışları iptal ettiler. Hava Gösterisi bitmek üzereydi.

unutulacak türden bir şey değildi gördüklerimiz, uçak kazaları, parasütçü ve yarık.

bisikletlerimizi eve pedallarken yol boyunca onları konuştuk.

hayat hayli ilginç bir şey olacakmış gibi gelmişti bize.

159

SÜLÜK ÜZERİNE NOTLAR

sülük; denizde ya da tatlı suda yaşayan, kan emici, halkalı solucan, yapışkan, sirmsik (kimse)

sülük bir bakıma bizden çok üstün bir varlıktır; bizi nerede ve nasıl bulacağını bilir -genellikle banyoda ya da cinsel ilişkinin ortasında ya da uykuda, sizi büyük aptesinizin ortasında yakalamakta da pek ustadır, sayet kapıdaysa, "bir dakika, allan kahretsin, bir dakika!" diye ba-girabilirsiniz, ama istirap içinde bir insanın sesi onu yüreklendirir sadece -kapiyi daha sert, daha heyecanla yumruklamaya baslar, sülük genellikle hem kapiyi vurur hem de zili çalar, nasıl açmazsınız kapiyi? gittiği zaman -nihayet- bir hafta boyunca kendinize gelemezsiniz, sülük ruhunuza isemekle kalmaz, sarı suyunu büyük bir maharetle tuvaletinizin oturagina da bırakır, fark edilmeyecek kadar; ancak üstüne oturunca fark edersiniz, ama artık çok geçtir.

sizden farklı olarak bol bol gevezelik edecek vakti vardır sülüğün, üstelik bütün fikirleri sizinkilere terstir, ama o bunu asla bilmez çünkü hiç susmaz, araya iki kelime sıkıştırıp ona katılmadığınızı söylemeye

kalkissanız bile sizi duymaz, sizin araya girisiniz onun için bir boşluk anıdır, konuşmasına kaldığı yerden devam eder. o konuşurken siz de 160

onun pis sümüğünü ruhunuza silmeyi nasıl bu kadar iyi basardığını düşünürsünüz, sülük sizin uyku saatlerinizi de çok iyi bilir, siz derin uykudayken telefon eder ve ilk sorusu, "seni uyandırdım mı?" olur. ya da evinize gelir, perdelerin örtülü olduğunu gördüğü halde orgazmi çağrıştıran bir cosku ile kapiyi yumruklar, parmagını zile basıp tutar, cevap vermezseniz, "içerde olduğunu biliyorum!" diye bağırır, "arabani gördüm."

bu yıkıcı insanlar düşünce mekanizmasının nasıl çalıştığından habersiz de olsalar onlardan hoşlanmadığınızı sezerler, ama bu onları kamçılar, ayrıca ne tür bir insan olduğunuzun da farkındadırlar -incitmekle incinmek arasında hep ikinciyi seçen birisiniz, sülük insanlığın iyi yanları ile beslenir; iyi insanın kokusunu alır.

sülüğün kendi kesfi sandığı bazı standart ve kabiz fikirleri vardır, en çok sevdiklerinden bir iki örnek:

"hiçbir şey BÜTÜNÜYLE kötü olamaz, bütün polisler kötüdür diyorsun, ama değildir, iyi polisler de rastladım ben. iyi polis de var."

fırsat bulup ona bir insanın polis üniformasını üzerine geçirdiği andan itibaren mevcut düzenin maaşlı bekçisi olduğunu anlatamazsın, polisin işi değişimi engellemektir, gidisattan hoşnutsanız bütün polisler iyidir, değilse kötüdür, bütünüyle kötü diye bir şey vardır, ama sülük bu kulaktan dolma ev üretimi felsefe ile doludur, bunlardan vazgeçmez, sülük insana düşünce özürlü biri olarak yapışır -acımasızca, kesin ve sonsuza dek.

"olup bitenlerden habersiziz, gerçek yanıtların bize ulaşması mümkün değil, liderlerimize güvenmekten başka çaremiz yok."

bu o denli aptalca ki yorum yapmayacağım, sülüğün saçmalıklarını sıralamaktan da vazgeçiyorum hatta, sınırlarım bozuluyor.

devam edelim, sülüğün isminizi ve adresinizi bilmesi de gerekli değildir, sülük her yerdedir, kokusmuş, zehirli, ölümcül işini üstünüze yansıtmaya her an her yerde hazır, at yarışlarında şanslı olduğum bir dönem hatırlıyorum, altıma yeni bir araba çekmiş Del Mar civarında geziniyordum, her gece yarışlardan sonra farklı bir motel seçiyor, sonra sahilde yemek yiyebileceğim iyi bir yer arıyordum, yemekleri lezzetli ve tenha bir yer. bu bir çelişki aslında, yani yemekleri lezzetli restoran kalabalık olur. ama bütün genellemelerde olduğu gibi bunun da istisnaları vardır, insanlar bazen yemeklerin çöpten farksız olduğu yer-

161

lere rağbet ederler, neyse, her gece yemekleri lezzetli ve çıldirtan kalabalıktan uzak bir yer bulmak kutsal bir arayış olmuştum benim için. böyle bir yer bulmak uzun zaman alabiliyordu, bir gece yerimi bulmak bir buçuk saatimi aldı. arabayı park edip içeri girdim. New York usulü biftek, patates tava filan söyledim, yemeği beklerken kahve içiyordum, bombostu mekan; harikulade bir geceydi. New York usulü bifteğim geldi ve o anda kapı açıldı, evet, sülük gelmişti, doğru tahmin ettiniz, tezgahta otuz iki tabure vardı, sülük yanımdaki tabureye oturmak ZORUNDA hissetti kendini, çöregini yerken bir yandan da garson kızla sohbet etmeye başladı, balık gibi dümdüz bir herif, söyledikleri bağırsaklarıma bıçak gibi saplanıyordu, zirvalıyor, ruhunun pis kokusunu her yere bulastırıyordu, ancak yemeyi yiyebileceğim kadar bir dirsek payı bırakmıştı bana. bu dirsek payını ayarlamakta da çok ustadır sülük. New York usulü bifteğimi çabucak mideme indirip kendimi dışarı attım, o gece öyle sarhos oldum ki ertesi gün ilk üç kosuyu

kaçirdim.

çalistiginiz, is yaptiginiz mekanlarda da mutlaka bir sülük vardır, ben sülük yemiyim, bir keresinde çalistigim yerde on bes yıldan beri kimse ile konuşmamış biri çalışıyordu, daha ikinci günümde benimle otuz bes dakika konuştuk, kendinden geçmişti, daldan dala atlıyordu orospu çocuğu, onun da bir tadı olabilir ama söyledikleri mizahtan yoksun kokusmusluklardan ibaretti, onu iyi çalıştığı için tutuyorlardı orada, "iyi bir yövmiyenin hakkı emekle verilir." her iste en az bir sülük vardır ve beni hemen bulur, çalıştığım her iste su cümleyi sık sık duymuşumdur: "buradaki kaçıkların hepsi sana bayılıyor." yüreklendirici değil böyle bir şey duymak.

ama hepimizin belki de farkında olmadan birilerine sülüklük yapmış olmamız olasılığını da gözardı etmemekte yarar var. berbat bir düşünce ama büyük olasılıkla doğrudur, hem sülüğe karşı dayanıklılığımızı da artırabilir, yüzde yüz insan yoktur aslında, hepimizin, baskalarının farkında olup bizim farkında olmadığımız deli ve çirkin bir yanı vardır, yoksa bu çiftliğe nasıl katlanabilirdik?

yine de sülüğe karşı önlem alan insana saygı duymalı, sülük kesin tavir karşısında ürker, baskasına musallat olur. hayat dolu, entelektüel bir sair taniyorum, ön kapısına büyük harfler ve mükemmel bir elyazı-si ile söyle yazmıştı:

ilgilenenlere: beni görmek istiyorsanız lütfen telefon edip randevu

162

alin. davetsiz gelenleri kabul edemeyeceğim, isimi yapabilmek için zamana ihtiyacım var. isimi katletmenize izin veremem, beni hayatta tutan şeyleri yapabilirsem, rahat ve sıkıntısız bir ortamda karşılaştığımızda size karşı daha nazik olacağımı lütfen bilin.

bu yazıya hayranlık duyuyorum, züppelik ya da insanın kendini abartması olarak algılamıyorum, doğal haklarına sahip çıkan cesaret ve mizah dolu bir adam söz konusu, ilk kez tesadüfen gördüm bu yazıyı, bir süre bakıp adamın yazıdaki sesini duyduktan sonra arabama binip uzaklaştım, anlamaya başladığımız an her şeyin başladığı andır ve bazılarımız artık anlamaya başlasa çok iyi olacak. Love-in'lere, o toplu sevgi ayınlarına itirazım yok mesela, yeter ki beni katılmaya zorlamayın, sevgiye bile karşı değilim, ama biz sülüklerden söz ediyorduk, değil mi?

sülük için kolay lokma olmama rağmen bir keresinde ben de tavir koydum, o sirlar on iki saatlik gece vardiyasında çalışıyordum. Tanrı beni affetsin, ve tanrı tanrıyı afetsin, her neyse bu çok sülüğümsü sülük her sabah saat dokuzda bana telefon etmekten kendini alamıyordu, sabahlan yedi buçukda eve gelip iki bira içtikten sonra ancak uyuyabiliyordum. Zamanlaması mükemmeldi, her seferinde o alisilagelmis aptal oyununu oynardı, beni uyandırmış olmanın bilincinde sesimi duymak onu mest ederdi, öksürür, tiksirir, boğazını temizleyip kem kümledi, "bak," dedim sonunda, "ne bok yemeye beni saat dokuzda uyandırıyor sun? sabaha kadar çalıştığımı biliyorsun, on iki saat çalışıyorum! neden beni saat dokuzda arıyorsun allahın cezası?"

"belki at yarışlarına gidersen diye düşündüm, seni hipodroma gitmeden önce yakalamak istedim."

"dinle," dedim, "ilk kosu 13:45'de, ayrıca gecede on iki saat çalışırken nasıl hipodroma gidebilirim? bu kadar seye nasıl zaman bulacağım? uyumam, sıçmam, yıkanmam, beslenmem, düzüsmem, ayakkabılarıma bağcık filan satın almam gerekiyor, gerçek kavramın yok mu senin? isten geldiğimde en son lanet damlama kadar tüketilmiş olduğumu anlayamıyor musun? geriye bir şey kalmıyor, anlasana! hipodroma gidemiyorum, kiçimi kasiyacak gücüm yok. neden beni sabahın lanet dokuzunda arıyorsun?"

fırçayı yiyince sesi kisilmisti -"hipodroma gitmeden önce seni yakalamak istedim."

163

yararı yoktu, telefonu kapattım, gidip karton bir kutu aldım, telefonu içine sokup üstünü paçavra ile doldurdum, her sabah isten geldiğimde bunu yapıyor, kalktıgımda telefonu kutudan çıkarıyordum, sülük ölmüştü, bir gün dayanamayip beni görmeye geldi.

"neden artık telefonlarima cevap vermiyorsun?"

"telefonu bir kutuya koyup üstüne paçavra dolduruyorum."

"sembolik olarak beni de o kutuya koyduğunun farkında değil misin?"

ona bakıp sakın ve yumusak bir sesle, "bak bu doğru," dedim.

bir daha eskisi gibi olmadık, benden yaslı, hayat dolu ve sanatçı olmayan (sükür) bir arkadaşım ile konuşuyordum, "McClintock beni günde üç kez arıyor, seni aramıyor mu?" diye sordu.

"artık aramıyor."

McClintock'lar herkesin alay konusudur ama onlar bunun asla farkında olmazlar, bir McClintock hemen fark edilir, her McClintock yanında küçük bir telefon defteri tasir, telefonunuz varsa sayet çok dikkatli olun. sülük size sehir içi arayacağını söyleyip (yalan) telefonunuzdan bitmek bilmeyen zehirli hikayelerinden birini bezgin dinleyicisinin kulagina dökecektir mutlakta, bu McClintock tipi sülük telefonda saatlerce konuşabilir, dinlememeye çalışsanız da elinizde olmadan kulak misafiri olur, hattın öbür istirap ucundaki kişiye güler, biraz da acirsiniz.

belki bir gün dünya düzeni öyle değişir ki, iyi ve dürtüst bir yasantinin sonucunda sülük sülüklükten çıkar, sülüklüğün olmaması gereken seyler yüzünden olustuguna dair bir varsayım var. kötü hükümet, kötü hava, berbat seks, bir kolu tahta anne, parlak yastıklara gömülüp oturan baba, vesaire, ütöpik toplum gerçekleşir mi gerçekleşmez mi, bilemiyoruz. Ama hâlâ insanlığın bozuk tarafları ile uğrasmamız gerekiyor -açlar, siyah beyaz ve kızıl, uyuyan bombalar, love-in'ler, hipiler, yeterince hipi olmayanlar, Johnson, Albuquerque'nin hamam böcekleri, kötü bira, bel sogukluğu, ödle editörler, bunlar sunlar bunlar sunlar, ve sülük, sülük hâlâ yasiyor, ben bugün varım, yarin değil, benim ütopyam BUGÜN daha az sülük diyor, sizin hikayenizi de dinlemeyi çok isterdim, eminim herkesin katlanmak zorunda kaldığı bir-iki McClintock tipi sülügü vardır, sizin McClintock hikayeniz de beni güldürürdü herhalde. Tanrım, şimdi aklıma geldi!!!!
BIR McCLINTOCK'UN

164

GÜLDÜGÜNÜ HIÇ GÖRMEDİM!!!!

su ise bak.

tanidığınız sülüklerden birini düşünün ve kendinize onu gülerken görüp görmediğinizi sorun, hiç gördünüz mü güldüklerini?

tanrım, aslına bakarsanız tek basıma olduğum zamanlar disında ben de pek gülmem, kendimi mi yazıyorum yoksa? sülüklerin sülüklediği bir sülük, düşünün bir, kivrili kaynasan, 69 durumlarında bir sülük kolonisi. 69 mu? hadi bir Chesterfield yakıp her şeyi unutalım, sabaha görüşürüz, paçavra dolu bir

kutuya tikilmiş ve kobra memeleri oksar-ken.

selam, seni uyandırmadım, değil mi?

hay allah, düşünemedim.

KÖTÜ TRIP

LSD ile renkli televizyonun tüketime üç aşağı bes yukarı aynı zamanda girdiği dikkatinizi çekti mi? birden patlayıcı bir renk cümbüsü ile karşı karşıyayız ve ne yapıyoruz? birini yasaklıyor, öbürünün içine ediyoruz, televizyon simdiki ellerde yararsız, bunda tartışılacak fazla bir şey yok. ve geçenlerde yapılan bir baskında LSD yapımçısının narkotik ajanlardan birinin yüzüne bir kavanoz dolusu asit fırlattığını duydum, bu da yazık. LSD, dmt ve stp'yi yasaklamak için bazı sağlam nedenler var gerçi -insani daimi olarak delirtebiliyorlar- ama seker pancarı toplamak ya da General Motor için somun sıklamak ya da bulasık yıkamak ya da yerel üniversitelerden birinde İngilizce I dersi vermek de insani daimi olarak delirtebilir, insani delirtebilecek her şeyi yasaklamaya kalksak toplumun yapısı altüst olurdu -evlilik, savaş, otobüs servisi, mezbahalar, arıcılık, cerrahi, aklınıza ne gelirse, her şey insani delirtebilir çünkü toplum çürük tahtadan bacaklar üstüne oturtulmuş, temeli yıkıp bastan yapmazsak, akıl hastaneleri tika basa dolu olacak, ve sevgili valimizin akıl hastanelerine ayrılan bütçeye attığı makaslan ben dolaylı olarak toplum tarafından delirtilenlerin toplum tarafından desteklenmeyi ve tedavi edilmeyi hak etmedikleri şeklinde algiliyorum, özellikle de enflasyonu yüksek, vergisi bol bir çağda, bu para daha iyi

166

yollar inşa etmekte ve evlerimizi yakmalarının önüne geçmek için hafifçe zencilerin üstüne serpmekte kullanılıyor, benim dahiyane bir fikrim var: neden akıl hastalarını kursuna dizmiyoruz? paradan ne kadar tasarruf edeceğimizi bir düşünün? bir delinin bile yemek yemeye ve barınmaya ihtiyacı var, üstelik iğrençtir orospu çocukları -bağırıp çağırırlar, boklarını duvarlara sürerler, bize kararları verecek bir doktorlar kurulu ve doktorları boş zamanlarında meşgul edecek tas gibi iki hemsire gerek (kadın ya da erkek).

pekala, LSD'ye dönelim, kesif içeren her tür güçlük -resim yapmak, şiir yazmak, banka soymak, diktatörlük filan- insani tehlike ile mucizenin Siyam ikizleri gibi yapışık olduğu bir yere götürür, rahat bir yaşam tarzı değildir bu, ama sürdüğü müddetçe hayli ilginçtir, başka bir adamın karısı ile yatmak güzeldir ama bir gün yakalanacağının da bilincinde olacaksın, hem bu zevki artırır, günahlarımız, onlarsız yapamadığımız anlaşılan kendi cehennemlerimizi yaratabilmemiz için cennette biçilirler, herhangi bir dalda yeterince sivrildiğin anda düşman kazanırsın, şampiyonlar kıçlarını her zaman kollamak zorundadırlar; halk onların iç üstü kendi bok çukurlarına düştüklerini görmeye can atar. salakların suikaste kurban gittikleri görülmemiştir; bir lider posta siparisi ile edinilmiş bir tüfekle öldürülebilir (bize anlatılan masal öyle en azından) ya da Ketchum gibi bir kasabada kendi silahı ile. ya da Berlin'in bagırsakları patlarken tarihlerinin son sayfasında Adolph ve fahişesi gibi.

LSD insani bombardimana da tutar çünkü sadık sevkiyat memuruna göre bir alan değildir, tamam, kötü asit kötü fahişe gibidir, insani bitirir, kuvvet cini ve kaçak viski günlerini de yasadı bu dünya, yasalar zehirli karaborsalarda kendi hastalıklarını yaratır, ama, temel olarak, kötü triplerin çoğu bizatihi toplumun eğitip zehirlediği bireyin eseridir, kira, vardiya, araba taksiti, çocukların eğitimi, kız arkadaya ismarlanacak 12 dolarlık yemek, komsunun fikri, bayraga saygı durusu gibi endişeler taşıyorsa bir LSD tableti onu muhtemelen delirtecektir, çünkü bir anlamda zaten delirmiştir, iyi bir trip henüz kafese girmemiş, toplumu güdümlen büyük Korku ile düzülmemiş bir birey gerektirir, maalesef, insanların çoğu temel ve özgür bireyler olarak kendi değerlerini abartırlar, otuz yasını geçkin kimseye güvenme felsefesi de hippi kusagının bir hatasıdır, çoğumuz yedi, hadi bilemedin sekiz yasına bas-

tigimizda kafeslenip egitilmisizdir zaten, gençlerin çoğu özgür GÖRÜNÜR ama bu tamamen beden kimyasi ve enerji ile ilgilidir, ruhani yani yoktur, en tuhaf yerlerde ve HER yasta özgür insanlar tamdim ben hayatımda -kapici, araba hirsizi, araba yıkayicisi vb, birkaç da kadın -daha çok hemsire ve garson, ve HER yasta, özgür ruh ender rastlanan bir seydir, ama gördüğünüzde bilirsiniz -çünkü onlara yakın ya da onlarla birlikte iken kendinizi iyi, çok iyi hissedersiniz.

bir LSD tripi hiçbir kuralın kapsamadigi seyler gösterir insana, test kitaplarında olmayan, belediye encümenine sikayet edemeyeceginiz seyler, esrar mevcut dünyayı daha katlanilabilir kilar sadece; LSD ise kendi içinde bir toplumdur zaten, toplumla uyum içindeyseniz LSDyi "sanri verici madde" olarak siniflandirirsiniz muhtemelen, ki meseleyi rafa kaldırıp kurtulmanın kolay bir yoludur, ama sanrinin tanimi hangi kutuptan hareket ettiginize bagli olarak degisir, yasanan hersey yasandigi anda gerçektir -bu bir film, bir düs, cinsel iliski, cinayet, öldürülmek ya da dondurma yemek olabilir, ama daha sonra üstüne yalanlar bindirilir; olan, olmustur, sanri bir sözlük sözcüğü, toplumsal koltuk degnegidir, ölmekte olan bir insan için ölüm çok gerçektir, ama digerleri için talihsizlik ya da bir an önce kurtulunması gereken bir durumdur, dünya BÜTÜN parçaların bütüne uydugunu idrak ettigi zaman bir sansimiz olabilir, insanın gördüğü her sey gerçektir, bir dis güç tarafından getirilmemistir oraya, o dogmadan önce de ordadır. onu simdi gördüğü için; toplumun egitimsel ve ruhani güçleri ona keşfetmenin asla bitmedigini söyleyecek kadar bilge olmadigi için; bize kendi a, b, elerimizle küçük bok kutularımıza hapsolmamiz gerektiğini telkin etmeleri sonucunda aklını kaçırdigi için bireyi suçlamayın. LSD degildir kötü tripinizin nedeni -annenizdir, Basbakanınızdir, komsunun küçük kizidir, elleri kirli dondurmacidir, zorla gördüğünüz cebir ya de Ispanyolca dersidir, 1926 yılında kokladiginiz igrenç heladir, size uzun burunların çirkin oldugu öğretilmisken gördüğünüz çok uzun burunlu bir adamdır; müşhildir, Abraham Lincoln Tugay'i'dir, Franklin D. Roos-velt'in yüzüdür, bir fabrikada on yıl çalıştıktan sonra bes dakika geç kaldigin için kovulmaktır, sana altinci sınıfta tarih öğreten o yasli bok çuvalidir, köpeginin arabanın altında kalması ve kimsenin sana yolu dogru dürüst tarif edememesidir, otuz sayfa uzunlugunda ve üç kilometre yüksekliginde bir listedir bu.

kötü trip mi? bu ülkenin lamami, bu dünyanın tamamı kötü triple dostlar, ama bir tablet yuttugu için lutuklarlar adami.

ben hâlâ bira takiliyorum, çünkü 47 yasındayım ve bana saptadıkları kancaların haddi hesabi yok. bütün aglardan kaçmayı basardığımı sanacak kadar budala da degilim. Jeffers üç asagi bes yukari, tuzaklara dikkat, dostlar, sayica çokturlar, rivayete göre Tanrı bile dünyaya indiginde o tuzaklardan birine yakalanmış, dediginde çok iyi söylemiş bence, artık onun Tanrı olduğundan çok da emin degiliz elbette; her kimdiyse, sapkasından çok tavsan çıkardı, ama çok da fazla konustu, herkes çok fazla konuşabilir. Leary bile. ben bile.

soguk bir cumartesi günü, günes batmak üzere, ne yapılır bir gece ile? Liza olsaydım saçımı tarardım, ama Liza degilim, bir National Geographic var önümde, sayfalan gerçekten bir seyler oluyormuşçasına parlıyor, olmuyor, tabii ki. binanın bütün sakinleri sarhos, sonu bekleyen bir sarhoslar kovani, kadınlar geçiyor pencerenin önünden, "iktir" gibi müsfık bir sözcük çıkıyor, hayir tisliyor agzımdan, sonra da kagidi daktilodan çıkarıyorum, artık sizin.

HÜR HAYVANAT BAHÇESİ

Boktan isimi, odami, (belki de) aklımı yitirmeme neden olan bir alkol deliliginden çıkmistim. Parkta

geçirmistim geceyi. Günışığına karşı kusur beş dakika kadar bekledikten sonra cebimdeki sarap sisesinin dibinde kalani diktim. Gayesizce yürümeye başladım. Yürürken olayların anlamını kavramaya başladığımı hissederek gibi oldum. Yanılıyor-dum tabii ki. Parkta uyumak iyi gelmiyordu insana.

Bir süre yürüdüm. Bir yandan da açlıktan ölmenin ne kadar ilginç olacağını düşünüyordum. Yatıp ölümü bekleyeceğim bir yere ihtiyaç vardı sadece. Toplum karşı kin beslemiyordum. Onlardan biri olmadığım gerçeğini çoktan kabullenmiştim.

Kent dışında buldum kendimi. Evler giderek seyreliyordu. Tarlalardan, küçük çiftliklerin önünden geçtim. Sıcak hava, ceketimi çıkarıp koluma aldım. Açlık o kadar önemli değildi, ama hasta hissediyordum kendimi. Susamıştım. Sudan eser yoktu. Yüzüm geceki düşüşümden kanlı, saçım dağınıktı. Susuzluktan ölmek kolay ölüm listeme girmez; bir bardak su istemeye karar verdim. İlk evi atlardım. Soguk bir görünümü vardı. Daha ilerde, üç katlı, bahçesi geniş ve ağaçlı bir evde karar kildim. Kapıya yaklaştığımda burnuma kesif çığ et ve sidik kokusu geldi. Garip sesler de duydum. Yine de beni çeken bir şey vardı o ev-

170

de. Zili çaldım.

Otuz yaşlarında bir kadın açtı kapıyı. Uzun kızıl saçları beline kadar iniyordu. Kahverengi gözleriyle bana baktı. Güzel kadındı. Üstünde dar bir kot, açık pembe gömlek, ayakta çizme vardı. Korkusuz bakıyordu gözleri, kaygısız.

"Evet?" dedi neredeyse gülümseyerek.

"Susadım," dedim, "bir bardak su verebilir misin?"

"İçeri gir," dedi. Pesinden salona girdim.

Eski bir iskemleye ilistim. Su getirmek için mutfaga gitmistim. Öylece oturmuş beklerken bir şeyin koridordan salona doğru kostugunu duydum. Tam önümde bir daire çizdi, sonra durup bana baktı. Bir orangutandı. Birden sevinçle hoplayıp zıplamaya başladı. Kucagıma sıçradı, yüzünü yüzüme dayadı. Bir an için gözlerini gözlerime daktı, sonra yüzünü geri çekti. Ceketimi kaptığı gibi yere atladı, tuhaf sesler çıkararak koridorda kosarak gözden kayboldu.

Kadın mutfaktan döndü, suyu verdi.

"Adım Carol," dedi.

"Gordon," dedim. "Ama artık önemi yok."

"Neden?"

"Tükendim, bittim. Anlıyor musun?"

"Alkol mu?"

"Alkol," dedim. "Ve onlar." Elimi duvarların ötesini ima eden bir şekilde salladım.

"Benim de onlarla basım hoş değil. Yalnızlık çekiyorum."

"Bu koca evde bir basına mi yasiyorsun?"

"Denemez."

"Ha, evet! O koca maymun ceketimi çaldi."

"Adi Bilbo. Kaçigin teki. Çok sekerdir."

"Bu aksam ceketime ihtiyacim olacak. Geceleri serin oluyor."

"Bu gece burada kal, dinlenmeye ihtiyacin var."

"Dinlenirsem oyuna devam etmek isteyebilirim."

"Etmelisin bence. Açisini tutturursan fena oyun degildir."

"Sanmiyorum. Hem bana neden yardım etmek isteyesin?"

"Bilbo gibi ben de biraz kaçigim. Enazından onlar öyle düşünüyor. Üç ay akıl hastanesinde yattım."

"Atma," dedim.

171

"Atmıyorum," dedi. "İlk isim sana güzel bir çorba pisirmek olacak."

"Sagol."

"Belediye beni bu evden çıkarmaya çalışıyor, mahkeme açtılar. Al-iahtan babam para birakti, savasiyorum. Hür Hayvanat Bahçesi'nin Deli Carol'u derler bana."

"Gazeteleri pek takip etmem. Hür Hayvanat Bahçesi mi dedin?"

"Evet. Hayvanlara asigim. Sorunum insanlarla. Hayvanlarla gerçekten bütünleşebiliyorum. Bilemiyorum, gerçekten aklimi kaçırmis olabilirim."

"Bence çok hossun."

"Sahi mi?"

"Sahi."

"İnsanlar benden korkarlar. Senin korkmadigina sevindim."

Kahverengi gözleri giderek büyüyor, konustukça berraklaşıyorlar-di.

"Afedersin, tuvalete gitmem gerek," dedim.

"Koridorun sonunda soldan ilk kapi."

"Tamam."

Koridorun sonunda sola döndüm. Kapi açikti. Kalakaldim. Dus perdesinin üstüne bir papagan tünemisti, yerdeki kilimin üstünde de boylu poslu bir kaplan yatıyordu. Papagan orali olmadı. Kaplan sikintili ve ilgisiz bakti bana. Süratle salona döndüm.

"Carol! Tanrı askına, banyoda bir kaplan var."

"Miskin Joe. Zararsizdir."

"Bir kaplan bana bakarken isimi nasıl görebilirim?"

"Gerzek sen de. Benimle gel."

Pesinden gittim. Banyoya girip kaplana, "Miskin, disari," dedi. "Beyfendi senin yanında siçamazmis. Onu yiyeceginden korkuyor."

Kaplan kilini bile kipirdatmadı.

"Miskin! Bir daha söylemeyecegim. Üçe kadar sayıyorum. Yürü. Bir...iki...üç..."

Tinmedi Miskin Joe.

"Pekala, sen kasindin!"

Carol kulagından tuttuğu gibi ayaga kaldirdi canavari. Tükürüp hirladi kedi. On dislerini ve dilini gördüm. Carol son derece rahatti. Kaplani disari çıkardi ve "Hadi, dogru odana!" diye bagirdi. 172

Kaplan koridorun sonuna kadar yürüdü, bir yarım daire çizdikten sonra yere uzandı.

"Miskin! Odana dedim!"

Kaplan öylece bakti.

"İyice azitti hergele. Sert önlemler almam gerekiyor, ama yapamıyorum. Asigim ona."

"Asik misin?"

"Tabii. Hayvanlarimin hepsine asigim. Baksana, papagani ne yapalım? Papagana katlanabilir misin?"

"Saniyorum."

"Hadi öyleyse. Kolay gelsin."

Kapiyi kapatti. Papagan gözlerini bana dikti, sonra da, "Hadi öyleyse, kolay gelsin," dedi. Sonra o siçti. Küvetin içine.

O gece biraz daha konustuk. Mideme iki öğün yemek indirmistim bu arada. Düste miydim, ölmüş muydum, yoksa çildirmis hayal mi görüyordum?

Her türden hayvani vardı Carol'in. Hepsi de evcillestirilmisti. Hür Hayvanat Bahçesi.

Siçma ve egzersiz saatleri vardı. Carol besli gruplar halinde çıkariyordu onları bahçeye. Tilki, kurt, maymun, kaplan, panter, yılan -hayvanat bahçesine gitmişliğiniz vardır mutlaka. Isın tuhaf tarafı hayvanların birbirleri ile dalasmamalarıydı. Karınlarının tok olması ise yarıyordu tabii ki. (Erzak faturası korkunçtu. Babalık yüklü bir meblağ bırakmış olmalıydı) Carol'in sevgisi onları tatlı, sabit bir pasifliğe sokmuştu. Hayvanlar hosnuttular anlayacağınız.

"Bak sunlara Gordon. Ama gerçekten bak. İnsan bunları nasıl sevmez. Yürüyüşlerine bak. Her biri ne kadar farklı, ne kadar gerçek. İnsanlar gibi değiller. Kendi benliklerinde tatmin olmuşlar. Kaybolmamışlar. Asla çirkin değiller. Doğdukları gün oldukları gibiler."

"Anlıyorum."

O gece beni uyku tutmadı. Elbiselerimi giyip yalın ayak salona yürüdüm. Görünmeden içeri bakabiliyordum. Donakaldım.

Carol sehpanın üstüne çirilçiplak uzanmış, vücudunun alt kısmı aşağı sarkmıştı. Teninin beyazlığı ürperticiydi. Hiç günes görmemişti sanki. Dolgun göğüsleri yükselme eylemini çağrıştıran birer özgürlük abidesiydiler. Göğüs uçları çoğu kadında olduğu gibi koyu renk değil,

173

pembe-kırmızıydı, alev renginde, ama daha pembe, neon. Tanrım, neon memeli kadın! Aynı renkteki dudakları rüyadaymışçasına aralanmış, baskı yana kaymış, saçları kıvrımlar halinde haliya dökülmüştü. Teni yağlanmış gibiydi. Diz, dirsek gibi hiçbir uç nokta yoktu sanki, yağ düzgünlüğü. Disa bakan tek şey göğüs uçlarıydı ve vücuduna cinsini kestiremediğim bir yılan dolanmıştı. Yılan çatalı dilini çıkardı, kesintisiz, akiskan bir hareketle basını Carol'in basının iki yanına yavaşça indirip kaldırdı. Sonra doğrularak Carol'in burnuna, ağzına, gözlerine baktı. İçiyordu yüzünü.

Odama döndüm. Ne şanslı yılan, diye geçirdim içimden. Böyle kadın görmemistim. Zor uyudum o gece.

Kahvaltıda Carol'a, "Hayvanlarına gerçekten asiksin galiba," dedim.

"Evet," dedi, "her birine."

Fazla konuşmadan kahvaltımızı ettik. Carol daha da güzel görünüyordu. Pırıl pırıldı. Saçları canlıydı sanki. Her hareket ettiğinde sağa sola dalgalanıyor, pencereden giren günes ışığının altında nefis renkler yansitiyordu.

Gözleri iriydi. Korkusuz, süphesiz, berrak, inanılmaz gözler. Her şeyi emiyor, her şeyi dışarı yansitiyordu. İnsan ile hayvan karışımı bir kadındı.

"O maymundan ceketimi alabilirsen yola koyulacağım," dedim.

"Gitmeni istemiyorum."

"Beni hayvanat bahçene mi katmak istiyorsun?"

"Evet."

"Ben insanım ama."

"Evet, ama bozulmamissin. Onlardan farklısın. İçinde hâlâ yüzen bir şeyler var. Onlar kaybolmuş, sertleşmiş. Sen de kaybolmuşsun ama sertleşmemissin. Bulunmaya ihtiyacın var."

"Diğer hayvanların gibi sevilme için fazla yaşlı değil miyim sence?"

"Bilmem... hoşlandım senden. Kal. Seni buluruz belki."

O gece yine uyku tutmadı. Salona gidip içeri baktım. Carol bu kez odanın ortasındaki siyah ceviz masanın üstüne uzanmıştı. Bacakları açıktı, ayak parmakları yere değiyordu. Bir an için elini apıs arasında gezdirdi, sonra çekti. Pembe bir kan dalgası yayıldı vücuduna. Pembe-174

lik en son çenesinin allında durdu ve kayboldu. Bacaklarının arasında dudaklarının hafifçe aralandığını fark ettim.

Kaplan masanın etrafında ağır adımlarla dolanıyordu. Sonra kuyruğunu sallayarak hızlanmaya başladı. Carol hafifçe inledi, kaplan o esnada Carol'in bacaklarının önündeydi. Durdu, dikildi ve pençelerini Carol'in basının iki yanına yerleştirdi. Kamisi sertleşti; devasaydı. Kamisini Carol'un yarısına vurarak girmeye çalıştı. Carol elini kaplanın kamisinin üstüne koyup yönlendirdi. Dayanılmaz ve atesli bir ıstırap içindeydiler. Sonra kamisin baskı girdi. Kaplan birden kalçalarını kaldırdı; kamisin tamamı girmişti şimdi. Carol bir çığlık attı. Sonra ellerini kaplanın ensesine koydu. Odanın yolunu tuttum. Koridoru geçerken Carol'in haykırışını duydum.

Kahvaltıyı hayvanlarla birlikte bahçede yaptık. Gümüş renginde bir tilki ile bir çakal geçti yanımdan. Bir kasık patates salatası attım ağzıma. Yeni bir hayata başlıyordum. Belediye Carol'i bahçenin etrafına yüksek tel kafesler örmeye zorlamıştı ama bahçe hayvanların rahatça gezinebilecekleri kadar genişti. Kahvaltıdan sonra Carol çimlere uzanıp göğe baktı. Yeniden dirilmistim sanki. Genç bir adamdım sanki yine.

Carol bana baktı. "Buraya gel, yaşlı kaplan."

"Kaplan mı?"

"Evet, kaplanmışın benim. Öldüğünde çizgilerinden tanıyacaklar seni."

Yanına uzandım. Basını koluma yasladı. Yüzüne baktım. Dünya ve gökyüzü gözlerindeydi.

"Randolph Scott ile Humphrey Bogart karışımı bir seysin sen," dedi.

Güldüm. "Çok hossun," dedim.

Bakış durdu. Gözlerinin içine düşecekmişim duygusuna kapılıyordum.

Parmaklarımı dudaklarında gezdirdim, öpüştük. Kendime çektim onu. Öbür elimi saçına daldırdım. Bir ask öpüştü. Yine de sertleştim. Yılan gibi dolanmıştı vücuduma. Bir tavus kusu geçti yanımdan. "Tanrım," dedim. "Tanrım, tanrım..." Bir kez daha öpüştük. Sonra söylenmeye başladı. "Ne yapıyorsun bana, hergele, ne yapıyorsun bana..." Elimi tutup kolundan içeri soktu. Killeri nemliydi. Hafifçe ok-

175

sayıp parmagımı gezdirdim. Deli gibi öptü beni. "Hergele, hergele..." Geri çekildi birden.

"Fazla hizli gidiyoruz. Yavas."

Dogrulduk. Elimi tutup çizgilerime bakti.

"Iste hayat çizgin," dedi. "Daha yenisin dünyada, hayat çizgine bak."

"Evet."

"Benimkine bak. Ben defalarca gelmisim dünyaya."

Saka etmiyordu, ona inandim. Inanmamak imkansizdi. Kaplan elli metre öteden bize bakiyordu. Inanabileceğim tek seydi Carol. Saçlari rüzgârda dalgalaniyordu. Sarilip öptüm. Yerde yuvarlandik.

"Kaplan, allahin cezası, yavas dedim sana."

Biraz daha sohbet ettik. Anlattı. "Sana nasıl anlatacağımı bilmiyorum, ama sık gördüğüm bir rüya var. Dünya yorgun, sonu yakın. İnsanlar taslaşmışlar. Kendilerinden usanmışlar. Ölüm dualarının kabul edilmesini bekliyorlar. Dünyanın mirasçisi olacak yeni bir canlı planlıyorum. Belki başka yerlerde başka insanlar da böyle bir canlı planlıyorlar. Bunlar birbirlerini bulup çoğalıyorlar. Bu canlılar insanlardan daha üstün olmalı ama. İnsan dahil tüm canlıların en üstün yanlarına sahip olmalı. Dünyadan arta kalacak son hayat parçacığının içinde yasa-yabilmeli... rüyalarım... rüyalarım... deli miyim sence?"

Güldü bana bakarak. "Deli Carol muyum sence?"

"Bilemiyorum," dedim. "Bilmeme imkan yok."

O gece yine uyku tutmadı. Salona gittim. Boncuk perdenin arkasından içeri baktım. Carol kanepeye uzanmıştı, yalnızdı. Küçük bir abajur yanıyordu yanında. Çıplaktı, uykuda gibiydi. Boncukları aralayıp içeri girdim, karsısındaki koltuğa oturdum. Abajurun ışığı vücudunun üst kısmını aydınlatıyordu, alt kısmı gölgeliydi.

Soyunup yanına gittim. Kanepenin kenarına oturup onu seyrettim. Gözlerini açtı. Beni görünce sasırmadı. Ama gözlerinin kahverengesi açık ve derin de olsa, vurgusuz, anlamsız bakıyordu; sanki ben adıyla ve tavrıyla tanıdığı biri değilmişim, kendi dışımda bir güçmüşüm gibi. Yine de kabullenme vardı o gözlerde.

Abajurun ışığının altında saçları pırlı pırlıldı -kahverengi-kızıl parıltılar saçıyordu. Ates gibiydi saçları, bir testi Carol. İçin için yanıyordu. Egilip kulagının arkasından öptüm. Derin bir soluk aldı. Sonra

176

asagi doğru öpmeye başladım. Kanepenin yanına diz çöküp göğüslerini yaladım, karnına indim, göbek deligini öptüm, tekrar göğüslere, sonra yine asagi, kilların başladığı bölgeye, önce öptüm sonra hafifçe isirdim, daha asagiya indim, bacaklarını öptüm. Kivranıp, "ah...ah..." diye inledi. Sonra yangındaydım, dudaklarında, dilimi hafifçe dudakların etrafında gezdirdim, sonra da ters yönde. Isirdim, dilimi iki kez yarigina sokup çektim, tuz tadı geldi agzima. Hafifçe bizirini yaladım. Bir kez daha "ah, ah..." diye inledi ve çiçeği açıldı. Bacaklarını havaya kaldırıp boynuma doladığında yalayarak yukarı doğru çıktım. Kamisimle yarigini zorlamaya başladım, kamisimi tutup beni yerleştirdi. İçine girdiğimde agzim agzini buldu -ve iki yerden kilitlendik- agzi ıslak ve serin, çiçeği ıslak ve sıcak, firin gibiydi içi, kamisimi sonuna kadar sokup tuttugumda üstünde kivranıp devam etmem için yalvardı.

"Orospu çocuğu, orospu çocuğu... kimilda! Hadi!"

O çirpinirken kimildamadım ama, ayak parmaklarımı kanepenin koluna bastırıp iyice dayandım, vücudumu hareket ettirmeden kamisimi içinde üç kez sıçattım. Kasılmalarla karsılık verdi. Aynı şeyi bir kez daha tekrarladık, dayanamayacağımı hissedince kamisimi içinden çıkmadan çekebildiğim kadar çekip yine soktum -sıcaklık ve kayganlık- ve tuttum, oltaya takılmış bir balık gibi çirpindi. Defalarca tekrarladım aynı şeyi. Bir süre sonra tirmanmaya başladık -iletisimlerin en mükemmeli- Her şeyin ötesine yükseldik, tarihin, kendimizin, egonun, merhametin ve sinamanın, varolusun o doyumsuz coskusu kalmıstı bir tek.

Birlikte bosaldık, kamisim yumusamamıstı, kaldım içinde. Onu öptüğümde dudakları yumusacıktı. Yarım saat kadar sarılıp yattık. Önce o girdi banyoya. Sonra ben. Kaplan yoktu o gece. Baska bir kaplan parlamıstı o gece, yaslı bir kaplan.

İliskimiz sürdü, tinsel ve tensel. Ancak Carol'in hayvanları ile çiftleşmeye devam ettiğini itiraf etmeliyim. Aylar rahat bir mutluluk içinde uçup gitti. Sonra Carol'in hamile olduğunu fark ettim. Bir bardak su istemek için kapisini çalmıstım, nereye gelmiştik.

Bir gün erzak almak için kente indik. Evi hep yaptığımız gibi kilit-lemıstik. Tehlikeli ve vahşi hayvanlarımız sayesinde hırsız endisesi tasımıyorduk gerçi. Hayvanların ihtiyaçları her gün yollanıyordu ama arada sırada kendi ihtiyaçlarımızı karşılamak için kente inmek zorun-

177

da kalıyorduk. Herkes tanıyordu Carol'i. Her gittığımız yerde ona bakıyorlardı. Bana da bakmaya başlamışlardı. Carol'in son oyuncuğuydım onlar için.

Önce sinemaya gittik. Film kötüydü. Çıktığımızda yağmur çiseliyordu. Carol kendine birkaç hamile elbisesi aldı, oradan da pazara gittik. Arabayı ağır ağır sürüyordum. Keyfimiz yerindeydi. Tatmin olmuş insanlardık. Elimizdeki ile yetinebiliyorduk, onlara ve onlara ait hiçbir şeye ihtiyacımız yoktu. Hakkımızda ne düşündükleri de bizi ilgilendirmiyordu. Nefretlerini hissediyorduk ama. Yabancıydık onların gözünde. Hayvanlar tehlikeliydi ve bi/. hayvanlarla yaşıyorduk. Onların yaşam tarzına karşıydık. Giysilerimiz eskiydi. Benim saçım sakalıma karısmıstı. Saçım elli yasına gelmeme rağmen hâlâ kıpkızıldı. Carol'in saçları kıçına kadar iniyordu. Sürekli gülecek bir şeyler buluyorduk. İçten gülüyorduk. Anlayamıyorlardı. Pazarda da sakalasmıstık. "Hey, Baba, tuzu yakala, atıyorum tuzu. Yakala Baba. Seni moruk pezevenk seni."

Aramızdaki insanların başlarının üstünden bir paket tuz fırlattı. Yakaladım. Gülüştük. Elimdeki tuz paketine baktım.

"Seni orospu! Beni damar sertliğinden öldürmek mi niyetin? Hayır, kızım, hayır. Bize iyotlu tuz lazım. Yakala tatlım, bebeğe de dikkat et, zavallı piç ilerde yeterince hırpalanacak!"

Carol tuzu yakalayip değiştirdi. Etrafımızdakilerin bakışları yetiyordu. Kendimizi rezil ediyorduk.

Nefis bir gün geçirmıstik. Gerçi film kötü çıkmıstı ama yine de çok eğlenmiştik. Biz bir filmdik zaten. Yağmura bile sevinmiştik. Arabanın pencerelerini açıp islandı. Eve yaklaştığımızda Carol inledi. İçinde bir yer yırtılmışçasına inliyordu. Yüzü kireç gibiydi.

"Carol, neyin var?" Kendime çektim. "Nedir, yavrum? Söyle bana."

"Benim bir şeyim yok. Yaptıklarını hissedebiliyorum. Biliyorum, yaptılar. Tanrım. Orospu çocukları.

Canavarlar. Yaptılar..."

"Ne yaptılar?"

"Katliam. Evde. Cesetler..."

"Bekle," dedim.

Kapinin önüne geldiğimde ilk gördüğüm Bilbo oldu. Mermi sol sakagından girmisti. Basi bir kan gölünün içindeydi. Ölmüştü. Öldürülmüştü. Bir gülümseme vardı yüzünde. Ölümü bilmisti ve ölüm baska

178

türlü bir seydi, tuhaf, anlasilmaz. Bu konuda benden daha bilgili olduğu kesindi.

Miskin'i en sevdiği yerde haklamislardi. Banyoda. Defelarca kursunlanmisti, katiller ürkmüs olmalıydılar. Kaninin bir kısmi pihtilas-misti. Gözleri kapaydı ama agzi her an hirlamaya hazır bir ifadeye donmus, harikulade ön dislen disari fırlamisti. Ölüsü bile canlı bir insandan daha heybetliydi. Papagan küvetin içindeydi. Tek mermi. Basi ve boynu gövdesinin altına kıvrılmış bir şekilde tek kanadının üstüne yatmisti. Öbür kanadin tüyleri aralıktı, haykirmek istemis ama haykırma-mis gibi.

Odalari dolastim, tek canlı komamislardi. Ayi, kuzgun, kirpi, tilki... hepsini öldürmüşlerdi. Çit çıkmiyordu evde. Hiçbir sey kipirdamiyordu. Elden bir sey gelmezdi. Yüklü bir gömme isi vardı elimde. Hayvanlar özgürlüklerinin bedelini ödemişlerdi. Bizim için de.

Salonu ve yatak odasını elimden geldiğince temizledikten sonra Carol'i içeri aldım. Biz sinemadayken gelmiş olmalıydılar. Carol'a sarıldım. Zangir zangir titriyor, ama ağlamıyordu. Onu oksayıp yatistirici sözler söyledim. Arada sırada yerinden fırlayıp haykırıyordu. İki saat sonra ağlamaya başladı. Yatistirmaya çalıştım, bir süre sonra uyudu. Yatagina yatirip bahçeye çıktım. Bahçe genisti allahtan. Bir gecede hür bir hayvanat bahçesinden toplu hayvan mezarligina dönüşecekti.

İki günümü aldı gömme isini bitirmem. Ben çalışırken Carol pikapta ölüm marsları çaldı. Yüreklere paralırdı. Ben mezarları kazıp cesetleri gömdüm, Carol isimleri yazdı. Konusmuyor, sarap içiyorduk. İnsanlar tel örgülerin arkasından bizi seyrediyorlardı. Yaslılar, gençler, fotoğrafçılar, gazeteciler. İkinci günün aksami son mezari da doldurdum. Carol küreği elimden kapıp tel örgülere doğru kostu. Fısil olarak geri çekildiler. Carol küreği fırlattı. Kürek telleri delip üzerine gelebi-lirmis gibi eğilip kaçtılar.

"Mutlu musunuz? Sevinin katiller!" diye bağirdi Carol.

Eve girdik. Elli bes mezar vardı bahçede.

Birkaç hafta sonra Carol'a yeni bir hayvanat bahçesi baslatmayı önerdim. Bir de bekçi tutardık.

"Hayir," dedi. "Rüyalarım siklasti. Zamani geldi sanırım. Kiyamet. Tam zamani. Yetistik."

Soru sormadım. Yeterince acı çekmisti. Doğum yaklasınca Carol

179

evlenmemizi istedi. Evlilik umurunda degildi, akrabasi olmadığı için evin bana kalmasını istiyordu. Doğum

esnasında ölmez ve kıyamet gününün geldiğine dair kehaneti gerçekleşmezse tabii.

"Rüyalar bazen yanlış çıkar, ama benimki henüz aksamadı," dedi.

Mezarların önünde sessiz bir tören oldu. Sahit olarak sefilhaneden eski bir arkadaşımı getirdim. Yoldan geçenler durup seyrettiler. Tören kısa sürdü. Arkadasıma biraz para, bir sise de sarap verdim, törenden sonra arabamla geri götürdüm. Yolda saraba yumulurken "Sisirdin kızı, değil mi?" diye sordu.

"Evet. Öyle oldu galiba."

"Baskaları da mı vardı yoksa?"

"Evet."

"Kadın milleti böyledir. Emin olamazsın. Sefilhanedeki kerizlerin yansı bu yüzden orada."

"Ben alkolden sanıyordum."

"Önce kadın, sonra alkol."

"Anlıyorum."

"Kadın milleti bu, bilemezsin."

"Ben biliyordum!"

Pis pis baktı, arabadan indi.

Hastanede aşağıda bekledim. Olanlar ne kadar tuhaftı. Bir gün sefilhaneden çıkıp bir evin kapısını çalmıştım ve gülm. Ask, acı. Ask acıyı bastırmıştı ama. Hem henüz bitmemişti de. Beysbol sonuçlarına baktım, at yarışlarını okudum. Umursamadan. Carol'in rüyası vardı bir de: ona inanıyordum ama rüyasına değil. İnsan bir rüyayı ne kadar önemseyebilirdi? Bilemiyordum. Carol'in doktoru geldi, hemsirelerden birine bir şeyler fısıldadı. Yanlarına gittim.

"Ee...Bay Jennings," dedi. "karinizin sağlığı yerinde, bebek...erkek. Dört kilo bes yüz gram."

"Tesekkür ederim, doktor."

Asansörle yukarı çıkıp camlı bölmeye gittim. Yüzlerce bebek feryat ediyordu. Cam bölmenin gerisinden duyabiliyordum seslerini. Sürüp gidiyordu. Su doğum isı. Ve ölüm. Herkes sırasını savıyordu. Yalnız geliyor, yalnız gidiyorduk. Ve çoğumuz yalnız, korkulu, yarım hayatlar yaşıyorduk. Tarıfsız bir keder kapladı içimi. Ölüme mahkûm bu hayatları görmek. Bu yeni hayatçıların nefrete, sıkıntıya, nevroza, ap-

180

lallığa, korkuya, cinayete, hiçliğe dönüşeceklerini bilmek -yasamda hiç, ölümdede hiç.

Hemsireye adımı söyledim. İçeri girip bebegimi buldu. Bebeği kollarında tutarken gülümsüyordu. Sonsuz bir bağışlama gizliydi bu gülümsemede. Baska türlü olamazdı. Bebeğe baktım. Tıbbi bir imkansızlık; ayıydı, yilandı ve insandı. Geyikti, çakaldı, vasaktı ve insandı. Gözleri bana baktı ve beni bildi; ben de onu bildim. Dayanılır gibi değildi. İnsan ve insan ötesi, hayvan ve hayvan ötesi. Bana baktı. Babası,

babalarından biri, bir sürü babanın içinde biri... Hastaneye günes doldu ve bina sarsılmaya basladı. Bebeklerin çigliklari yükseldi, önümden mor bir parilti geçti. Hemsireler çiglik atti. Floresan lambalar zincirlerinden kopup bebeklerin üstüne düstüler. Hemsire bebegimi kollarında tutup gülümserken San Francisco'nun üstüne ilk hidrojen bombasi düsmüstü.

181

POPÜLER BIR ADAM

iki kez üst üste grip oldum, grip diyorum, grip, grip, ve birileri sürekli kapimi çalıyor, gelen gidenin arkasi kesilmiyordu ve her gelen bana sunabilecegi özel bir sey olduğu inanandaydi ve kapinin zili susmak bilmiyordu ve her seferinde aynı sey yasaniyordu:

"BIR DAKIKA! BIR DAKIKA!"

pantolonumu giyip kapiyi açıyorum, ama çok yorgunum, yeterince uyuyamamisim, üç gündür sıçmamisim, ve dogru tahmin ettiniz, aklimi yitiriyorum, ve bütün bu gelenlerin kendilerine has bir enerjileri var, hepsi de iyi niyetliler, ben münzevi biriyim ama o kadar da kaçık degilim, ama hep-bir-sey. annemin sik sik kullandigi Alman deyimi geliyor aklima, tam olarak dogru olmayabilir ama söyleydi galiba: "emmer etvaz!" anlami: hep bir sey. ki insan ancak yaslanmaya baslayınca anlayabiliyor, yaslanmak avantaj oldugundan degil, aynı sahneyi bir film gibi insanin karsisina getirdiginden.

pantolonu lekeli sert bir tip, yoldan gelmiş, kendi yazarligina inanci tam, kötü bir yazar olduğu da söylenemez, ama kendine olan inanci beni, odanın ortasında öpüsüp kollarimizi ve kiç deliklerimizi kavusturmamamız da onu endiselendiriyor, eglendirici biri. aktör aynı zamanda, eglendirici olması dogal, on kisinin hayatından fazlasını yaşamış tek bir hayatta, ama enerjisi, ki aslında harikulade, giderek yorma-182

ya baslıyor beni. ne siyaset sahnesi ilgilendiriyor beni, ne Norman Ma-iler'i aradığı ya da Jimmy Baldwin'i tanıdığı, ne de gerisi, beni anlamakta güçlük çekiyor çünkü üstünlüklerine karşılık vermiyorum, olsun, yine de hoslanıyorum ondan, bin kisinin içinden 999'una bes çeker, ama o bininciyi buluncaya dek Alman ruhum bana huzur vermeyecek, çok sessizim ve dinlerim, ama içimde giderek kabaran bir delilik dalgası var ve bastırmaya özen göstermeliyim yoksa bir gün Vermont Bulvarı'nın yan sokaklarından birinde haftalığı sekiz dolarlık bir odada kendi isimi bitirebilirim, alın iste. nereye geldik.

anlatıyor, ilginç, güliyorum.

"15 bin dolar. 15 bin dolar geçti elime, amcam öldü. sonra hatun evlenelim diye tutturdu, bir domuzdan daha besiliyim, iyi bakıyor bana, haftada 300 dolar kazanıyor, müsavir sekreteri ya da onun gibi bir sey, şimdi de evlenmeye takmış, işi bırakmak istiyor. İspanya'ya gidiyoruz, eyvallah, bir oyun yazmaya çalışıyorum ve içiyorum, bütün fahiseleri düzüyorum, sonra Londra'dan biri arıyor, oyunumu görmek istiyor, sahneye koymayı düşünüyor, güzel, gidiyorum ve Londra'dan döndüğümde hatunun valiyi ve en iyi arkadaşımı düzdüğünü öğreniyorum, hatunun karsısına dikilip bağirmaya baslıyorum, "SENİ İGRENÇ OROSPU, EN İYİ ARKADASIMI VE VALIYI DÜZÜYORSUN, DEĞİL Mİ? SENİ ÖLDÜRECEGİM ÇÜNKÜ ZINA İSLEDİĞİN İÇİN SADECE BES YIL YATARIM!"

volta atıyor odada.

"sonra ne oldu?" diye soruyorum.

"biçakla beni öyleyse, .mcik ağızlı!' dedi bana.

"yürek ister," dedim.

"hem de mangal gibi," dedi, "kocaman bir kasap bıçağı vardı elimde, yere fırlattım, çok büyük klas farkı vardı aramızda, üstündü benden."

pekâlâ, tanrının bütün çocukları -gitti.

yatagıma döndüm, ölüyordum sadece, kimsenin umurunda değildi, benim bile umurumda değildi, titreme nöbeti geldi yine. ne bulduysam örttüm üstüme, nafîle, beynim de üsüyordu -beynin bütün insani serüvenleri bir yutturmacaydı sanki, dogdugum andan itibaren bir grup dolandırıcının arasına düsmüstüm ve dolana dolanmıyor ya da katilmi-yorsan ölmüstün, disardaydın. dolap siki sikiya örülmüstü, yüzyıllar-

183

dan beri böyleydi ve dikisleri patlatmanın hiçbir yolu yoktu, dikisleri sökmek istemiyordu, fethetmek istemiyordu; Shakespeare'in kötü oldugunu, Creeley'nin korku oldugunu biliyordu; önemi yoktu, tek istediği küçük bir odaydı, bir basına, bir basına.

bir zamanlar onu anladığını düşündüğü bir arkadaşına bir keresinde, "hiç yalnızlık çekmedim," demisti ve arkadaşı, "allahın cezası bir yalancısın," diye karşılık vermisti.

yataga döndü, hasta, bir saat kadar yatmisti ki kapının zili çaldi yine, cevap vermemeye karar verdi, ama zil ve yumruklamalar sürünce önemli bir şey olabilir diye düşündü.

genç ve yahudi bir oğlandı gelen, iyi sair. ama olacak iş miydi?

"Hank?"

"Ne var?"

kapiyi ilip içeri girdi, genç, diri, siir tezgahına inançlı -bütün o boklar: iyi insan ve sair cehennemın bu yanının bu yanında mutlaka ödüllendirilir, haberi yoktu oğlanın. Gugg'lar halihazırda ülkenin sikici üniversitelerinde İngiliz Edebiyatı I ya da II öğreten sisman ve rahat boklar için ayrılmisti zaten, hersey başarısızlığa göre ayarlanmisti, ruh, sahtekarlığı asla alt edemeyecekti, ancak ölümden bir yüzyıl sonra, ancak o zaman kullanacaklardı sahtekarlığın disında kalan ruhu sahtekarlığın disında kalabilmek için. ümit yoktu.

içeri girdi, genç, hahamlık öğrencisi.

".mina koyayım, felaket," dedi.

"ne?" dedim.

"havaalanına gittik."

"evet?"

"yolda kaza yaptık. Ginsberg'in kaburga kemikleri kırıldı. Ferling-hetti salagina hiçbir şey olmadı, geceliği yedi dolarlık siir dinletileri vermek için Avrupa'ya gidiyor ve burnu bile kanamadı, bir keresinde Ferlinghetti ile sahneye çıktım, yanındakini küçük düşürmek için giristiği numaralar igrenç, açması, bir süre

sonra yuhladılar onu, numaralarına uyandılar. Hirschman da yer aynı boku."

"unutma, Hirschman'ın Artaud takintisi var. delilik belirtisi göstermeyen hiç kimsenin gerçek bir dahi olamayacağını düşünüyor, ona zaman tanı. belki."

"lanet olsun," diyor oğlan, "yeni şiir kitabında yer alacak şiirleri 184

daktilo etmem için bana otuz beş dolar verdin ama tonla şiir var. İSA ASKINA bu kadar ÇOK olacağını tahmin etmemistim!"

"ben de şiir yazmaktan vazgeçtiğimi sanıyordum."

bir yahudi İsa askına dediginde basının belada olduğuna şüphe yoktur, bana üç dolar verdi, ben de ona bir onluk, ikimiz de kendimizi daha iyi hissettik, ayrıca kutsanmış bir salatalık tursusu ile yarım somun ekmeğimi yedi, sonra da gitti.

tekrar yataga girip ölmeye hazırlandım, iyi ya da kötü, iyi çocuklar ya da kötü çocuklar, rondoları ve iki paralık şiirleri ile iyice biktirici oluyorlardı, ne kadar çoktular, hepsi basarma sevdasında, hepsi birbirinden nefret ederek; ve kimi zirvedeydi, zirvede olmayı hak etmeyerek elbette, ama zirvede olanların çoğu da hakediyordu zirveyi, ve herkes birbirinin gözünü çıkarmaya çalışıyordu, "Jimmy ile bir partide karşılaştım..."

birakin da bok yiyeyim, yataga girdi tekrar, ve örümceklerin duvarları yutuşunu seyretti, buraya aitti, hep buraya ait olmuştü, kalabalıklara tahammülü yoktu, sairlerle, sair olmayanlara, kahramanlara, kahraman olmayanlara -kimseye itaat edemezdi, sonu gelmişti, tek sorunu sonunun geldiğini sükunetle kabullenmekti, o, ben, siz, onlar...

yataga girdi, titreyerek, buz gibi. bir balığın yan tarafı misali ölüm, pelteklığın beyaz renkteki suyu. düşünün bir. herkes ölür. ben ve bir kişi daha hariç mükemmel bu. iyi. formüller muhtelif, filosoflar muhtelif, yorgunum.

pekâlâ, grip grip grip, kaba öfkenin ve umursamazlığın sonucunda doğal ölüm, ve buradayız iste, bir basına yatakta, terleyerek, çarpmişi seyrederek, kendi kişisel tarzımda delirerek, kendi tarzımda en azından, nerede kimsenin beni rahatsız etmediği o günler, şimdi sürekli biri var kapımda, yılda 500 dolar kazanmıyorum yazarlıktan ve sürekli kapımı çalıyorlar, BAKMAK istiyorlar bana.

o, ben, uykuya daldı yine, hasta, terleyerek, ölüyor, gerçekten ölüyor, yeter ki rahat biraksınlar beni, dahi ya da aptal olup olmamak umurumda değil, birakin uyuyayım, birakin da bir gün daha yasayayım kendimce, sekiz saat sadece, gerisi sizin olsun, ve kapi çaldı.

Ginsberg'in çükünü emmeye çalıştığı bir Ezra Pound'du sanki-

"bir dakika, pantolonumu giyiyorum," diye bağırıldı.

ve bütün isiklar yanıyordu disarda. neon gibi. ya da iç gidiklayıcı

185

bir fahişe gibi.

bir yerlerde İngilizce öğretmeni idi adam.

"Buk?"

"evet. hastayim, grip. çok bulasici."

"noel agaci düşünüyor musun bu yıl?"

"bilmiyorum, su an ölmekle mesgulüm, küçük kızim kentte, ama çok hastayim, çok bulasici."

geri çekilip altılık bir paket bira uzatıyor, kol mesafesinde, sonra son siir kitabini açıp benim için imzalıyor ve gidiyor, yazamadığını biliyorum zavallinin, hiçbir zaman da yazamayacak, bir zamanlar benim yazdığım ve onun asla yazamayacağı bazı dizelerime takmış.

ama bir yaris degil bu; büyük sanat asla bir yaris degildir, büyük sanat hükümet olabilir ya da çocuklar ya da ressamlar ya da .mcik agizlilar ya da herhangi bir sey.

adama ve altılık paketine veda edip kitabini açtım:

"...1966-67 yilini çalışma ve araştırma için Guggenheim bursu alarak..."

kitabı odanın bir kösesine fırlattı bes para etmeyeceğini bilerek, bütün ödüller .iktirici Guggenheim bursunu almak için gerekli formların nereden tedarik edileceğini bilecek zamani olan sisman boklara gidiyordu, hayatında görmemisti o formlardan birini, taksi soforlüğü yaparken ya da Albuquerque'de bir otelede komi olarak çalışırken karsına çıkmiyordu o formlar.

uykuya döndü.

telefon çaldı.

biri kapisini yumrukluyordu.

buraya kadar, diye geçirdi içinden, umursamıyordu artık, bütün o gürültünün patirtinin arasında umursamıyordu artık, üç gün üç gecedir uyumuyordu ve bir bok yoktu evde yiyeycek, ve şimdi sessizdi, iyice aptallasmadan ölüme bu kadar yaklaşılabilirdi, ve o yakindi, harikuladeydi, çok geçmeden herkes gitmişti.

ve kiralik odasının tavanında çatlaklar olustu ve 200 yıllık siva agzina doldugunda gülümsedi, içine çekti ve boguldu.

186

BATTANIYE

Son zamanlarda iyi uyumuyorum, ama sözünü etmek istedigim bu degil tam olarak. Uykuya daldigimi sandigim anda olan bir sey. "Uykuya daldigimi sandigim" diyorum çünkü aynen öyle. Giderek daha sık uykuda olduğumu hissediyor ama düşümde odayı görüyorum, yatagimda uyuyorum ve hersey yataga girmeden önce bıraktığım gibi. Yerdeki gazete, komodinin üstündeki bos bira sisesi, çanaginın içinde dönüp duran tek balığım, saçım kadar bana özel seyler. Çogu kez, uyanikken, yataga uzanmış uykuyu beklerken, acaba gerçekten uyanık miyim yoksa uyuyor ve odami mi düşünüyorum, diye soruyorum kendime.

Her sey ters gidiyor son zamanlarda. Üst üste gelen ölümler; kötü kosan atlar; dis agrisi, kanama ve diger sözü edilmeyen seyler. Bazen, bundan daha kötü olamam, diye geçiriyorum içimden. Ama sonra, hiç olmazsa bir odan var, diyorum. Sokakta degilsin. Bir zamanlar umursamazdim sokakta olmayi. Ama sokaklara tahammülüm yok artik. Çok az seye tahammülüm var. Vücutumu igrineyle oydular, nesterlendim, bombalandim hatta. Genellikle yeter diyorum artik; daha fazlasina katlanamam.

Olay su: Düsümde kendimi odamda gördüğümde ya da odamda

187

uyanikken, bilemiyorum, iste o sirada bir seyler oluyor. Dolap kapisinin hafif aralik oldugunu fark ediyorum, oysa biraz önce kapali oldugundan eminim. Sonra kapinin araligi ile vantilatörün (hava çok sicak oldugu için yerde bir vantilatör var) ayni çizgide olduklarini ve basimi gösterdiklerini fark ediyorum. Ani bir öfke ile yastigimdan uzaklasiyorum; öfke diyorum çünkü beni ortadan kaldirmaya çalisan bu seylere okkali bir küfür salliyorum. "Adam delirmis," dediginizi duyar gibiyim, delirmis olabilirim gerçekten. Ama sanmiyorum nedense. Bu lehime küçük bir arti olarak yazilabilir. İnsanlarla birlikteyken iyi hissetmem kendimi. Benden uzak seylerden söz ediyorlar, benim duymadigim heyecanlar duyuyorlar. Ama onlarla birlikteyken kendimi güçlü hissediyorum. Söyle düşünüyorum: Onlar bütünün küçücük parçalan ile hayatlarini sürdürebiliyorlarsa, ben de sürdürürüm. Ama yalnız kaldigimda, kendimi bir duvarla, soluk almakla, tarihle, kendi sonumla kiyaslayabildigimde bazi tuhaf seyler olmaya basliyor. Zayıf bir adamim ben anlasilan. Incil'i denedim, filozoflari denedim, sairleri denedim, ama hepsi bir sekilde hedefi iskalamislardi. Tamamen farkli seylerden söz ediyorlardi. Ben de uzun süre önce okumaktan vazgeçtim. İçki, kumar ve seks biraz ise yariyordu, yasantimla cemiyetin, kent, ülkenin bir ferdi gibiydim; ancak tek fark benim "basarma" istegi duymamamdı. Bir aile istemiyordum, ev istemiyordum, iyi bir is istemiyordum. Böyleydim: entelektüel degildim, sanatçi degildim, siradan insani kurtaran köklerden de yoksundum. Arada derede kalmis bir seydim, bu da deliligin baslangici olsa gerek.

Ve öyle bayagiyim ki! Elimi kiçima sokup kasiyorum. Basur. Cinsel iliskiden daha zevkli. Kanatincaya kadar kasirim, aci beni durmaya zorlayincaya kadar. Maymunlar yapar bunu, goriller yapar. Onlari kanayan kiçlari ile hayvanat bahçesinde görmüslüğünüz vardır.

Ama devam edeyim izninizle. Garipliklere merakliysanız cinayet-ten söz edeyim size. Bu Oda Düsleri, öyle diyelim bunlara, birkaç yıl önce basladı. İlk seferinde Philadelphia'daydim. Çalismiıyordum, kirayi dert ettigim için olmustu belki. O siralar sadece sarap ve bira içiyordum, seks ve kumar da tüm güçleri ile kanima girmislerdi. Bir sokak kadini ile yasamama ragmen her gece iki-üç farkli erkekle beraber olduktan sonra benimle seks ya da kendi deyimi ile "ask" yapmak istemesi tuhafima gidiyordu... etkileniyordum, zorlanıyordum. 188

"Tatlim," derdi bana, "seni SEVDIGIMI anlamalısın. Kadın seni içine alabilir, orada oldugunu sanırsın ama degilsindir. SENI içime alıyorum." Pek yararı olmuyordu. Duvarlari biraz daha yaklastırıyordu sadece. Bir gece, düste ya da degil, uyandım ve yanımda yatıyordu (ya da uyandigimi düslüyordum) etrafima bakindim ve bir sürü küçük adamın bizi yataga bagladiklarini gördüm. Otuz-kirk küçük adam, gümüs renginde bir teli yatağın altından geçirip üstümüze sariyorlardi. Kadınım huzursuz oldugumu hissetmis olmalıydı. Gözlerini açip bana bakti. "Siss, sessiz ol!" dedim. "Kimildama! Bizi elektrik vererek öldürmeye çalısıyorlar!" "KİM BIZE ELEKTRİK VERMEK İSTİYOR?" "Allah belani versin, sana SESSİZ olmanı söyledim! Kimildama!" Uyuyormus gibi yapıp bir süre daha çalısmlarına izin verdim. Sonra vargücümle dogrulup telleri kopardım. Afallamislardi. İçlerinden birine bir yumruk bile salladım. Nereye kaybolduklarini bilmiyordum ama onlardan kurtulmustuk. "Bizi ölümden kurtardım," dedim kadınima. "Öp beni," dedi.

Neyse, günümüze dönelim. Sabahlan kalktıgımda vücutumda izler oluyor, morluklar. Özellikle izledigim

bir battaniye var. Bu battaniye ben uykudayken canima okumaya çaliliyor. Bazen uyanıyor, battaniyeyi girtlagima sarili buluyorum, solugum kesiliyor. Hep ayni battaniye. Ama ben bir sey olmamis gibi davraniyorum. Bir bira açiyorum, basparmagimla Yaris Bülteni'ni aralıyorum, acaba yagmur yagacak mi diye pencereden bakip herseyi unutmaya çalıyorum. Tek istedigim beladan uzak ve huzurlu bir hayat. Yorgunum. Bir seyler hayal etmek ya da uydurmak istemiyorum.

Ama o gece battaniye bir kez daha uyuz etti beni. Yılan gibi kivriliyor, biçimden biçime giriyor, açık durmayı reddediyordu. Ertesi gece de ayni sey. Kanepenin önüne, yere fırlattım. Sonra kimildadigini fark ettim. Basimi her yana çevirdigimde kimildiyordu, inanılmaz bir hızla. Kalkip bütün isiklari yaktım, gazete okumaya başladım, ne olursa, moda sayfası, keklik nasıl pisirilir, bahçenizde biten yabancı otlardan nasıl kurtulursunuz; editöre mektuplar, siyaset sütunlari, küçük ilanlar, ölüm ilanlari... Ben okurken battaniye hiç kimildamadi. Birkaç bira içtim, sonra gün isidi, uyumak kolaylasti.

Geçen gece olan oldu. Aksamüstü basladi aslında. Uykusuz ol-

189

düğüm için aksamüstü dört sularında yataga girdim, uyandigimde ya da düşümde uyandigimi gördüğümde battaniye girtlagima dolanmistiydi yine, kararlıydi bu kez! Ayyuka çıkmisti artık! Beni haklamaya kararlıydi ve güçlüydü, ya da ben güçsüzdüm, düste gibi, solugumu kesmesini engellemek için var gücümü kullanmak zorunda kaldım, ama üstümden atamıyordum bir türlü, küçük ama güçlü ataklar yaparak beni gafil avlamaya çalısıyordu. Ter içinde kalmistim. Kim inanirdi böyle bir seye? Canlanip beni bogmaya çalisan bir battaniye? Böylesine lanet bir seye kim, nasıl inanirdi? Hiç bir sey bir kez yasanmadan inanilir olmaz -atom bombasi ya da Ruslar'in uzaya insan göndermesi ya da Tanri'nin dünyaya inip kendi eseri insanlar tarafından çarmiha gerilmesi. Gelmekte olan seylere kim inanir? Son ates zerresine? Uzay gemisindeki son sekiz-on kadina ya da Nuh'un gemisine ya da insanligin yorgun tohumunu baska bir gezegene ekmeye? Bu battaniyenin beni öldürmeye çalistigina inanacak adam ya da kadin nerede? Tek bir kisi bile bulamazsin, lanet olsun! Bu da isleri bir şekilde daha da zorlastiriyordu. Baskalarinin hakkimda ne düşündüklerini umursamadigim halde onların battaniye gerçegini bilmelerini istiyordum. Tuhaf, degil mi? Neden acaba? Sik sik intihar düşüncelerine kapilmama ragmen battaniyenin bana yardımcı olmaya çalismasi direnmeme neden oluyordu.

Sonunda mereti yere çalip bütün isiklari yaktım. Bu herseye bir son verecekti! ISIK, ISIK, ISIK!

Ama olmadı, isigin altında bile kipirdayip birkaç santim ilerledigini fark ettim. Oturdum, gözlerimi üstünden ayırmadım. Yine hareket etti. Yarım metre ilerledi bu kez. Kalkip giyinmeye başladım. Ayakkabilarimi ve çoraplarimi almak için battaniyenin yanından geçtim. Sonra giyindim ve ne yapacagimi bilemedim. Battaniye kimildamıyordu artık. Biraz yürümek iyi gelirdi belki. Kösedeki gazete bayiine gidecektim. Mahallenin bütün gazete satıcıları entelektüeldi: G.B. Shaw, O. Spengler ve Hegel okurlardı. Çocuk filan degillerdi: 60, 80, 1000 yasındaydılar. Lanet olsun. Kapiyi çarpıp disari çıktım.

Merdivenin basına geldigimde bir sey beni kafami çevirip holün sonuna bakmaya itti. Dogru tahmin ettiniz: Battaniye beni izliyordu, yılan gibi kivrilmis, önündeki gölgeli kismda bas, agiz ve gözler. Size su kadarini söyleyim, dehsetin dehset olduguna inandiginiz anda daha 190

AZ dehsete düşersiniz. Bir an için battaniyemi bensiz kalmak istemeyen yasli bir köpek gibi düşündüm, beni izlemek zorundaydi. Ama sonra bu köpegin, yani battaniyenin beni öldürmeye çalistigini hatırladım, hızla indim merdivenden.

Evet, evet, pesimden geldi! Istedigi gibi hızlanıyordu, basamaklari indi. Sessiz. Kararlı.

Üçüncü katta oturuyordum. Asağı kadar izledi beni. İkinci kata. Önce dışarı çıkıp kosmayı düşündüm ama dışarı karanlıktı; geniş bulvarlardan uzak, sessiz ve تنها bir mahalleydi benimki. En iyisi birilerinin yanında olmak, durumun gerçekliğini sinamaktı. Gerçeğin gerçek olabilmesi için en az iki oy gerekiyordu. Yasadıkları zamanın ilerisinde olan insanlar bunu bilirler, deliller ve sanrı görenler de. Bir hayali sadece sen görüyorsan ya aziz derler adama ya da deli.

102 numaralı dairenin kapısını çaldım. Mick'in karısı açtı kapıyı. "Selam, Hank," dedi, "girsene."

Mick yataktaydı. Her yeri sisti, bilekleri normalin iki misli, karni hamile bir kadının karni gibi. Çok içiyordu, karacığı iflas etmişti. Su doluydu Mick. Askeri Hastane'de oda bosalmasını bekliyordu.

"Selam, Hank," dedi, "bira getirdin mi?"

"Bak, Mick," dedi karısı, "doktorun ne dediğini biliyorsun. Damla bile içmeyeceksin, bira bile."

"Battaniye neyin nesi?" diye sordu Mick.

Asağı baktım. Battaniye fark edilmeden içeri girebilmek için koluma dolanmıştı.

"Bende bir sürü battaniye var, işinize yarar diye düşündüm."

Kanepenin üstüne fırlattım lanet şeyi.

"Bir bira bile getirmedi mi?"

"Hayır, Mick."

"Bir bira çok iyi gelirdi."

"Mick," dedi karısı.

"Bunca yıldan sonra sak diye kesmek kolay mı sanıyorsun?"

"Peki, bir tane olabilir," dedi karısı, "bakkala gidip alayım."

"Gerek yok," dedim, "ben yukarı çıkıp buzdolabımdan alırım."

Kalkıp kapıya doğru yürüdüm, gözüm battaniyenin üstündeydi. Kipirdamadı. Kanepeden öylece baktı bana.

"Hemen dönerim," dedim ve kapıyı kapattım.

191

Her şey kafamın içinde cereyan ediyor, diye geçirdim içimden. Battaniyeyi yanımda tasımış, beni izlediğini hayal etmişim. İnsanlarla daha fazla görüşmeliydim. Dünyam çok dardı.

Yukarı çıkıp buzdolabından 4-5 bira aldım, kesekagidına koyup aşağı inmeye başladım. İkinci kata vardığımda bagrismalar, küfürler ve bir el silah sesi duydum. Kosarak 102 numaraya daldım. Mick o davul gibi hali ile ayakta duruyordu, elinde de 32'lik bir magnum. Battaniye kanepede, bıraktığım yerdeydi.

"Mick, delirmissin sen!" dedi karisi.

"Haklisin," dedi Mick, "sen mutfaga gider gitmez bu battaniye kapiya dogru gitti, yemin ederim. Kapinin tokmagini çevirmeye çalisti, disari çikmak istiyordu. İlk soku atlatinca yataktan kalkip üstüne yürüdüm, yanina vardigimda tokmaktan üstüme siçrayip girtlagima dolandi, beni bogmaya çalisti!"

"Mick biraz rahatsız," dedi karisi, "ona igne yapıyorlar. Yan etkileri var, hayal görüyor. İçerken de görürdü. Hastaneye yatınca düzelir."

"Lanet olsun!" diye bagirdi Mick pijamalarının içinde çok sis, "bu battaniye beni öldürmeye çalisti diyorum size, iyi ki magnum doluydu, dolaba kostugum gibi çikardim, yine saldırdiginda siktim. Sürünerek uzaklasti. Sürüne sürüne kanepeye tirmandi, orada duruyor iste. Merminin açtigi deligi görebilirsiniz. Hayal filan görmedim ben.!"

Kapi çalindi. Yöneticiydi. "Çok gürültü yapıyorsunuz," dedi. "Saat ondan sonra televizyon ve gürültü yok."

Sonra gitti.

Battaniyenin yanina gittim. Gerçekten de bir delik açilmisti üstünde. Battaniye hareketsizdi. Bir battaniyenin can alici noktası nerededir?

"Tanrim, bir bira içelim," dedi Mick, "ölüp ölmek umurumda degil."

Karisi üç sise açti. Mick ile birer Pall Mall yaktik.

"Hey, moruk," dedi Mick, "giderken bu battaniyeyi de götür."

"İhtiyacim yok, Mick," dedim, "sende kalsin, kullanirsin."

Birasından siki bir yudum aldı. "Bu allahın cezası seyi buradan götür!"

"İyi de, ÖLDÜ, degil mi?"

"Nereden bileyim?"

"Bu battaniye saçmaligina inandigini mi söylüyorsun, Hank?" diye 192

sordu karisi.

"Evet, bayan."

Basini geriye atip güldü. "İki kaçık orospu çocuğu taniyorsam, si/-lersiniz," dedi. "Sen de içiyorsun, degil mi?" diye ekledi sonra.

"Evet, bayan."

"Çok mu?"

"Bazen."

"Tek istedigim bu allahin cezasi battaniyeyi buradan götürmen!" dedi Mick.

Biramdan büyük bir yudum alip. keske votka olsaydi, diye geçirdim içimden. "Tamam, dostum." dedim, "madem islemiyorsun, götürürüm."

Iyice katlayip kolumun üstüne koydum.

"Iyi geceler."

"Iyi geceler, Hank. Bira için tesekkürler."

Merdiveni çıkmaya başladım: battaniyede hayal belirlisi yoktu. Mermi isini bitirmisti belki de. Odama girip battaniyeyi iskemlenin üstüne fırlattım. Bir süre oturup izledim. Aklıma bir fikir geldi.

Bulasik kabini alip içine gazeie kagidi doldurdum. Sonra palates soymak için kullandigim bıçagi aldim, iskemleye olurdum. Battaniyeyi kucagima alip bıçagi havaya kaldirdim. Kolay degildi ama o battaniyeyi kesmek. Iskemlede kalakalmistim. Los Angeles'in o berbat gece ayazi enseme vuruyordu ve kolay degildi o battaniyeyi kesmek. Nasil bilebilirdim ki? Bir zamanlar beni delice sevmis bir kadindi belki de. battaniye kiligina girmis benden öç almaya çalisliyordu. Iki kadın düşündüm. Sonra bire indi. Sonra mutfaga gidip bir sise votka açtim. Doktorlar sert içkilere lakilirsain ölecegimi söylemislerdi. Ama gizli gizli onlara karsi çalisliyordum. İlk gece bir yüksük dolusu. Ertesi gece iki yüksük. Derken... Bir bardak kovdum bu kez Ölüm degildi rahatsiz edici olan, hüzün ve merakli. Battaniye belki de beni ölüme, yanina almaya çalisan bir kadindi, ya da bir battaniye olarak beni sevmeye çalisiyor, bunu nasil yapacagini bilemiyordu... Mick'i de beni iz-lemeye çalilirken onu engelledigi için öldürmeye kalkismamis miydi. Delilik mi? Olabilir. Ne delilik degildir ki? Maval delilik degil miydi? Kurmalı oyuncaklardan farksizdik... birkaç kez kuruluyorduk, sonra da güle güle... ortalikla dolanip varsayımlarda bulunuyor, planlar

193

yapıyor, valiler seçiyor, bahçemizdeki çimleri biçiyorduk... Delilik tabii, ne delilik DEGILDIR ki?

Votka bardagini bir dikiste bosaltip bir sigara yaktim. Sonra battaniyeyi son kez elime alip kestim! Kestim, kestim ve kestim, ne oldugu anlasilamayacak kadar küçük parçalara kestim onu... parçaları bulasik kabina koydum, kabi pencerenin yanina yerlestirdim dumanı üflemesi için vantilatörü çalistirdim. Kap alev aldığında ben mutfaga gidip bir votka daha koydum. Döndüğümde kirmizi ve güzel yaniyordu, eski Bostan cadıları gibi, Hiroshima gibi, ask gibi, bütün askların içinde bir ask gibi, ve çok kötü hissettim kendimi. İkinci bardagi da içtim, hiçbir sey hissetmedim desem yalan olmaz. Bir tane daha koymak için mutfaga gittim, bıçagi da yanımda götürmüstüm. Bıçagi lavaboya fırlatıp sisenin kapagini açtim. Lavabodaki bıçaga baktım yine. Yan tarafında kan izi vardı.

Ellerime baktım. Ellerimde kesik olup olmadigini kontrol ettim. Isa'nin elleri harikulade ellerdi. Ellerime baktım. Kesik filan yoktu. Çentik bile.

Yanaklarımın asagi gözyaşlarının süzıldüğünü hissettim, bacakları olmayan ağır ve anlamsiz seyler gibi sürünerek. Deliydim. Gerçekten delirmis olmalıydim.

BITTI

